

Anar de colònies, una aventura de valors educatius i cristians

La vivència de la fe és l'eix vertebrador de moltes activitats d'estiu

S'apropa el bon temps i les vacances escolars. A Catalunya les colònies per a infants i joves, que es concreten sobretot durant els mesos de juliol i agost, són una institució educativa amb més de cent anys d'història i amb un moviment associatiu fortament arrelat a tot el país. Cada any, milers d'infants i joves s'hi apunten, atès que és una proposta força atractiva.

El contacte amb la natura, la convivència, la solidaritat o l'amistat són valors que ajuden els més petits a créixer i a realitzar-se com a persones. Les colònies són un marc immillorable per posar-los en pràctica. Molts pares, però, busquen alguna cosa més. Volen unes colònies que incloguin en el seu ampli ventall d'activitats, a més de la vessant lúdica, un projecte educatiu que fomenti els valors humans i cristians en els seus fills. La vivència explícita de la fe al llarg de les activitats d'estiu pot arribar a ser molt intensa. En aquest aspecte hi tenen un paper destacat els equips de monitors i monitores. Nombroses entitats d'Església organitzen colònies on es viuen els valors anunciats a l'Evangeli com a projecte i model de vida.

Pàgines 2, 3, 4 i 5

Foto: Fundació Pere Tarrés

Les colònies, una autèntica escola de valors.

Projectes pastorals de Joan Enric Vives, nou bisbe d'Urgell

Millorar l'acció pastoral evangelitzadora a les parròquies més petites, establir una escola de formació de laics, intensificar l'anunci i la crida vocacional en els adolescents... són alguns dels projectes pastorals que ens presenta en una entrevista el nou bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives. «Cada dia demano que Déu ens envii les vocacions que tant necessitem. Segurament sempre necessitarem ajudes de fora però sense defallir en la promoció de les vocacions del bisbat», afirma Mons. Vives en referència als dotze sacerdots d'origen colombià amb què compta la diòcesi d'Urgell.

Pàg. 17

Missa d'acció de gràcies per la canonització de Pere Poveda

La família teresiana de Catalunya es va aplegar el 21 de maig a la basílica de la Mercè de Barcelona en una solemne missa d'acció de gràcies per la canonització de Pere Poveda, fundador de la Institució Teresiana. L'eucaristia va ser presidida pel cardenal Ricard M. Carles i concelebrada pels bisbes Josep M. Guix, Joan Enric Vives, Pere Tena i per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler. En l'homilia, el cardenal Carles es va referir a Poveda com un «gran màrtir de Crist», entregat al món educatiu, que va lluitar per realitzar en moltes persones, especialment dones, la imatge de Crist.

Pàg. 18

Sumari

- Pàg. 7 2.000 persones acudeixen a Roma a una missa de ritu tridentí
- Pàg. 8 Entrevista al cardenal Giovanni Cheli sobre els immigrants
- Pàg. 22 Tortosa: ordenació diaconal de Joan Guerola
- Pàg. 24 Lleida: 14 preveres celebren les seves noces d'or i diamant
- Pàg. 30 Presentada l'edició castellana de «Tríptico romano»

Amics de Jesús

PENTECOSTA

L'Esperit Sant, el nostre millor aliat

Pàg. 20 i 21

Editorial

Primeres comunions

Aquest mes de juny, juntament amb el de maig, és temps de primeres comunions a les nostres parròquies. Els diumenges podem veure pels carrers nens i nenes amb els vestits típics d'aquest sacrament de l'Església. Encara que hi ha qui fa la comunió vestit d'una forma discreta i senzilla, abunden els vestits que difícilment seran aprofitables per a una altra ocasió a causa de la seva pompositat: els nens semblen militars o ministres i les nenes semblen núvies o emperadrius. Després d'un temps en què moltes parròquies van intentar imposar la senzillesa en la vestimenta, finalment els capellans i catequistes han claudicat majoritàriament en aquesta batalla per poder-se dedicar amb més força a la que és veritablement important: que els nens rebin l'eucaristia amb la preparació més gran possible.

I és que els nens que es presenten a les parròquies per rebre la Primera Comunió es troben majoritàriament en un desconeixement absolut dels temes relacionats amb la nostra fe i les nostres creences. És cert que encara són molt petits, però els seus coneixements sobre Jesús o l'Església sorprenen pel seu nivell tan baix. En moltes cases i col·legis no es parla de cap cosa relacionada amb la religió, així que la tasca dels catequistes és immensa; tanta, que alguns solen caure en un cert desànim en comprovar que en un any o dos de catequesi difícilment aquests nens tindran els coneixements necessaris per rebre Jesús sacramentat. Per sort s'observa que alguns avis i àvies realitzen un fantàstic paper de suplència dels pares i l'escola, parlant als nens de Déu i fins i tot ensenyant-los a pregar.

Quan s'inicia el curs de catequesi, en algunes parròquies es pregunta als nens per què volen rebre la Primera Comunió, encara que les respostes són molt plurals, desanimant veure que són molts els que apunten a qüestions estrictament materials com ara els regals, el vestit, la festa... En algun cas quan el nen que pertany a una família practicant i compromesa, respon «per rebre Jesús», els seus companys se'l miren amb cara d'estranyesa com si s'hagués esmunyit en el grup un marcià.

L'altre tema que provoca desànim entre els responsables de la catequesi és la continuïtat, és a dir, comprovar que caldria parlar per a molts nens de la primera... i la darrera comunió, de la mateixa manera que podríem parlar també de la primera i la darrera confessió. Passada la festa, les fotos, els regals i el protagonisme, els nens no es tornen a acostar més per l'església, i no sempre per manca de voluntat d'aquests, sinó perquè als seus pares no els interessa que el nen rebi més formació cristiana, ni perdi el temps anant a missa. És més important que el nen aprengui anglès, informàtica, piscina, i si és possible ara que està de moda, que vagi a una acadèmia de cant i ball per poder arribar a ser un futur component d'«Operación Triunfo».

Fins aquí un examen negatiu del fenomen de les primeres comunions. Però no podem oblidar que, com ens recorda l'Evangeli en la paràbola del sembrador, no tot cau entre carders, pedres o al camí, també hi ha una part que cau en terra adobada i dona fruit. El primer fruit és que hi ha molts nens que han sentit parlar de Jesús i que coneixen una mica tot el que Ell va fer i va dir, i aquests coneixements serien impossibles sense la catequesi de Primera Comunió. El segon fruit és que alguns nens, encara que siguin minoria, continuen vinculats a la parròquia, i se'ls veu a les misses, sobretot les infantils o juvenils, i també a les catequesis de postcomunió també anomenades de «continuïtat». El tercer fruit és que els pares reben una formació que en alguns casos pot fer superar els tòpics sobre la religió catòlica que tenien fins aquell moment, fruit d'una absència de catequesi d'ençà que ells mateixos van fer la seva Primera Comunió. També hi ha pares que després d'aquestes catequesis tornen a practicar, i se'ls veu per les esglésies participant en l'Eucaristia.

Per això, malgrat les decepcions i fracassos que provoca la catequesi i la celebració de les primeres comunions, quan veiem pels nostres carrers nens amb els seus vestits camí del temple, pensem que en el seu cor s'ha sembrat i que, poc o molt, donarà el seu fruit.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Viure les colònies amb gran sentit pedagògic i cristià

■ Entitats d'educació en el lleure promouen també els valors de l'Evangeli a l'estiu

El respecte per la natura, la convivència, la solidaritat o l'amistat són valors que ajuden els més petits a créixer i a realitzar-se com a persones. Les colònies són un marc immillorable per posar-los en

pràctica. Molts pares, però, busquen alguna cosa més. Volen unes colònies que incloguin en el seu ampli ventall d'activitats, a més de la vessant lúdica, un projecte educatiu que fomenti els valors humans

i cristians en els seus fills. Oferim tot seguit unes quantes entitats que organitzen colònies aquest estiu i que posen en relleu l'educació en el lleure des d'una visió integral de la persona i des de la vivència de la fe.

LLEIDA

Educar i evangelitzar en el lleure

Un miler d'infants de la diòcesi de Lleida, acompanyats per gairebé 150 monitors, aniran aquest estiu de colònies de mans de la Fundació Verge Blanca, que ha organitzat per al proper estiu tota una sèrie d'activitats com ara camps de treball, cursos de monitors i directores d'activitats de lleure i especialment les colònies d'estiu, a través dels Centres d'Esplai Cristians i el Servei Colònies de Vacances.

La gerent de la Fundació Verge Blanca, Montse Planella, explica que l'objectiu de les colònies d'estiu, com el de totes i cadascuna de les activitats que es promouen i es realitzen des de l'entitat, és «educar i evangelitzar en el lleure, tot i que cada centre o esplai cristià té el seu propi centre d'interès; tothom es preocupa d'educar els infants i joves en els valors cristians».

Planella explica que la Fundació Verge Blanca va ser constituïda a Lleida l'any 1997, «però és fruit d'una experiència de més de quaranta anys d'història, hereva del treball impulsat per les Joventuts d'Acció Catòlica, el 1958. El nostre objectiu princi-

pal és impulsar i fomentar la formació, la vida associativa i els serveis de l'educació en el lleure infantil i juvenil, així com l'animació sociocultural i la intervenció socioeducativa, des d'una opció preferent pel voluntariat».

Per realitzar les seves activitats, la Fundació compta amb tres seccions: l'Escola de l'Esplai, el Servei de Colònies de Vacances i els Centres d'Esplai Cristians. El Servei de Colònies de Vacances ha organitzat per a aquest estiu uns camps de treball per a la recuperació de l'arqueologia del castell d'Os de Balaguer i unes colònies familiars, que són unes estades en família i en una casa de colònies per viure la natura i compartir. El tema d'aquestes colònies serà «Vivint la família».

Montse Planella explica que l'any passat van ser tretze les famílies, pares i fills, que van participar en aquestes colònies tan especials. «Enguany —afirma— podríem arribar fins a unes vint, que s'aplegaran a la casa de colònies de Riupedrós, a Vilaller, del 13 al 17 d'agost.» Planella destaca el fet que aquestes

A les colònies es fomenta la vida associativa.

colònies es duran a terme amb la col·laboració de la Delegació diocesana de la Família.

D'altra banda, l'Escola de l'Esplai ha organitzat set cursos que es desenvoluparan durant els mesos d'estiu: dos cursos de monitors, un curs de directores d'activitats de lleure infantil i juvenil, un curs titulat *Jocs, esports i socialització*, un curs d'expressió corporal i un curs d'animadors de menjador escolar.

Les activitats d'estiu més importants

seran, però, les que s'organitzaran a través dels Centres d'Esplai Cristians, amb un total de dotze colònies d'estiu, que tindran lloc en diverses cases de colònies del Pirineu lleidatà com Riupedrós i Montsant, així com tres campaments, dos casals d'estiu, una ruta i un camp de treball.

• Informació: Fundació Verge Blanca, av. Blondel 11, 3r-25002 Lleida, tel. 973 272 864, a/e: scv@vergeblanca.org

Jordi Curcó

SOLSONA

Viure mil mons fantàstics...

El Grup Colònies a Borredà, de Berga, és una entitat d'educació en el lleure amb infants i joves, de voluntariat i confessional. Forma part del Grup d'Esplais Cristians de la Fundació Mn. Víctor Sallent (bisbat de Solsona) i aquesta, alhora, és entitat membre de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai.

El Grup Colònies a Borredà té 28 anys de vida i els seus participants són d'edats compreses entre els 5 i els 18 anys. Pel grup, durant aquests anys, hi han passat més de 1.500 nens i nenes, la majoria de Berga, i uns 125 monitors i monitores.

Els inicis del Grup Colònies a Borredà els trobem a l'estiu de 1976, quan el pare franciscà Jordi Grau i la germana dominica Montserrat Sala empenien la primera tanda de colònies al poble de Borredà amb trenta infants de les escoles de La Salle i Mare de Déu del Roser, de Berga. Els primers dos anys, les colònies van tirar endavant amb monitors i monitores de Vilanova i la Geltrú, que és on el P. Jordi havia començat a fer colònies. De mica en mica, es van anar incorporant al grup joves monitors/es de Berga. La iniciativa anava creixent i es va veure la neces-

sitat de fer més d'una tanda a partir del 1982.

L'any 1983 es produeix un relleu al capdavant de l'entitat, a causa d'un nou destí del P. Jordi. El 1990 es creen els *Camells* per donar resposta als adolescents que amb 14 anys ja no podien anar a colònies. La primera ruta va ser Núria-Barcelona-Tarragona. El 1995 s'arriba, amb molta vitalitat, al 20è aniversari i, com a regal, l'esplai.

Moltes vegades s'havia dit: «Per què l'esperit de les colònies només està viu durant uns dies al juliol?» Per continuar mantenint la flama encesa durant l'any es crea l'esplai, on els grups es reuneixen periòdicament per fer trobades per als diferents grups d'edat.

Durant el curs escolar es fa esplai quinzenal el dissabte a la tarda. Hi ha cinc grups: *Grills* (P-5, 1r i 2n); *Granotes* (3r i 4t), *Estruços*

I (5è i 6è), *Estruços II* (1r i 2n d'ESO) i *Camells* (3r i 4t d'ESO, 1r i 2n de batxillerat), amb un total de 150 participants. Per a aquest estiu 2003 s'organitzen quatre tandes de colònies, repartides per edats. De P-5 fins a 2n d'ESO, a la casa de colònies Llar del Pare Coll, a Borredà, i una ruta amb els més grans de 3r d'ESO a 2n de batxillerat a

Els infants s'ho passen d'allò més bé a les colònies.

Andorra i el Baix Camp. L'1 de maig passat es van obrir les inscripcions per a l'estiu i les tandes ja estan tancades amb un total de 325 inscrits. A l'estiu també s'organitza, de finals de juny a setembre, el casal d'estiu al col·legi Vedruna de Berga, des dels 3 fins als 12 anys. El grup també fa colònies de pares i mares, una experiència molt positiva i que dona molt bons resultats.

Al llarg de l'any el grup de colònies col·labora amb l'organització dels *Pastorets* infantils, on hi participen un centenar de nens i nenes de 5 a 12 anys, amb l'ajuda d'uns cinquanta adolescents i joves que fan possible les representacions. També col·labora en diferents festes de la ciutat (Carnestoltes, parc de Nadal, fira de l'1 de maig, mostra d'entitats...).

L'experiència de les primeres generacions sumades a la il·lusió i l'empenta de les noves incorporacions de monitors i monitores, poden potenciar una autèntica tasca educativa. La seva finalitat és mantenir una actitud compromesa en la nostra ciutat, en el nostre país i en la nostra Església. I tot això, tenint en compte sempre que a colònies el més important és la canalla.

Amb les colònies, el poble de Borredà veu trasbalsada la seva tranquil·litat habitual amb l'arribada d'un munt d'infants carregats d'il·lusió per viure mil mons fantàstics.

• Informació: Grup Colònies a Borredà, c/ Cervantes 25, baixos - 08600 Berga, tel. 938 212 469.

Ramon Estany

TARRAGONA

Descobrir la dimensió de la fe

Un any més, i des d'en fa tretze, l'Esplai Fem-nos Amics, vinculat a la parròquia de Sant Joan Baptista, de Reus, ho té tot enllestit per posar en marxa les colònies d'estiu. Les previsions apunten que les d'enguany seran les colònies que comptaran amb un nombre més elevat de participants, per la qual cosa es podria batre el rècord d'inscripcions. Siscu Guirro Llauredó, responsable de l'Esplai Fem-nos Amics, assenyala que «aquest estiu hem fet una previsió de vuitanta places i estem convençuts que seran cobertes totalment. D'entrada, ja hem reservat més de la meitat de les places per als nens i les nenes de l'esplai. El 17 de maig passat es va obrir el període d'inscripció per a la comunitat parroquial i tota la ciutat de Reus».

L'extraordinària demanda ha obligat els organitzadors de l'esplai a oferir, per primer cop, dues colònies amb destinació a la comarca del Bages: els infants de 4 a 10 anys aniran a Cabrianes i els joves d'11 a 16 anys s'instal·laran a Talamanca. Les dues estades es realitzaran simultàniament del 28 de juliol al 3 d'agost. L'últim dia, els pares, els infants i els adolescents de totes dues colònies es reuniran a Cabrianes, on

L'Esplai Fem-nos Amics oferirà aquest estiu dues colònies.

s'afegirà Mn. Josep Gil, rector de la parròquia de Sant Joan, per celebrar l'eucaristia i acomiadar-se de la comunitat.

Les primeres colònies de l'Esplai Fem-nos Amics es van fer a Vallclara el 1991, en les quals van prendre part una dotzena d'infants. Els anys següents les colònies van tenir lloc —per aquest ordre— a Querol, la Morera del Montsant, Vallclara, Vallfogona de Riucorb, Prades, Joanetes, Vilanova de Prades, Taradell i Capafonts.

Les de l'any passat es van fer a la Pobla de Cérvoles, amb seixanta participants.

Fem-nos Amics té els seus orígens en un grup de joves que el 1989 formaven part del moviment Hora-3 i es reunien a La Salle. Van prendre la decisió d'anar a una parròquia de Reus on no hi hagués grup de joves i van triar la de Sant Joan Baptista. Juntament amb Mn. Josep Gil i Coia Llauredó van organitzar una escolania, una catequesi i una coral, a més de formar

l'Esplai Fem-nos Amics, que va sorgir l'estiu del 1991, data en què es van organitzar les primeres colònies. De llavors ençà cada any s'han dut a terme les activitats del curs i de l'estiu.

L'ideari de Fem-nos Amics és ben clar i concret. Es tracta de cercar una societat millor i més justa. Acompanyar els membres en el procés de creixement i maduració a través d'una educació integral i d'una opció de persona i de societat concreta. El treball de l'esplai i de les colònies va en aquest camí. Des d'aquesta perspectiva, es vol educar en els valors de la persona; així s'intentarà que els infants i els joves esdevinguin actius en els diferents àmbits on viuen i que desenvolupin un esperit crític i de justícia. Fem-nos Amics es defineix com a esplai cristià i, com a tal, té com a objectiu fonamental ajudar els nens i els adolescents a descobrir la comunitat i la seva dimensió de fe i de pregària.

• **Esplai Fem-nos Amics**, c/ Sardà i Cailà, s/n - 43201 Reus, tel. 977 316 659 i 652 609 709, a/e: efamics@tinet.org i siscucesc@hotmail.com

Joan Boronat

VIC

Fomentar la convivència i el diàleg

A viat arribarà l'estiu i els infants i joves de l'Esplai Xivarri, de la parròquia de Sant Domènec, de Vic, es disposen a fer unes noves colònies; aquest any a la zona del Cadí. Les colònies són el moment de l'any en què els infants i joves aprenen a conviure i a saber treure les castanyes del foc quan cal dur a terme determinades tasques que en alguns casos faran per primera vegada.

Enguany a l'Esplai Xivarri hi ha inscrits uns cinquanta infants i joves repartits entre els grups *Xerinoles*, que tenen entre 7 i 9 anys; *Taboles*, de 10 a 12 anys, i *Troles*, de 13 a 16 anys. Compten amb l'acompanyament de tretze monitors que, a més de vetllar per la bona convivència i preparar jocs, han de tenir llesta la paperassa necessària per fer les colònies amb totes les de la llei. També els acompanyen dues cuineres voluntàries.

Els més petits passaran els dies en una casa de colònies, mentre que els grans aprofitaran l'ocasió per fer alguna ruta a peu per la zona. Marc Prat és monitor i respon-

sable de l'Esplai Xivarri, però abans n'havia estat usuari. Això li permet veure l'esplai des dels dos punts de vista. Explica que els monitors han seguit un curs de caràcter pedagògic organitzat pel Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Catalunya, que els ha dotat de «recursos i idees per fer jocs, i de suggeriments per encarar alguns temes, com ara la fe o la dinàmica de grup, per als més petits».

Marc Prat reconeix que «aquests temes costen una mica de treure», tot i així s'analitzen cançons que es canten a les celebracions, tot buscant-ne el rerefons. També es fan altres activitats: «Reflexionem sobre notícies dels mitjans de comunicació, organitzem jocs de rol en els quals ens posem al lloc dels més desfavorits de la societat, fem representacions de titelles, som crítics amb el món del consum, etc.»

L'activitat que es porta a terme a l'esplai, tots els dissabtes de durant l'any, es debat amb els pares. Juntament amb la comissió de pares, s'avalua quines activitats han agradat més als nens i als joves i s'intercanvien opinions. Habitualment es duen a terme manualitats, jocs i algunes xerrades. Un dels objectius principals d'aprendre a conviure és, segons Marc Prat, «acceptar en grup les dificultats i mirar de superar-les». Els dies privilegiats per fer això són durant les colònies, on es treballen des d'hàbits senzills, com rentar-se les mans o esperar a menjar fins a ser tots

a taula, fins a aprendre a adquirir responsabilitats. També són una bona ocasió per parlar de temes més transcendents. «Allà —afirma el responsable de l'Esplai Xivarri— tenim més temps per reflexionar i

l'esplai que d'altres joves amb els que no han passat tanta estona i no han parlat tant. Tenen altres amics, de col·legi i d'altres llocs, però amb els de l'esplai comparteixen moltes més coses, començant per pe-

La formació en valors, un dels objectius de les colònies.

parlar. El diumenge celebrem una eucaristia.»

La creació d'un grup d'amics és un altre dels beneficis d'anar a l'esplai. Marc explica que «amb els anys, els més grans fan una collita i surten junts. S'adonen que coneixen moltes més coses dels amics de

tites anècdotes, com aquell dia que algú els va haver de deixar uns mitjons perquè els seus s'havien mullat...».

• **Informació: Esplai Xivarri**, Hotel d'Entitats, c/ Parc Balma, 2 - 08500 Vic, tel. 938 891 184.

Fàtima Alemany

Curs de maquinista i confecció industrial

Durada, 400 hores De juny a novembre

PROGRAMA

- ✓ La màquina de cosir: tipus i utilitats
- ✓ Preparació de màquines i accessoris
- ✓ Realització de les parts de la peça de roba.
- ✓ Confecció de la peça, muntatge i acabats

SANT RAFAEL

Centre Col·laborador de F.O. - Generalitat de Catalunya

Subvencionat per la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya i Fons Social Europeu

Inscripcions

c/ Lledó, 11 - 08002 - Barcelona - Tel. 933 151 705

Colònies per a joves amb diabetis

L'Associació de Diabètics de Catalunya organitza colònies dirigides a infants i joves amb diabetis, de 7 a 17 anys, que es faran en quatre torns el proper mes de juliol. 130 nois i noies amb diabetis participaran en activitats pròpies de la seva edat en colònies o campaments convencionals, però amb l'afegit que es vetllarà d'una

forma especial per garantir-los un bon autocontrol dels seus nivells glucèmics.

Amb aquest objectiu, cada torn compta amb metges, infermeres i dietistes que complementen el treball dels monitors, alguns dels quals també són diabètics. Es tracta d'ajudar en la formació dels nois amb diabetis i donar-los els elements que els facilitin el

coneixement de la malaltia. Així, s'esforcen a controlar-la per tal de ser autosuficients i poden portar una vida el més normal possible, tot mantenint a ratlla la diabetis i evitant les complicacions cròniques.

• **Informació: Associació de Diabètics de Catalunya**, tel. 934 541 404 i 670 211 995, web: www.diabetis.org

L'ENTREVISTA

Francesc Garreta, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) és la federació de centres d'educació en el lleure de l'arxidiòcesi de Barcelona. Forma part de la Fundació Pere

Tarrés i és membre de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai. Actualment agrupa 192 centres d'esplai, 14.000 infants i 3.500 monitors. Segons Francesc Gar-

reta, president del MCEC, a les colònies organitzades per la Fundació Pere Tarrés «es viuen els valors anunciats a l'Evangeli com a projecte i model de vida».

—Des del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés, com es planteja l'educació en el lleure infantil i juvenil?

—El temps de lleure és un moment privilegiat perquè, a través d'una relació propera entre un jove (el monitor) i l'infant, es pugui dur a terme un procés educatiu, l'objectiu del qual és créixer plegats en comunitat. Des del MCEC, entenem que la clau de l'educació en el lleure no es basa en una educació especialitzada. No és

tan important el que fem, sinó com ho fem. El que compta és l'opció de poder compartir una vida en col·lectivitat que permeti educar l'infant en els valors anunciats a l'Evangeli. La finalitat és aconseguir el desenvolupament integral de la persona en totes les seves dimensions: intel·lectuals, transcendents, de convivència, artístiques, plàstiques, etc.

—Quina és exactament la missió del MCEC?

—Hi ha dues línies bàsiques.

D'una banda, fer possible la tasca dels centres d'esplai. És a dir, ser la finestra o la porta de relació amb les administracions, sobretot amb la Generalitat de Catalunya, que és qui capitalitza moltes de les competències en matèria de joventut, però també amb els ajuntaments; col·laborar en el proveïment de serveis bàsics per al bon funcionament dels esplais (tramitació d'ajuts, defensa del sector del lleure i del paper que té avui dia a la societat...), etc. D'altra banda, intentar que l'esplai sigui capaç de fer més del que ja fa. L'esplai és una proposta vàlida, però la societat és dinàmica. Cal ser capaços de créixer, madurar i evolucionar i alhora donar resposta a les noves realitats i reptes socials.

—Com viuen els infants la fe a les colònies?

—Cal dir que les colònies són, en la seva majoria, la culminació del curs de l'esplai. Per tant, és un moment més, tot i que especial per les particularitats que comporta, de la proposta de l'esplai amb un grup que ja ha fet vida en comú i que seguirà fent vida en comú. A la comunitat cristiana se'ns demana permanentment que siguem capaços de testimoniar, des de la positivitat i la gratuïtat, la nostra bona nova a tothom. No es tracta, òbviament, que la colònia supleixi altres estructures ja existents, com l'esplai parroquial, sinó que es complementin. Des d'aquesta perspectiva, l'animació de la fe durant el període de colònies té dos elements cabdals: el testimoniatge i la celebració.

—Quins són els seus trets més característics?

—El testimoniatge és, sens dubte, el primer pas per a la transmissió de la fe. I no

cal dir que la colònia és una etapa extraordinària per poder ser testimoni d'uns valors, d'uns estils, d'unes sensibilitats, d'unes motivacions... La voluntat pedagògica de l'equip de monitors per ser testimonis positius davant dels infants és d'una importància vital. Pel que fa al segon factor, la colònia, com a conseqüència d'una convivència en grup tan intensa i del seu desenvolupament en el medi natural, permet viure l'element celebratiu d'una

manera força significativa. La benedicció de la taula abans de menjar, l'eucaristia del diumenge, una pregària al capvespre... són moments d'una sensibilitat i d'una bellesa que difícilment es poden reproduir en el medi urbà. L'entorn natural convida a preguntar-nos molt més sobre diferents qüestions i a reflexionar sobre la nostra relació amb el proïsme. En definitiva, ens ajuda a retornar a l'essència de la naturalesa de la persona.

—Les colònies són, doncs, una autèntica escola de valors.

—Efectivament. Tots els valors (el companyerisme, l'amistat, la humilitat, la solidaritat...) estudiats a l'esplai prenen una nova dimensió durant el temps de colònies, atès que es posen en pràctica. Estar lluny de la família, gaudir de la natura i el tipus d'activitats que es fan són tres circumstàncies que determinen que la vivència sigui veritablement sentida en tots els

«Anar de colònies permet descobrir el valor de les petites coses»

aspectes. Per exemple, si algú no encaixa en el grup, tots hi han de reflexionar per tal de trobar solucions. El valor de l'acollida és aquí essencial. Per això, la colònia ha de ser la culminació del curs de l'esplai, perquè, si no hi ha una base de grup, la vivència de determinats valors pot quedar a vegades força relativitzada.

—Quin altre valor voldria remarcar?

—La senzillesa, és a dir, el valor de les petites coses. Durant el curs, els centres d'esplai es troben immersos dins d'una voràgina, en una temptació il·lògica d'intentar seduir l'infant amb alguna cosa més del que ja li ofereix el mercat. És una batalla perduda i, a més, molt estressant. Anar de colònies, però, permet descobrir el valor de les petites coses: parar taula per a un altre, desitjar als companys bon dia o bona nit, parlar amb algú ajaguts a l'ombra d'un arbre després de dinar... La bellesa de les petites coses també ens prepara en la possibilitat d'acollir la fe. Després, les estones de reflexió, les pregàries, l'eucaristia... són moments que, sumats a tots aquests espais de vivència de valors, do-

nen un sentit clarament transcendent a la vida col·lectiva de la colònia.

—L'eix vertebrador de totes les activitats de la Fundació Pere Tarrés és la seva identitat cristiana.

—Sí. La Fundació Pere Tarrés és una entitat que fonamenta el seu principi d'actuació en l'humanisme cristià, el qual no és exclouent, sinó que està cridat a obrir-se als altres de bat a bat. Les colònies proposen una sèrie de valors de l'Evangeli que són traduïts plàsticament en un personatge: Jesucrist. La colònia és, per tant, un gran espai de llibertat per obrir-se a aquests valors i viure'ls intensament. Després, la fe, que sempre és una opció personal, és una part del camí que la persona haurà de recórrer individualment. Aquest és el gran tresor i testimoni de la fe cristiana: deixar-se seduir per una proposta, la qual ofereix que un mateix decideixi si camina juntament amb ella o no. La gran funció de la colònia és donar per seduir i per viure, experimentar per sentir i estimular per escollir.

Miquel Àngel Codina

Per una educació en valors

La Fundació Pere Tarrés és una entitat sense afany de lucre que té més de cinquanta anys d'experiència en l'educació en el lleure i que cada estiu organitza activitats de vacances per a infants i joves. Enguany ofereix més de cent activitats diferents: colònies, casals, camps de treball, rutes, campaments, estades lingüístiques, cibercolònies, estades d'aventura, etc. Uns 20.000 infants i joves hi participen cada estiu.

Com a novetats principals per a l'estiu 2003, cal destacar que la Fundació Pere Tarrés organitzarà activitats per a infants i adolescents amb disminucions auditives, que es faran a la casa de colònies de la Conreria, a Tiana (el Maresme), i a la Llar Talamanca, a Talamanca (el Bages). En alguns casals d'estiu es treballarà a fons el tema de la solidaritat amb els nens i les nenes malalts de càncer. Aquesta iniciativa ha sorgit de la col·laboració que ha establert la Fundació Pere Tarrés amb AFANOC, una associació d'infants amb càncer. Un altre tema rellevant que es treballarà aquest estiu, amb la col·laboració de Mercabarna i l'Associació Gremial d'Empresaris Majoristes de fruites i hortalisses, és l'educació per a la salut. L'objectiu d'aquesta activitat, que es realitzarà en el marc de les colònies o els casals, és ensenyar als més petits els beneficis d'una dieta sana.

• Informació: Fundació Pere Tarrés, c/ Numància, 149-151 - 08029 Barcelona, tel. 902 430 000, web: www.peretarres.org/estiu (M.A.C.)

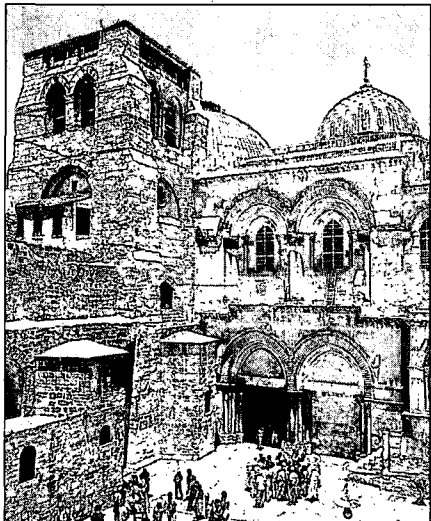
Les colònies permeten als infants tenir contacte amb la natura.

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«*Pelegrins de la Paraula*»
al país de Jesús

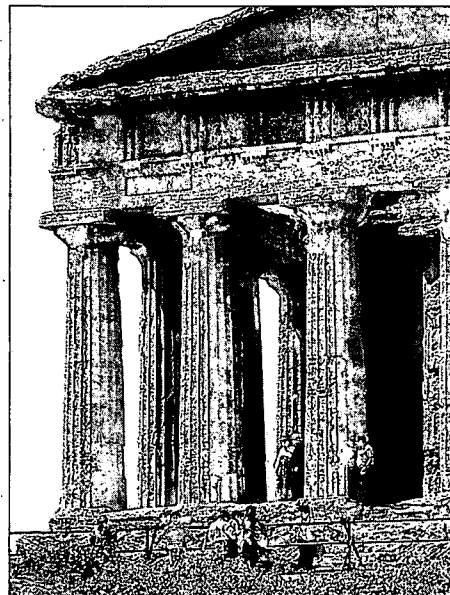
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

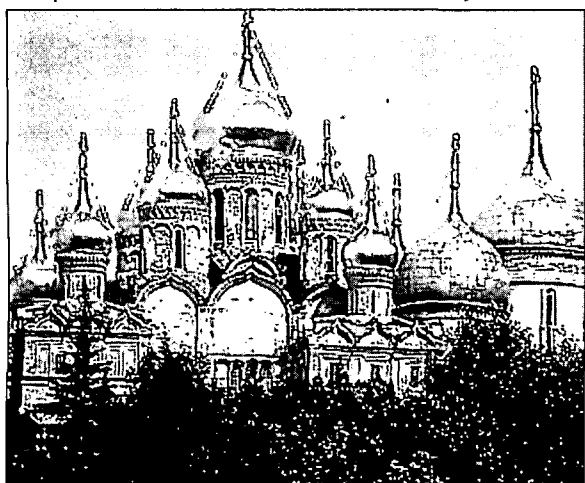
Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la mediterrània.
L'illa del gran volcà

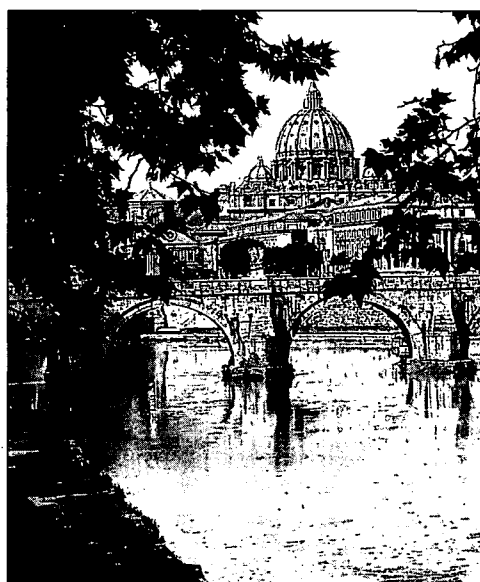
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscou / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la canonització de la Mare Teresa de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

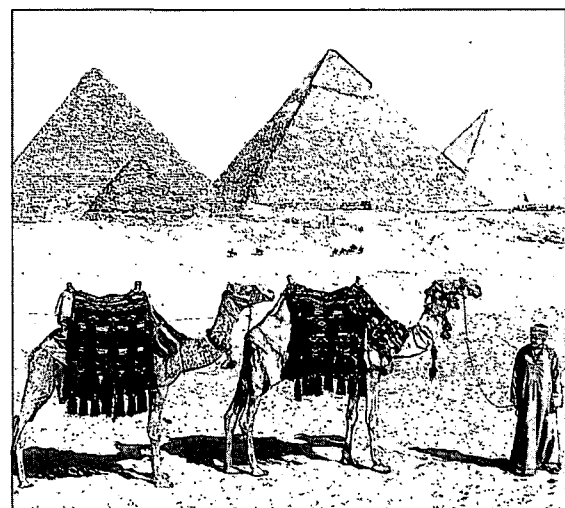
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat faraònic al cristianisme primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

2.000 persones assisteixen a una missa en ritu tridentí celebrada a Roma

■ És el primer cop que s'oficia en aquest ritu en una basílica romana des del 1970

ROMA.— Per primera vegada en gairebé tres dècades, un cardenal ha celebrat una missa en ritu preconiliar (coneguda com a missa de Pius V) a Roma. El purpurat que va acceptar oficiar en aquest ritu (an-

terior al Concili Vaticà II) va ser el cardenal colombià Darío Castrillón, prefecte de la Congregació per al Clergat, que va dir en l'homilia que «l'antic ritu no s'ha de considerar extingit».

va comptar amb l'assistència de prínceps italians, alts càrrecs de l'espectre polític italià i fidels de França, els Estats Units, Anglaterra, l'Argentina i Austràlia, entre altres indrets. La celebració va ser tota en llatí excepte l'homilia. El cardenal Castrillón va oficiar ell sol darrere l'altar (el poble no podia veure res) i durant la pregària eucarística i el Parnostre no se sentia el que deia, perquè el ritu prescriu que ho digui en veu baixa.

Qui són els tradicionalistes?

Són els grups que se senten vinculats al ritu de Pius V, és a dir, al tridentí. A part d'algunes persones que el que volen és aquest ritu i prou, la majoria dels tradicionalistes no s'accontenten només amb el ritu sinó que volen la restauració d'una Església preconiliar. La missa tridentina és una de les principals aspiracions d'aquests grups. Alguns d'ells són organitzacions clarament cismàtiques i separades de Roma, com la Fraternitat Internacional de Pius X, fundada per Marcel Lefebvre. Altres grups són els tradicionalistes moderats, que estan en comunió amb el Papa però desaproven la majoria de les reformes del Concili Vaticà II, sobretot d'àmbit litúrgic.

Els tradicionalistes solen tenir dificultats per celebrar en aquest ritu, perquè la majoria de bisbes d'arreu del món els neguen l'autorització perquè consideren que és una provocació anar contra l'esperit i la lletra del Concili Vaticà II.

La Fraternitat de Sant Pius X, formada pels bisbes que va ordenar il·legítimament Marcel Lefebvre el 1988 és, per tant, una comunitat cismàtica que no està en comunió amb Roma. Tenen cases a 38 països. A la missa tridentina de Roma hi havia alguns membres a títol individual, però la consigna va ser no assistir a la missa perquè, de fet, no es reconeixen com a part de l'Església actual, a la qual titllen de «maligna» per haver pactat amb la modernitat. Consideren que el Papa i els seus col·laboradors s'equivoquen amb els intents de dialogar amb el món.

Un altre grup són les persones que estan vinculades al ritu tridentí però que volen estar en comunió amb el Papa. Aquests grups els va crear la Comissió Pontifícia Ecclesia Dei per no perdre els fidels que se senten identificats amb els ritus i les pràctiques preconiliars. Dels 20 grups existents, el més rellevant és la Fraternitat de Sant Pere, nascuda just després de l'excomunió de Marcel Lefebvre, el 1988. Un dels grups nascuts del cisma de Lefebvre, Sant Joan Maria Vianney (Campos, Brasil) va recuperar la comunió plena amb Roma el gener del 2002. Hi ha altres grups que no tenen relació amb Marcel Lefebvre però que consideren que el ritu tridentí és l'autèntic i que els altres són falsos i perillosos. Dins d'aquests cal esmentar l'Institut Crist Rei Summum Sacerdot de Florència.

Intents vaticans per acostar els cismàtics

No és cap novetat afirmar que Joan Pau II no vol morir deixant un cisma al si de l'Església catòlica dins del seu pontificat. Per al Papa, el trencament amb els tradicionalistes lefebvrians (1988) és una ferida massa forta, i per tant no escatima intents per acostar-los a Roma. Ja el 1988, just després de l'excomunió causada per les ordenacions episcopals il·legals celebrades per Marcel Lefebvre, la Santa Seu va crear la Comissió Ecclesia Dei que té com a encàrrec vetllar per reconciliar els seguidors de l'arquebisbe francès.

La Comissió, encapçalada actualment pel cardenal Darío Castrillón Hoyos vol que «tots els fidels catòlics que se senten vinculats a algunes formes precedents litúrgiques i disciplinàries de la tradició llatina» puguin tornar a la comunió eclesial «mitjançant mesures necessàries per garantir el respecte de les seves justes aspiracions». Quinze anys després de la creació de la comissió, les passes han estat més aviat modestes, però s'ha aconseguit pacificar un dels grups tradicionalistes del Brasil. Els més nombrosos però, continuen essent els de la Fraternitat de Pius X, amb la casa mare a Ecône (Suïssa). Aquests es resisteixen a integrar-se a Roma. El cisma de Lefebvre és l'únic acte cismàtic existent actualment en relació amb l'Església catòlica.

En aquest sentit, la missa tridentina celebrada públicament a Roma ha volgut «normalitzar» les relacions del Vaticà amb els grups més tradicionalistes, que només accepten com a vàlid aquest ritu. La concessió de celebrar en aquest ritu, però, no significa que els partidaris de les disposicions tridentines —molts d'ells, cismàtics— s'hagin acostat més a Roma, sinó que Roma ha fet l'esforç d'atansar-se a la seva sensibilitat.

Tot i que a la celebració no hi havia oficialment cap membre de la Fraternitat lefebvrista de Pius X, el gest de Darío Castrillón s'interpreta com la voluntat per part del Papa de reconciliar aquests grups cismàtics i excomunicats des del 1988. El superior general d'aquesta fraternitat, el bisbe Bernard Fellay, no va assistir a l'acte i va explicar en un comunicat que aquesta missa no significa la reconciliació per part de la seva Fraternitat amb Roma. Els membres d'aquesta fraternitat, que té 448 sacerdots arreu del món, no creuen en la llibertat religiosa, l'ecumenisme, l'eclesiològia de comunió, la col·legialitat o les misses en llengua vernacle, és a dir, no han assumit les directrius del Concili Vaticà II.

El cardenal Darío Castrillón va oficiar el dissabte dia 24 de maig a la basílica patriarcal de Santa Maria la Major una missa segons el ritual tridentí, és a dir, segons la reforma litúrgica del Concili de

Trento: en llatí, d'esquena al poble (mirant a l'Orient) i sense concelebrants. La missa de Pius V no preveu la possibilitat de la concelebració, motiu pel qual els cinc cardenals que eren presents van seure als bancs amb la resta de fidels. Entre els purpurats hi havia Bernard F. Law, arquebisbe emèrit de Boston i un dels càrrecs eclesiàstics més afectats per la crisi que travessa els Estats Units en relació amb els casos d'escàndols sexuals. També hi eren presents

el nord-americà William W. Baum, penitencier major emèrit; el xilè Jorge Arturo Medina Estévez, prefecte emèrit de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments; l'austriac Alfons Maria Stickler, bibliotecari emèrit; i el malgaix Armand Gaétan Razafindratandra, d'Antananarivo. També va participar-hi el cordovès Julián Herranz, president del Consell Pontifici per a la Interpretació dels Textos Legislatius.

La celebració d'aquesta missa en l'antic ritu tridentí a la basílica patriarcal de Santa Maria la Major és la resposta vaticana a les peticions insistents de diversos membres de grups tradicionalistes, especialment d'Una Vox, agrupació italiana que reclama l'ús generalitzat de les misses tridentines. Aquesta associació ha escrit al Papa per sol·licitar-li que celebri en aquest ritu a l'altar major de Sant Pere. Per ara, el que han aconseguit és que un cardenal respongui a les seves aspiracions.

El cardenal Castrillón presideix la pontifícia Comissió Ecclesia Dei, que té com a objectiu «acostar» els fidels que es van separar de Roma per seguir Marcel Lefebvre, el controvertit bisbe francès mort el 1991 que s'oposava a les reformes del Concili Vaticà II. La missa tridentina va ser precedida per un Rosari i

El cardenal Castrillón Hoyos va oficiar la missa segons el ritual tridentí.

«L'antic ritu romà conserva el dret de ciutadania dins l'Església i no es pot considerar extingit», va explicar durant l'homilia i va dir que la celebració tridentina volia honorar el 25è aniversari del pontificat de Joan Pau II. El Papa és va voler fer present mitjançant un comunicat signat pel cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat. Entre els assistents hi havia grups molt diversos, alguns d'ells vinculats al ritus tridentí però fidels a Roma, mentre que al-

tres no accepten que el Papa sigui legítim (s'anomenen en italià *sedevacantisti*).

La missa tridentina no s'ha de confondre amb la missa en llatí. De fet, a l'Església catòlica hi ha moltes celebracions en llatí, però que segueixen el ritual emanat del Vaticà II i no el de Trento. El Concili Vaticà II va promoure les celebracions en llengua vernacle com a element d'acostament a les realitats locals, però mai no ha abdicat del llatí. De fet, a Roma i a altres indrets no és estrany poder seguir la missa en llatí a diversos monestirs i parròquies. Aquestes celebracions, però, no són tridentines, sinó que segueixen l'esquema de les misses habituals, amb les lectures bíbliques, poden ser concelebrades i tenen la participació del poble, que en la missa tridentina no té cap importància.

Miriam Díez i Bosch

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GE GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòbil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

Il·luminació
artística

SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN

Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

«L'Església mira de protegir els immigrants, també els clandestins»

■ **Cardenal Giovanni Cheli, president emèrit del Pontifici Consell per la Pastoral dels Migrants i Itinerants**

La vida del cardenal Cheli ha transcorregut essencialment entre les Nacions Unides de Nova York i Roma, on ha ocupat càrrecs a la Secretaria d'Estat, al costat de l'arquebisbe Agostino Casaroli, i al Pontifici Consell per la Pastoral dels Migrants i dels Itinerants, dicasteri que ha presidit fins el 1998. Actualment resideix a Roma, on es dedica a informatitzar la seva ingent biblioteca i a les activitats pastorals que se li encomanen.

—Segons vostè, els seus 60 anys de sacerdoti equivalen a 22.000 misses. Quines recorda amb especial intensitat?

—Sens dubte les primeres misses a les quals van assistir els meus pares, germanes i parents. No són només milers de misses sinó també milers d'hores gastades al confessional, amb els joves, assistint malalts... són com una onada de gràcia que es precipita sobre el món. Recordo també misses de refugiats, a l'Àfrica, a Lourdes, a Fàtima... Un cardenal sempre continua sent un capellà, i això és molt important de tenir en compte. I la celebració de la missa és el centre de tota la vida sacerdotal.

—A l'Acadèmia Pontificia els ensenyaven a ser diplomàtics i pastors al mateix temps?

—Un nunci no és mai només un ambaixador. Primer de tot és un pastor. A la Pontificia Acadèmia Eclesiàstica, l'escola de diplomàcia més antiga del món, estudiàvem història del dret, relacions internacionals, llengües... i per ser diplomàtics al servei de l'Església, pastors abans que res. L'escola està pensada per ser un lloc per servir-se de la diplomàcia al servei de l'Església, al servei de la salvació. A vegades ens oblidem que el nunci té una doble funció, la de representar la Santa Seu davant dels governs però també un servei a l'Església local. El nunci no és un ambaixador qualsevol.

—Vostè és de Torí, quina impressió té de la Síndone?

—No hi ha res que m'hagi impressionat tant com la Síndone. He estat a Terra Santa, als llocs significatius com ara el Sant Sepulcre, Getsemani, el Calvari... i li asseguro que

no hi ha res que m'hagi impressionat tant com el Sant Sudari. Mirant-lo es reviu la flagel·lació, la coronació d'espines, la mort en creu... El 1931, quan era un infant, em van portar a veure-la i em va commoure profundament. Ara, amb el carboni 14 hi ha científics que arriben a resultats absurds i volen negar-ne l'autenticitat. És més difícil demostrar que no és autèntica que no pas acceptar que ho és. El mateix Papa no ha mai dit que sigui autèntica, però hi té un profund respecte i la veu com una icona preciosa del misteri de Crist. Durant la darrera ostensió de la Síndone vaig tornar-la a veure i em va deixar torbat novament.

—Va ser a la nunciatura a Madrid des del 1955 fins el 1962, just abans del Concili. Què en recorda, d'aquella Espanya?

—Era una Espanya amb una vida religiosa fervorosa. La formació als seminaris

era acurada, seriosa, la vida intel·lectual era molt forta. El record de la persecució de l'Església era molt viu. Caminant per Espanya es percep la sang dels màrtirs.

—I Espanya avui, com la veu?

—Fa molt de temps que no hi vaig, però em sembla que ha fet uns progressos enormes en la vida econòmica, social i en l'urbanisme. Materialment em sembla un país pròsper, fins i tot em fa la impressió que és més sòlid que Itàlia. L'Església està present de manera incisiva en la vida del país, tot i els problemes existents en altres indrets, com la manca de vocacions, la immoralitat o la presència agressiva de les sectes. Certament, de temps difícils sempre n'ha tingut, però sempre han sorgit recursos nous.

—La bona acollida de la visita del Papa l'ha sorprès?

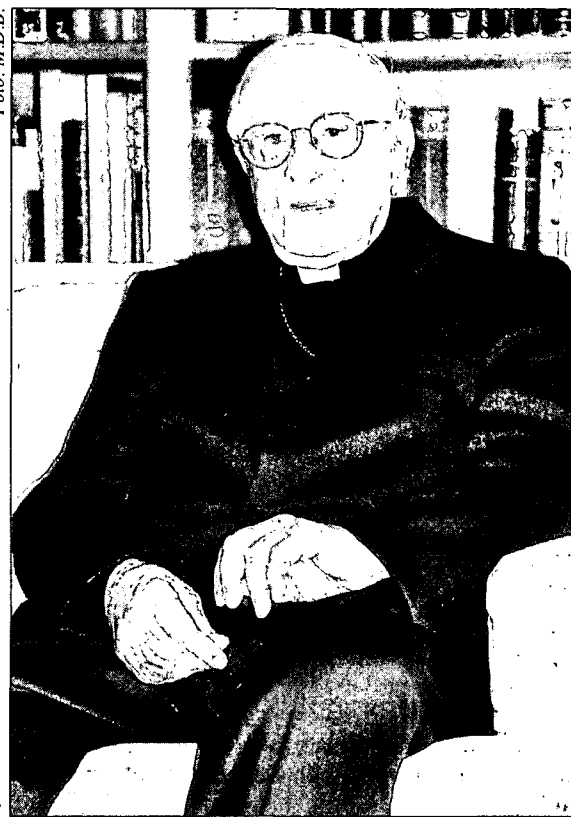
—El que m'ha impressionat és l'enorme quantitat de joves que hi havia. A aquestes alçades ja estem acostumats a les grans marces de gent en les trobades amb el Sant Pare, però he de dir que em va impactar. Eren joves que es comprometien a ser apòstols i formadors de la nova Europa, que ha de ser fidel a les seves arrels cristianes, perquè són una realitat. El Papa va estar tan bé a Espanya que ja pensa en el seu sisè viatge!

—Adverteix una presència significativa d'espanyols a la Cúria?

—Més que espanyola la pròpiament, diria que hi ha una presència llatina molt ingent. Per exemple, el camarlencés un cardenal espanyol. Els presidents d'alguns consells pontificis i comissions són llatinoamericans o espanyols, com les del Clergat, les Causes dels Sants, la Família, els Textos Legislatius, la Vida Religiosa, la Comissió per a Amèrica Llatina... i altres. Dins del personal de la cúria n'hi ha molts, i molt trempats. És, doncs, una presència molt significativa i forta.

—Com va viure el canvi d'Espanya a Itàlia, i després a la Secretaria d'Estat?

—Personalment, el retorn a la Cúria va venir acompanyat per la tràgica mort en automòbil de la meua mare. Professionalment, la feina a la nunciatura a Itàlia no era tan intensa com a Espanya i em vaig anar «inventant» jo la feina. Poc després em van cridar a la Secretaria d'Estat vaticana. Em va obrir molts horitzons. Jo m'encarregava de les relacions amb països com Hongria, Txecoslovàquia, Romania i Albània, era un món nou i una feina dura que va durar molts anys. No tenia mai una tarda lliure, es

El cardenal torinès Cheli a casa seva, a Roma.

treballava a tot hora. Em va donar grans satisfaccions poder cooperar per resoldre problemes greus. Recordo per exemple que a Albània, l'únic país ateu per constitució, no tenia cap relació amb la Santa Seu. Com que amb el govern no es podia fer res, m'ocupava dels albanesos que eren a Itàlia i a altres països.

La feina d'aquells anys està lligada a Mons. Casaroli, que només assistia a les reunions que es feien a Roma. Totes les altres les conduïa jo i, és clar, era tot el dia fora; a l'Europa de l'Est. Vam assistir a les primeres passes d'obertura de Romania. A Txecoslovàquia recordo un ministre d'afers religiosos molt antirreligiós, les coses no eren fàcils.

—Vostè ha tingut un paper fonamental a les Nacions Unides oferint un rostre dialogant i obert de la Santa Seu. Pensa que les Nacions Unides acullen bé la presència d'un observador permanent, o el veuen amb reticència?

—L'accepten molt bé, sobretot perquè és evident que l'observador de la Santa Seu no respon a interessos econòmics, polítics o militars sinó que és a les Nacions Unides perquè desitja cooperar per la pau i per un món més just. Quan es van celebrar els 40 anys de les Nacions Unides, van convidar el Papa però no hi va poder anar. Recordo que el representant dels països africans va lamentar que no hi fos, ja que la Santa Seu representava l'única veu que defensava l'Àfrica. Però l'estimació per la Santa Seu no prové només d'aquests països amb més dificultats. Té un prestigi moral evident, que es va fer ben clar durant la visita del Papa a la seu de Nova York: totes les oficines van tancar, i aquesta atenció no s'havia dedicat mai a ningú, en tot cas es deixa de treballar una estona però no hi ha una solemnitat d'aquest tipus per a qualse-

vol. Tothom volia veure i saludar el Papa, hi havia un entusiasme incontenible.

D'altra banda, la Santa Seu té experts per a cada tema, i aquesta professionalitat es valora. Si es fa un conferència sobre el problema hidràulic a l'Índia, hi portem un especialista, persones competents en la matèria. La legitimitat de la Santa Seu a les Nacions Unides no ha estat posada en discussió ni per Albània ni per altres països. Els que la qüestionen són organitzacions no governamentals que no coneixen el dret internacional.

—Les lleis d'estrangeria a Europa s'endureixen. Què en pensa, del reforç del control dels fluxos migratoris?

—La immigració s'ha de disciplinar, calen lleis de control. És molt important que aquestes lleis estiguin inspirades per la solidaritat i no per l'egoisme. Si un país pot oferir mil llocs de treball i no tres mil, ha de regular

les entrades. Si no ho fa, afavorirà la delinqüència, la criminalitat, la prostitució... pensant que fa un bé farà un mal, és un populisme equivocac. No podem acollir tothom, només aquells a qui puguem oferir una feina, una casa i una assistència social.

—S'hauria d'afavorir la immigració catòlica en detriment de la d'altres religions?

—Estic absolutament d'acord amb el que va dir el cardenal de Bolonya Giacomo Biffi: és preferible una immigració que comparteixi els nostres mateixos valors morals. Si jo tinc un lloc de feina, i puc escollir amb igualtat de condicions, trio un cristià. És simplement una política per al bé comú.

—El Vaticà defensa els drets dels immigrants amb molts programes que ningú no coneix. Què cal fer per difondre'ls?

—La Santa Seu té un dicasteri que s'ocupa dels immigrants, els lliures i els forçats, i també dels refugiats. La feina que fa la coneixen sobretot els especialistes però no la majoria de gent. Caldria insistir a les parròquies, explicar què pensa l'Església sobre la immigració, quins són els criteris cristians que ens duen a defensar el dret de tot home i tota dona a emigrar. Torno a la pregunta d'abans: si tots volen emigrar a Suïssa, aquest dret haurà de ser contrarestat pel dret d'acceptar peticions que Suïssa dictamini. L'Església mira de protegir els immigrants, també els clandestins. Vol ajudar en la mesura que és possible ajudar. Fem el possible perquè l'immigrant no es vegi obligat a marxar i que allò que busca fora ho pugui trobar al propi país. La gran majoria de persones, si poguessin quedar-se a casa i no abandonar la família no ho farien. Abandonar les coses, deixar les arrels, crea grans ferides.

Miriam Díez i Bosch

Bèlgica

L'esborrany de la nova constitució europea exclou Déu

BRUSSEL·LES.— La setmana passada es va presentar l'esborrany per a una nova Constitució europea que promourà el suport «sense reserves» dels estats membres vers una política comuna sobre «drets fonamentals», que exclou Déu i la religió en tots els seus sentits.

Després de 15 mesos de debat, el document explica que «respecta» la «voluntat dels ciutadans i els estats d'Europa per construir un futur comú», i afirma que «la Unió està fonamentada sobre els valors de respecte a la dignitat humana, la llibertat, la democràcia, l'autoritat de la llei i el respecte als drets humans».

«Aquests valors són comuns als estats membres en una societat de pluralisme, tolerància, justícia, igualtat, solidaritat i no-discriminació», agrega. Per això, l'esborrany pretén «assegurar que l'herència cultural d'Europa serà salvaguardada i realçada», però exclou qualsevol referència a Déu o fins i tot d'un Creador, ignorant justament un dels elements més importants de l'«herència» europea: la seva fe cristiana.

D'altra banda, la catedral de Sant Esteve a Viena serà seu de l'obertura del Fòrum Catòlic d'Europa Central, iniciativa internacional que planteja una reflexió sobre les arrels cristianes del vell continent. En declaracions reproduïdes per Ajuda a l'Església Necessitada, el bisbe d'Ostrava (Moràvia), Mons. Frantisek Lobkowitz, va explicar que a la cerimònia d'obertura del Fòrum, prevista per al 10 de juny, assistiran representants d'Àustria, Bòsnia-Hercegovina, Croàcia, la República Txeca, Hongria, Polònia, Eslovàquia i Eslovènia. El Fòrum, que durarà un any, es congrega sota el lema «Crist: l'esperança d'Europa» i cerca promoure la reconciliació entre les nacions d'Europa central i enfortir el paper dels fidels en la construcció de la nació europea. (ACI)

POLÒNIA

L'Església, en defensa de la creació

BRESLÀVIA.— Més de 60 delegats procedents de 22 països van prendre part en la consulta sobre la responsabilitat envers la creació, organitzada pel Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE). La consulta es va desenvolupar a Breslàvia del 15 al 18 de maig i va tenir com a tema «La formació en la salvaguarda de la creació i el desenvolupament sostenible». Les principals intervencions van ser presentades per l'arquebisbe de Liverpool, Patrick Kelly, Gerhard Martens, docent de Pedagogia a la Universitat de Colònia, i l'arquebisbe Diarmuid Martin, observador permanent de la Santa Seu davant de les Nacions Unides i institucions especialitzades a Ginebra, des de fa poc nomenat

Els problemes ecològics requereixen un canvi d'actitud.

coadjutor de Dublín. Els participants van afirmar que la solució als problemes ecològics globals només podrà donar-se a través d'un canvi radical en la consciència i les actituds. Cal una «conversió ecològica» per unir les competències específiques i la visió del sentit de les coses. L'Església té en aquest àmbit un paper específic. L'experiència demostra que els processos de formació cap a temes ambientals aconseguixen resultats positius quan van units a iniciatives concretes. Per mitjà de projectes de tutela del medi ambient l'Església pot ser creïble i testimoniar la seva fe en la creació. Durant els treballs es van presentar nombroses iniciatives fetes per l'Església als diversos països per tal de tenir cura de la creació. (Fides)

ALBÀNIA

Càritas fa deu anys

TIRANA.— Fa deu anys, coincidint amb la visita del Papa, naixia Càritas Albània. L'aniversari coincideix amb la «recuperació» de l'Església, que s'ha mantingut fidel en una nació sota dictadura comunista. El renaixement de Càritas Albània ha comptat amb la presència constant de Càritas italiana. Càritas Albània compta avui amb vint treballadors que actuen en el sector social, sanitari, administratiu i duaner, a més de nombrosos voluntaris i treballadors compromesos en serveis de les set Càritas diocesanes locals. (Fides)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

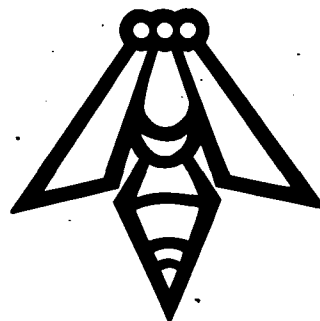
Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

CERABELLA

zona industrial, A
 ES. 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
 Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
 Sant Antoni Abat, 9
 08001 BCN
 t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
 Boters, 5 (Portaferrissa)
 08002 BCN
 t./fax. 933 18 08 41
 NOC,
 Comte Borrell, 41
 08015 BCN
 t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
 des de
 1862

Espanya

Cristians laics al servei de la pau

■ Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar

MADRID.— El 8 de juny, solemnitat de Pentecosta, se celebra el Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar, que enguany té com a lema «Cristians laics, instruments de pau». Amb motiu d'aquesta jornada, els bisbes de la Conferència Episcopal d'Apostolat Seglar han publicat un missatge en què recorden que són benaurats els qui treballen per la pau».

Els bisbes assenyalen el compromís d'educar en l'espiritualitat de comunió, de saber «oferir espais» als altres, «portant-ne les càrregues i rebutjant les temptacions egoïstes». Segons els prelatos és urgent educar per a la pau i recorden el fracàs de la humanitat en no poder evitar la guerra de l'Iraq. «S'ha acabat la guerra, però encara no s'ha aconseguit la pau», asseguren. Fan referència també a uns altres conflictes vigents al nostre planeta i constaten l'amenaça del terrorisme. «Aquestes situacions reclamen dels responsables polítics i de les organitzacions internacionals una revisió seriosa de les causes que provoquen tanta violència, amb

l'objectiu de trobar solucions permanents, basades en un nou ordre mundial que tingui els seus fonaments en principis morals i en el respecte escrupolós dels drets humans.»

Els prelatos expliquen que la pau és molt més que absència de guerra. Tot recordant la *Pacem in terris*, de Joan XXIII, assenyalen que la pau exigeix sempre «un respecte a la vida i als drets de cada ésser humà i una conversió a les exigències de la veritat, de la justícia, de la solidaritat, de la llibertat i de l'amor. Aquests són els autèntics pilars sobre els quals s'ha de fonamentar la pau». També subratllen que només Jesucrist pot canviar el cor de les perso-

nes: «Va oferir la seva vida i va ser ressuscitat pel Pare per oferir la pau a tots els pobles de la terra, tot venent l'odi i les divisions existents entre ells.» En aquest sentit, Crist és «reconciliació i pau per a la humanitat, perquè ens uneix a tots com a fills d'un mateix Pare».

El missatge recull la necessitat de pregar per la pau i convida els cristians a proclamar l'Evangeli de la pau, a comprometre's en la construcció d'un món fratern i solidari. A més, insisteix a educar per a la pau els més joves. Els bisbes destaquen que hi ha molts cristians i homes de bona voluntat que, a exemple de Jesús, entreguen la seva vida al servei dels altres per impulsar una convivència pacífica. També fan referència a la invitació del Papa d'imitar els sants i màrtirs, com a testimonis de l'amor i constructors de pau. «Amb aquesta mateixa preocupació portem a terme la seva missió els militants dels moviments apostòlics, tant els d'Acció Catòlica com de la resta de moviments i

comunitats cristianes.»

Els bisbes recorden que la santificació consisteix en la relació amb Déu mitjançant la pregària i els sagraments, i a «impregnar el món (...) de l'Esperit de Crist i dels valors del Regne». Així, fan una crida a deixar-se il·luminar i conduir per l'amor de Crist. «La construcció de la pau (...) ha de començar per la pròpia conversió personal. (...) Hem d'acostumar-nos a demanar perdó a Déu i als germans pels nostres pecats, i oferir l'amor a tothom, però especialment als qui pateixen marginació o no ens desitgen bé».

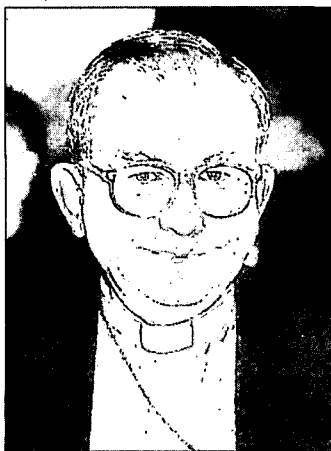
La darrera part del missatge destaca la necessitat d'un compromís més gran, per part dels cristians, en les activitats polítiques i sindicals, en organitzacions socials, per «canviar des de dins les estructures injustes, per implantar la veritat i la justícia i superar interessos particulars, per defensar els drets dels qui no tenen veu i per convidar a complir els deures que tots tenim en la consecució del bé comú». (C.C.)

Mons. Algora pren possessió de la diòcesi de Ciudad Real

CIUDADREAL.— El 18 de maig, a la catedral, Mons. Antonio Algora va prendre possessió de la diòcesi de Ciudad Real, en substitució de Mons. Rafael Torija. En l'homilia de l'eucaristia d'entrada a Ciudad Real, Mons. Algora va dir que «sóc conscient que faig cap en una Església que està unida al seu Senyor com a poble ben disposat, i que té les virtuts humanes de la senzillesa, la proximitat i la disponibilitat; que sap estar davant dels poderosos d'aquest món amb independència i llibertat; que ofereix a tothom, i especialment als més pobres, l'atenció, l'amistat i la Bona Nova de salvació». El nou pastor de la diòcesi es va comprometre a portar a terme un treball seriós i va destacar que l'Església de Ciudad Real «sap mantenir-se en el diàleg, en els compromisos, en la formació, en la pregària i en l'exercici de la caritat. (...) Una Església en comunió i

oberta a l'Església universal. (...) Una Església que persevera en l'esforç pel Seminari i les vocacions a la vida consagrada, en l'afany per l'apostolat seglar».

Mons. Antonio Algora va néixer a La Vilueña (Saragossa) el 1940. Va cursar els estudis al Seminari de Madrid i a l'Institut Lleó XIII de la Universitat Pontifícia de Salamanca, on es va graduar en Ciències Socials. Va ser ordenat sacerdot el 1967. Durant uns quants anys va ser consiliari diocesà de les Germandats del Treball i un any vicari episcopal, en tots dos casos de l'arxidiòcesi de Madrid. El 1985 va ser nomenat bisbe de Terol i d'Albarracín. En la Conferència Episcopal Espanyola és membre de les Comissions Episcopals d'Apostolat Seglar i Pastoral Social, i del Consell d'Economia. És el responsable del departament de Pastoral Obrera i del Secretariat per al Sosteniment de l'Església. (C.C.)

Mons. Algora.

Dolor de l'Església per l'accident aeri de Turquia

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola va emetre una nota en vista de l'accident aeri de Turquia, que es va cobrar la vida de 62 militars espanyols que tornaven a casa després d'haver passat els darrers quatre mesos a l'Afganistan en missió humanitària i de pau. La CEE va expressar així el seu condol, solidaritat i afecte pels morts. Tot unint-se al telegrama que el Papa va adreçar a l'arquebisbe castrense d'Espanya, Mons. José Manuel Estepa, els bisbes van oferir sufragis pel descans dels militars i van elevar pregàries al Senyor perquè consoli i ompli de fortalesa i esperança els qui en ploren la mort. També van convidar les comunitats cristianes a la pregària i la solidaritat amb els familiars de les víctimes d'aquest accident. (C.C.)

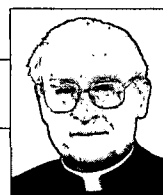
L'Assumpció de Martorell va ser portada en processó fins al santuari.

II pelegrinatge de la patrona de Martorell a Torreciudad

TORRECIUDAD.— La Mare de Déu de l'Assumpció, patrona de Martorell, va peregrinar el 17 de maig al santuari de Torreciudad, on va ser venerada per centenars de persones, provinents tant d'aquesta localitat com d'unes altres ciutats, que van celebrar «el mes de maig, marià per excel·lència», com va dir el rector en el seu missatge de benvinguda. La patrona de Martorell va protagonitzar de nou la jornada a Torreciudad, després que l'any passat hi fos portada per primera vegada. La galeria d'advocacions marianes és la seu on hi ha a Torreciudad la rèplica de l'Assumpció, juntament amb nombroses imatges de diversos països. Enmig del vol de campanes i després de la processó i benvinguda del rector del santuari, el programa va incloure la visita al recinte, amb temps lliure per poder rebre el sagrament de la reconciliació. La imatge té una alçada de 60 cm i el seu autor és l'escultor Juan Montero.

Juntament amb el cant del *Virolai*, les ofrenes van ser especialment emotives, com a mostra de «diferents productes elaborats tant a Martorell com a la comarca, en agraïment per vetllar amb tanta cura i amor la imatge de Nostra Senyora de l'Assumpció de Martorell». Es van presentar ofrenes molt variades, com flors, vins, caves, xocolata, verdura, «dolços records», cireres, productes artesans de Montserrat, formatge i vins de la Manxa. Entre altres empreses van col·laborar en les ofrenes: Puig Muntis Establiments Vira, Olis Bargaño, F. Vidal, Establiments Miró S. L. y M. M. Canals S.A. Els pelegrins es van unir a les intencions del papa Joan Pau II en la seva carta apostòlica sobre el sant Rosari i van demanar per la pau al món. Al la tarda, el programa es va tancar amb el rés del Rosari mentre s'acompanyava la patrona portada en andes molt adornades i l'exposició solemne de l'eucaristia. (Manuel Garrido)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Com parlar de Déu avui

En una breu conversa amb un bon amic, bon metge i bon cristià, m'expressava la seva opinió sobre les dificultats amb què avui ens hem d'enfrontar els pastors de l'Església per parlar de Déu.

Les dificultats no són només d'avui. Fa pocs dies expressava en un escrit aquella confessió que em va demanar la meua mare i que em va ser molt difícil perquè ella em superava en tot. En l'altre extrem de confessions difícils, en aquest cas no per la bondat del penitent sinó per la seva falta de formació, tinc un record de la meua primera parròquia. Visitava un malalt molt greu i en parlar-li jo des del punt de vista religiós sobre la seva vida i el seu futur, aquell home em va contestar asprament que els homes érem iguals que els animals i que l'única diferència era que els homes ens enterraven en un cementiri i els animals els tiraven a l'abocador.

Era una persona a qui recordo moltes vegades. Perquè, malgrat haver parlat en diverses ocasions amb ell, no

sé si vaig arribar a tocar-lo en el fons i a canviar-li aquella trista i buida perspectiva que tenia. Era un home de poca cultura, un home que havia treballat sempre al camp, un home que, a diferència d'altres del mateix lloc i de la mateixa condició, no tenia una noció de Déu.

Certament, mai ha estat fàcil parlar de Déu. Sí que ho ha estat parlar d'un *déu*, entès des de concepcions humanes de la divinitat. Però mai ha estat fàcil parlar del *Déu* veritable que se'ns ha revelat en Crist perquè, en qualsevol època, a les tendències negatives per acceptar la fe, fruit de la cultura ambiental, s'afegeixen també els condicionaments personals.

D'allò que acostava a Déu, avui subratllaria quelcom que ateny a tot home: el seu sentiment de fill. Amb raó s'ha dit que avui no es té prou confiança en la relació paternofilial, i això afecta també la relació amb un Déu que és Pare. També faria notar un altre aspecte que es refereix als creients. Insisteixo, amb certa freqüència,

que la fe ens ha arribat, després de dos mil anys de cristianisme, perquè hi ha hagut moltes persones per a les quals la indiferència o el rebuig ambiental per pensar o per parlar de Déu en la seva època no era un problema. Ho era més aviat la necessitat profunda i inextingible de transmetre al voltant seu el que era raó, sentit, ideal i objectiu primordial de les seves vides. No es van preguntar tant si el missatge interessava als altres com si podien callar, sense compartir-la, la fe que havia donat llum, alegria i pau a la seva vida.

És quelcom que sentim els pastors i els fidels tots els dies: l'angoixa de creuar-nos amb moltes persones que viuen la seva vida única i irrepetible com si Déu no existís. També ara és important que, a més de l'experiència de cert rebuig de Déu, sentim amb més força la inquietud interior de compartir i propagar el do de la fe que hem rebut. Do que canvia del tot i positivament la nostra vida.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Moguts per l'Esperit

La Pentecosta és la pasqua de l'Esperit. Jesús va prometre als seus deixebles que els lliuraria l'Esperit Sant. Això es complí en aquella diada de Pentecosta, estant reunits els Apòstols amb Maria. Ho recorda aquest fragment bíblic: «Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i s'expressaven com l'Esperit els concedia de parlar.»

En la història de la Salvació, la vinguda de l'Esperit Sant significa la concessió que fa Jesús del seu mateix Esperit i de la seva missió —rebuda del Pare— a l'Església que neix i que comença a expandir-se aquell dia de Pentecosta. Ressonen fortament aquelles paraules del Senyor ressuscitat dirigides als seus deixebles: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant."»

En realitat, només després de la vinguda de l'Esperit Sant els Apòstols surten vers tots els horitzons del món per començar la gran obra evangelitzadora de l'Església. Pere és omplert de l'Esperit Sant per parlar al poble sobre

Jesús, Fill de Déu. Pau mateix és omplert de l'Esperit Sant abans de lliurar-se al seu ministeri apostòlic, de la mateixa manera que Esteve, ple del mateix Esperit, és escollit per a la diaconia i, més tard, per al testimoniatge de la sang.

Tanmateix, l'Esperit fa parlar Pere, Pau i la resta dels Apòstols, inspirant les paraules que han de pronunciar, i davalla també «damunt dels qui escolten la paraula de Déu» en l'Església naixent i sempre.

La solemnitat de Pentecosta és molt important per als cristians. És la Pasqua de l'Esperit. Gràcies a la presència i sosteniment de l'Esperit Sant l'Església creix. Ell és l'ànima d'aquesta Església que des de la primera Pentecosta s'expandeix de l'orient a l'occident de l'univers. Ell és qui explica als creients el sentit profund de l'ensenyament de Jesús. Ell és qui avui, com als inicis de l'Església, actua en cada cristià que es deixa posseir i portar per ell, puix pel baptisme som temples de l'Esperit Sant.

És ben adient fer coincidir la Pentecosta amb la diada de l'Acció Catòlica i de l'apostolat dels laics. L'Esperit Sant mou els cors dels laics cristians perquè prenguin més consciència del seu compromís baptismal i es lliurin activament a la missió de l'Església. Aquesta participació la realitzen en el si de les comunitats eclesials, però especialment enmig del món.

L'Esperit Sant ocupa un lloc eminent en tota la vida de l'Església, i és en la missió evangelitzadora, que la seva actuació és ben marcada. L'Esperit Sant és l'agent principal de l'evangelització. Els laics moguts per l'Esperit exerceixen l'apostolat individualment i associats entre ells. Són dues maneres de participar en l'única missió de l'Església.

L'Esperit Sant fa entendre ben bé als cristians aquestes paraules que Jesús adreça a tots ells: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.»

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Cèlia Rosich Pla

Professora de Blanquerna - Universitat Ramon Llull

«Ho sento!»

Fa uns dies, en aquest mateix espai, em referia a un valor que sembla que s'està perdent a la nostra societat, el de la gratitud. Avui em centraré en un altre valor que sembla que també s'està extingint, un valor ben proper al món cristià, com és el de demanar disculpes o perdó. No em refereixo aquí al fet moral de penedir-se ni al de perdonar les ofenses a Déu, sinó a quelcom de més senzill i sovint ben quotidià: saber disculpar-se quan s'ha actuat malament, ja sigui de manera voluntària o involuntària.

Hi ha diferents nivells i graus de conductes incorrectes que demanen també diferents tipus i actituds d'excusa o d'exculpació per part del qui no ha actuat correctament. En qualsevol cas, sembla que és imprescindible alguna actitud que expressi el sentiment de reconèixer que s'ha comès un error, un greuge o una falta. Des del típic i senzill fet d'excusar-nos per haver trepitjat, involuntàriament, algú a l'autobús, o haver arribat amb cert retard a una cita, fins a la més seriosa sol·licitud de perdó a algú per haver estat víctima d'una acció que l'ha perjudicat seriosament, tots aquests actes demanen un gest de respecte i d'apropament cap a la persona agreujada.

En tots els casos, demanar disculpes és, primer de tot, un signe de convivència civilitzada i de bona educació. Sorprenen escoltar tan poc aquesta senzilla fórmula, «Ho sento», per part de qui ha comès un error o una inconveniència que perjudica l'altre, ja sigui un vianant, un veí, un client, un company o un familiar. Però és que disculpar-se és, també, molt més que això. Implica una aturada, una presa de consciència per fer-se càrrec del sentiment de l'altre, per tal de fer possible l'entesa i el diàleg.

Posaré un exemple banal, però ben il·lustratiu. Fa pocs dies estava esperant el meu torn a la cua d'una entitat bancària. Davant meu, un client es queixava a l'empleat per una sèrie de greus equivocacions que havien comès en el seu

compte corrent. Tot i que era evident que l'error venia de l'oficina, en cap moment l'empleat va pronunciar l'expressió: «Ho sento!» o «ens sap greu». Només al final es va referir breument a la informàtica com a possible causa de tot aquell desgavell, però sense cap ànim d'exculpació, sinó, com volent dir: «Ja se sap... els ordinadors... fan desgràcies, no entenc per què es queixa vostè».... Vaig quedar tan atònita com indignada davant d'aquest fet lamentable, amb el qual va quedar ben palesa la manca de tacte i de bona educació de l'empleat i també la tirania absoluta de la informàtica. Tot plegat va fer marxar el sofrent client amb el cap baix i sense

apel·lació, quan, tanmateix, amb la seva queixa tenia tota la raó del món.

Em podria referir a molts altres fets deplorables, com el de l'estrepitos fracàs en la gestió del tren d'alta velocitat a casa nostra. Encara és l'hora, que jo sàpiga, que els soferts ciutadans haguem tingut una mínima explicació o expressió de disculpa per part dels responsables del fiasco.

Estic convençuda que el fet de disculpar-nos no ens rebaixa; ans al contrari, ens enalteix, ens fa una mica més humans, més cordials, més educats, més civilitzats.

No cal dir que ningú no és perfecte. És evident que tots cometem errors, equivocacions i faltes, lleus i greus, fins i tot sense cap mala voluntat moltes vegades. Però, quan ens n'adonem, és correcte fer un gest d'humilitat i de disculpa envers la persona danyada.

Les persones ens escudem sovint en el sentiment de l'orgull per justificar la manca de gestos de disculpa. «És que jo sóc una mica orgullós/osa i em costa demanar perdó...», com si no fos més important la persona agreujada o el fet de voler reparar el mal que el propi sentiment d'altivesa o de prepotència ha provocat.

De què serveix a l'espècie humana disposar del sublim do de la paraula si no la fem servir ni tan sols per aprendre a dir sincerament «Ho sento!»?

Cal saber disculpar-se quan s'ha actuat malament.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Adular

Adular, segons el diccionari, és «afalagar (algú) servilment, per guanyar-se la seva voluntat». Val a dir que l'adulació és moneda corrent. L'afalac, fins i tot, resulta força fàcil per al receptor, perquè ens agrada que parlin bé de nosaltres. Ens pesa tant l'opinió dels altres, que acollim totes les paraules de lloança, encara que provinquin de persones que, darrere nostre, en realitat ens maleeixin. D'una banda, pot ser enorme la mesquinesa —sustentadora d'interessos— de l'adulador. De l'altra, la nostra ingenuïtat —també interessada.

L'afalagador cerca afectar agradablement algú amb demostracions d'afecte, reverència, etc. Vol encoratjar en algú l'orgull, la vanitat, una passió qualsevol, una mania, un defecte... Com podem notar, el diccionari és font de realisme. A fi de comptes el que ens delata és el llenguatge. Alerta! De l'adulació ens en passaran comptes. Ens serà retreta en el seu moment. Perquè l'adulador, víctima de les seves ambi-

cions, fa mal al medi social. Ell mateix, que sol ser mediocre, engendra mediocritat.

L'adulació és un engany que deforma la realitat i que la converteix en una mena d'espantall. A això no s'hi val. És un joc perillós, un mirall que deforma la veritat. Apostar per la veritat no lleva pas ni el respecte ni l'amabilitat. L'adulació, en canvi, és una gran falta d'estimació i atempta contra la dignitat de l'adulat.

Una anècdota pot ajudar per tal de no prendre's seriosament les adulacions i per malfiar-se dels qui lloen en excés. M'explicava un sacerdot que, quan anava a celebrar la missa a la parròquia del lloc on havia nascut, una persona, en sortir del temple, deia a la seva mare: «El teu fill predica molt bé.» Quan la mare ho va dir al mossèn, aquest li va respondre: «Mare, la persona que us diu això sempre dorm mentre predica.»

Adular no és una tasca recomanable. Val més estar en atur de l'adulació. I cal malfiar-se dels aduladors.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Gent jove

M'horroritza sentir un monitor de qualsevol organització que, quan parla dels seus membres de 10 anys o més, els anomena *nens* amb un to que amaga aires de suficiència i de paternalisme. La infància, perquè encara no ha ofegat la capacitat d'intuïció pròpia de l'espècie humana, gaudeix d'una audàcia ingènua meravellosa, és capaç d'ensenyar-nos moltes coses i d'ajudar-nos a modificar conductes espirituals decadents.

Continuen apareixent a la premsa comentaris de les despeses que provoquen les Primeres Comunions. La culpa la tenen els nens, o la Cúria Romana? No pot ser fruit del consumisme pagà en el qual molts, que es creuen bons, viuen immersos? No teoritzaré, explicaré fets. Començo per la meua família. La meua mare va combregar per primera vegada als 13 anys, conservo la benedicció papal que li van enviar. Eren temps en què les normes de Pius X no havien arribat al nostre país. Es va fer gran i es va casar. Els meus pares vivien a Pozaldez, on vaig néixer jo. La parròquia va organitzar una missió. Aquells bons predicadors van entusiasmar tant la meua germana que va dir que volia combregar aquells dies, no li va importar gens no estrenar cap vestit. Va combregar i ho continua fent, m'ho ha tornat a explicar ara. La meua mare per la seva banda m'explicava que a casa havien dit: «Si el Papa ho vol, doncs que sigui així.» Ni tan sols era «mes de Primeres Comunions», va ser al febrer, es va sentir feliç.

Poc després d'enviar l'escrit anterior, rebo un correu electrònic d'una senyora amiga des de Santo Domingo, que em diu textualment: «Gràcies pel teu article que m'ha agradat molt. La meua filla Esther va rebre la Primera Comunió d'una manera semblant a com tu ho expliques; en un curs de meditació, a Alemanya, Carlos Castro va veure que la nena posava cara de tristesa per quedar discriminada en el moment de la comunió, i l'hi va donar sense pensar-s'hi més, i crec que va fer bé, la nena es va sentir feliç. Amb les altres dues filles va passar una cosa semblant.» (Afegiré pel meu compte que tant ella com les seves filles conserven la fe i la viuen compromeses.)

Afegeixo ara la meua experiència. Anava a un col·legi religiós, no de gent rica. Durant uns mesos, el bon germà marista que m'ensenyava moltes coses, ens va dedicar un temps de preparació per a la penitència i la comunió. Un dia ens va acompanyar a un altre col·legi on hi havia església i sacerdot i ens va donar les últimes instruccions. Recordo la meua primera confessió, en vaig sortir satisfet i amb bons propòsits. Va arribar el dia de combregar, vaig estrenar un vestit gris de pantaló curt senzill, algú em va regalar una creu de metall i un llibret blanc, encara conservo totes dues coses. La meua àvia, com feia amb tots els néts, va enviar un cobert gran, era com un reconeixement de majoria d'edat cristiana. La meua mare em va demanar que pregués per ells, que demanés especialment «per l'oncle L, ja saps on és —em confiava—, demana al teu Déu que en surti aviat...» (i va sortir). El germà marista ens va recomanar que presentéssim a Jesús bons propòsits, recordo que jo li vaig dir que combregaria cada quinze dies... he millorat, ara ho faig cada dia. No hi va haver banquet, ni tampoc altres regals. Tenia vuit anys.

Són els nois d'avui menys espavilats i més maldestres que els d'abans? No serà que als catequistes, als pares i als clergues, els falta el fervor de què he parlat?

Notes insignificants

Germà Adrià

Gràcies, mare

Gràcies, ja he nascut.

Sóc al teu costat, mare, encara que sembla que tu, de moment, no em veus perquè estàs malalta.

Gràcies.

Tothom diu que m'assemblo a tu, que sóc una nena molt guapa. Els metges em miren i et miren.

Gràcies... fa uns quants mesos, quan estava al teu ventre i vas començar a estar malalta et van dir que m'expulssessis; o sigui, que deixessis que em traguessin de dins teu.

Jo ho sentia tot, mare, i tenia molta por. Però aviat em vaig adonar que m'estimaves molt, molt, i que no vas voler fer el que et deien: avortar.

Que bé que m'he sentit dins teu tots aquests mesos. I em sabia greu que algunes nits haguessim de dormir al carrer.

Gràcies, mare.

No voldria que tu et morissis, mare, i sento que els metges comenten que estàs molt malalta.

I una dona, que diuen que és una mena d'assistent social o de la família, ensenya un paper on tu vas escriure que em busquessin una família que m'adoptés, perquè tu ja sabies que no podries tenir cura de mi i volies que jo tingués el millor.

I aquesta assistenta ha dit que ja té una família que m'estimarà i que els agradaré molt perquè sóc molt guapa.

Gràcies, mare.

Encara que tu puguis sobreviure no estarem juntes, però jo sé que tu m'estimaràs sempre i que pensaràs en mi i que pregaràs a Déu, a la teva manera, per mi.

I jo també t'estimaré sempre, mare, encara que no arribi a conèixer la teva cara i no pugui estar als teus braços.

Gràcies, mare, ja he nascut.

I dins meu, sense jo pensar-ho, sempre hi seràs tu, que em vas donar la vida dues vegades.

Si mors i vas al Cel, espera-m'hi. Allà et faré dos petons.

A tu i als pares que ara em rebran.

I quan sigui gran diré als meus nous pares que tu també continues sent la meva mare. I que al Cel estarem tots junts.

I després, quan sigui gran, estudiaré per a metge, per ajudar a néixer molts nadons i no diré mai a ningú que mati el seu nadó.

Crec que aquesta serà la millor manera de mostrar-te el meu amor i la meva gratitud per haver-me deixat néixer.

Ara et demano que des del Cel em protegeixis i que protegeixis els pares que tindrè. Que no els doni tristesses, que només sigui per a ells motiu d'alegria.

Gràcies, mare.

I digues a la Mare de Déu, la mare de les mares, que tu després d'Ella, ets la dona més bona que hi ha hagut.

Gràcies, ja he nascut.

Zoom

Eduard Brufau

El 25 de maig passat es va celebrar a Johannesburg el Dia d'Àfrica, que va coincidir amb la commemoració dels 40 anys de la Unió Africana. Aquesta organització, però, no ha aconseguit en tot aquest temps posar fi a la misèria que afecta bona part dels africans, ni escampar ostensiblement la democràcia al continent ni tampoc aturar la violència constant en aquells països. A la cerimònia de commemoració es van deixar anar coloms de la pau, però caldrà fer alguna cosa més eficaç.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

El do de l'amistat

Saps que comptes amb ell, amb ella... De vegades et serveix de suport, però sempre et trobes lliure al seu costat. No et jutja per la teva imatge i relativitza el teu comportament. T'aprecia més enllà dels teus errors. Admira les teves qualitats però no n'és presoner. Està disposat sempre a perdonar-te. Si algun dia el perds, per mil avatars de la vida, queda una ferida al teu cor. Es tracta de la persona amiga: No la mereixem, la gaudim. Kahlil Gibran diu que l'amic és el camp que sembrem amb amor i recollim amb agraïment.

L'amistat sorgeix de moltes maneres però s'alimenta del contacte freqüent i de la confiança mútua. És important obrir-se a noves amistats i per a algunes persones es tracta d'una assignatura pendent. L'amistat, més que un concepte, és sobretot una experiència. Gratificant, encara que a vegades dolorosa, perquè es posen en joc els sentiments. Com canten Simon y Garfunkel, «si no hagués estimat mai, no hauria plorat».

Els programes educatius estan polaritzats per la part intel·lectual i cognitiva. La dimensió afectiva, pròpia dels sentiments i emocions, i la dimensió del comportament, que radica en el cos, queden relegades a un segon pla. A vegades, fins i tot, oblidades. Per passar de curs, n'hi ha prou d'aprovar els exàmens. L'equilibri personal no compta. En la vida, cada persona troba un major sentit a la seva existència en la mesura que evoluciona en la seva maduresa afectiva. Els títols acadèmics ens poden proporcionar una feina, però no garanteixen, per exemple, la felicitat i l'estabilitat d'una parella ni ens faciliten alegria en el viure. La soledat és un patrimoni de la persona però la companyia és un do de l'amistat, que ajuda a mantenir la tensió d'aquesta realitat bipolar.

Els pares s'acostumen a preocupar per la mena d'amics que tenen els seus fills. A vegades, amb raó, perquè poden condicionar-ne els valors i les actituds. Altres, es deixen endur per prejudicis i impedeixen que els seus fills es facin amics de persones d'una altra cultura. És preciós observar que l'amistat trenca les barreres.

Quants amics de veritat teniu, amics pels quals posaríeu la mà al foc? La resposta que doneu a aquesta pregunta és molt significativa i reveladora. Els xats d'Internet posen en evidència la necessitat palpitant d'amics. Els camins virtuals poden ajudar a néixer vincles amistosos, però només maduren amb la presència física i real.

El valor d'una persona es nodreix també del seu capital social, és a dir, del conjunt de les seves relacions. Fomentar llaços des de petits, valorar-los adequadament, treballar per enfortir-los i per adquirir-hi profunditat són tasques de gran transcendència educativa. Els pares i els educadors no poden oblidar-ho ni tampoc voler forçar els resultats, perquè la llibertat és un ingredient indispensable de l'amistat. No podem menyscar la formació afectiva. Els sentiments són encara un terreny poc explorat on cal aprofundir quan es tracta de viure a fons l'amistat. Acostumen a generar inquietud i inseguretat, però si s'aconsegueixen experimentar s'assoleix la plenitud. Per a això, cal vèncer els recels i les desconfiances.

L'amistat implica llibertat i amor. Fuig de la dependència. Com deia Gibran, «que no hi hagi en la vostra amistat cap altre objectiu que la maduració de l'esperit».

Jesús planteja la relació amb els seus deixebles en termes d'amistat: «Ja no us dic servents sinó amics» (Jn 15,15). El servent no sap què fa el seu senyor. Crist estableix un grau de comunicació que revela l'amor de Déu a cada persona i estableix una relació on la norma queda supeditada al valor de l'amistat. L'educació religiosa, tenint indubtablement una dimensió moral, no hi queda esgotada, per la qual cosa valdria la pena veure si els continguts de les catequesis o de les homilies subratllen prou aquesta característica fonamental i superen els estrets límits dels plantejaments formals. Aquesta tasca implica no deixar-se endur pels recels cap als sentiments. Teneu els seus riscos però la sequera no és bona. Com diu la mare del protagonista de la pel·lícula *Mi pie izquierdo*: «És al cor on es guanyen les batalles.»

MN. IGNASI SEGARRA i BAÑERES

amic i col·laborador de Catalunya Cristiana

Lliurà cristianament la seva ànima al Pare el dia 23 de maig del 2003

Havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

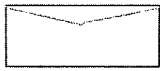

CLAUDI PUIG i SALAS

Lliurà cristianament la seva ànima al Pare el dia 13 de maig del 2003
Havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

La seva esposa, Maria Paloma Amat; fills, Josep i Carme Puig, Maria i Toni Font, Montse i Jaume Puig, Cinto i Maria Dolors Vila, Claudi i Isabel Lecha; néts, Caio i Marta, Montse i Carles, Maria, Maria i Xavier, Jaume i Mireia, Oriol, Cecília i Jòse, Anna, Mercè i Mar; besnéta, Mariona; germà, Josep; germans polítics i família tota, comuniquen a llurs amics i coneguts la seva pèrdua i participen que el dia 15 de juny se celebrarà una Missa a les 12.30 a l'església parroquial de Santa Maria d'Ullastrell.

Cartes del lector

□ Volem veure Jesús

«Volem veure Jesús» és un crit que ressona arreu, és un clam arrelat a tot cor, i potser ignorat, potser ofegat. Veiem joves de mirada perduda, que caminen sense esma; sabem d'ancians lluny de la seva llar, oblidats dels seus; coneixem nens sense una llar estable... Qui, sinó Jesús, pot donar-los pau, consol, alegria, confiança?

Potser no ho saben expressar, però al fons del cor criden: «Volem veure Jesús.» I ens ho criden a nosaltres que coneixem Jesús, que hi parlem, que l'estimem... L'Evangeli ens diu que uns grecs anaren a trobar Felip i li digueren: «Volem veure Jesús» (Jn 12,21).

El primer dissabte de maig milers de joves es trobaven a Madrid, volien veure Jesús, i les paraules del Papa, els seus gestos, no foren sinó mostrar-los Jesús: «Aneu amb confiança a l'encontre de Jesús», «No tingueu por de parlar amb Ell.» I Joan Pau II afegia el seu testimoni de llarga vida de donació total: «Jo vaig ser ordenat de prever quan tenia 26 anys. Des d'aleshores n'han passat 56. En mirar enrere i recordar aquests anys de la meua vida, us puc assegurar que val la pena dedicar-se a la causa de Crist i, per amor a Ell, consagrar-se al servei de l'home. Val la pena donar la vida per l'Evangeli i pels germans!»

Molts joves anaren a Madrid. Què cercaven? Volien veure Jesús i el veien reflectit en el rostre i en les paraules del Sant Pare Joan Pau II, ancià però sempre jove, jove amb la joventut de Jesucrist, amb la joventut del seu Evangeli: «Jesucrist és el mateix ahir, avui i sempre» (He 13,8). És la joventut perenne.

«Volem veure Jesús.» Tant de bo, enamorats d'Ell, vivim el seu Evangeli d'amor, siguem un reflex de Jesucrist... i, com Maria, mostrem i donem Jesús al nostre món, que el necessita.

NÚRIA VIÑOLAS i ESTEVA
Missioneres Germanes de Betània
Cornellà de Llobregat

□ Ètica eterna

El nostre poble travessa una gran crisi moral. Hi ha nombroses separacions matrimonials i actualment 35.000 expedients desborden els nous jutjats de Barcelona. L'ètica s'arrossega com el fang en un materialisme groller. I és que a les persones no els ensenyen l'ètica donada pel mateix Déu i, per tant, no la poden posar en pràctica. Es pot dir que un home que desconeix Déu pot resoldre els seus problemes, però són uns «mestres mutilats». L'ètica per ser eficaç ha de ser eterna.

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Gràcies, monjos del monestir de Santa Maria de Solius!

Acabo de passar un dia al monestir de Santa Maria de Solius, al bisbat de Girona, a prop de la parròquia de Santa Cristina d'Aro i de Sant Feliu de Guíxols. He quedat molt edificat per la bondat de tots els seus monjos. Plens de caritat, m'han atès d'una manera exemplar.

Certament, hi he viscut un clima de contemplació, tant en el rés de la Litúrgia de les Hores com en la concelebració de la missa vespertina. M'han parlat de com els havia edificat el germà Felip, que ens acaba de deixar per anar a la casa del Pare. Era un gran devot de la Mare de Déu i del seu Rosari. Un monjo exemplar, amable i atent. Tot un monjo!

Als joves que llegeixin aquesta carta a *Catalunya Cristiana*, els convidaria a visitar el monestir de Santa Maria de Solius (tel. 972 837 084). Veuran que dic la veritat en qualificar-lo com

un monestir contemplatiu de primera categoria. Allí els joves podran contemplar el magnífic paisatge del seu entorn, que els acompanyarà a meditar, i presenciar el millor paisatge de l'Evangeli de les Benaurances, viscudes en aquest monestir cistercenc. I fins i tot poden sentir-se desitjosos de quedar-s'hi. Procureu visitar-lo i em donareu la raó!

Gràcies, monjos del monestir de Santa Maria de Solius, per tot el bé que feu en aquest món agitat i insatisfet, convidant-lo a trobar Déu, en un clima d'acolliment i de contemplació.

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

□ Defensar la vida a les carreteres

Els accidents de trànsit deuen ser a hores d'ara la primera causa de mortalitat al nostre país. De fet, moren o queden ferides greument més persones cada any que no pas per atemptats d'ETA. Per tant, cal esperar que se sancioni molt més durament aquelles persones que tenen un comportament assassí quan pugen en un vehicle a motor i que, a la vegada, es vagin fent campanyes de prevenció. L'última d'aquestes campanyes, sorprenentment, posa molt d'èmfasi en l'ús del cinturó de seguretat, que sí que és cert que és una ajuda. Però, per què no es fa una gran campanya a favor de respectar els límits de velocitat establerts? La gran majoria d'accidents tant a ciutat com a la carretera es produeixen per excés de velocitat. Per favor, que això està matant molta gent, vianants, ciclistes i conductors de vehicles motoritzats! I per què no es posa fi a la producció i venda de vehicles a motor que circulen a velocitats no permeses? Els cotxes i d'altres vehicles a motor s'han convertit en un nou càncer per a la nostra societat llevat que s'hi posi remei.

MARTA POMBO SALLÉS
Sant Boi de Llobregat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Eucaristia com a sacrifici

—Abans es deia que la missa és un sacrifici. També m'havien explicat de petit que Jesucrist tornava a morir cada cop que se celebrava la missa. Crec que mai no he entès bé el que això significava. Ara es diu que és un banquet. M'agradaria que em donés idees clares sobre tot això.

—Fa poc temps explicava en aquesta secció el sentit de la mort sacrificial de Crist: el do que Jesús fa al Pare del seu amor i obediència fins a l'extrem de donar la vida a favor nostre i l'acceptació per part del Pare d'aquesta vida entregada amb la donació de la vida nova i immortal en la Resurrecció. La resurrecció forma, doncs, part del sacrifici de Crist, el corollari (*Ecclesia de Eucharistia*, 15). A partir d'aquí podem intentar comprendre en la lògica de la fe el sacrifici eucarístic. La doctrina de l'Església, recentment reafirmada pel Papa, afirma que la missa és alhora; i inseparablement, el memorial-sacrificial en què es perpetua el sacrifici de la creu i el banquet sagrat de la comunió amb el Cos i la Sang del Senyor (cf. *ibid.*, 12). Així doncs, com veu, tanta raó té afirmar que la missa és un sacrifici com que és un banquet. Ara bé, cal tenir en compte dues dades de revelació summament importants: en primer lloc, cal recordar que el sacrifici de la creu és únic i definitiu. Si n'hi hagués un altre ja no seria tal. En segon lloc, cal tenir present l'afirmació inqüestionable del Nou Testament segons la qual Crist ressuscit ja no pot morir, la mort no té cap poder sobre Ell. D'aquí es dedueix que és una aberració dir que el Senyor mor cada cop que se celebra la missa.

El Concili de Trento, traduint el concepte bíblic de «memorial», va parlar encertadament de «representació». En la missa es fa present el sacrifici de la creu. És el memorial del sacrifici. Així també ho exposa el Sant Pare en la darrera encíclica: «L'Església accedeix al Sacrifici Redemptor en un contacte actual, ja que aquest sacrifici es fa present, tot perpetuant-se sacramentalment en cada comunitat que l'ofereix per mans del ministre consagrat... El sacrifici de Crist i el sacrifici de l'Eucaristia són, doncs, un únic sacrifici. La missa fa present el sacrifici de la creu, no se li afegeix i no el multiplica. D'aquesta manera, l'Eucaristia aplica als homes d'avui la reconciliació obtinguda per Crist d'una vegada per totes per a la humanitat de tots els temps.» Ens fem, per dir-ho d'alguna manera, contemporanis del Senyor mort i ressuscit i dels fruits de la salvació. L'explicació teològica més coherent és la presència eucarística del Senyor ressuscit que perpetua eternament la seva ofrena a favor nostre. Així, l'esmentada encíclica ho dona a entendre quan afirma que la representació sacramental en la santa missa del sacrifici de Crist implica una presència especial de Crist que es fa present «sencer i íntegre». Caldria afegir que la participació autèntica en el sacrifici eucarístic implica per la nostra part la voluntat sincera de viure una vida entregada com la del Senyor.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ De qui és la crisi?

Certs legisladors i polítics han entrat en una confabulació contra la família, en considerar-la com una unió més, assimilada a les de fet, parelles estables i altres eufemismes que defineixen convivències extramatrimonials; per tant, totalment marginals a allò que és realment la família. I només la família és la unió d'un home i una dona —canònica o civil— per sempre i oberta a la vida.

Voler adjectivar la família per desvirtuar-ne l'essència és una obstinació sòrdida amb unes conseqüències que es palpen i que repercuten en un desordre d'idees que intenten minar la medul·la de la família, que és, històricament, la institució més antiga, ja que neix amb la humani-

tat a l'alba dels temps. La presumpció de bona fe en certs polítics i legisladors té uns límits que desapareixen quan es barregen projectes de llei que desvirtuen l'autenticitat de la família i intenten minar la base de la més noble de les institucions.

La família està en crisi? Cal canviar-la? Quin serà el model de família d'aquest segle nostre? A aquestes altures, cal respondre: certs polítics i legisladors són els que estan en crisi... d'ideals nobles; per tant, caldria canviar certs polítics i legisladors. El model de família del nostre estimat segle XXI serà... el que ha estat des d'Adam i Eva fins avui.

JOSÉ ANTONIO PASTOR
Membre d'Acció Familiar de Barcelona

L'Esperit Sant defensor (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

La pregària de la Confirmació

L'evangeli de sant Joan és el més abundant en referències al do de l'Esperit Sant per part de Crist, especialment en la conversa de comiat de Jesús amb els deixebles (capítols 14-16). El títol que amb més freqüència dona Jesús a l'Esperit Sant és el de «Paràclit», traduït justament per «defensor». Paràclit, en efecte, significa el qui està destinat a fer costat a una persona que necessita ajuda. Per això en el títol de «defensor» hi ha una doble vessant: l'aportació positiva i l'ajuda davant de les dificultats.

En la celebració del sagrament de la Confirmació, el bisbe invoca el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist, abans de la crismació, perquè infongui en els candidats l'Esperit Sant Defensor. Ho fa estenent les mans damunt d'ells, segons el gest apostòlic típic. En la pregària explícita les característiques de l'acció de l'Esperit Sant, seguint bàsicament la descripció, feta pel profeta Isaïes (11,1ss.), de les caracterís-

tiques de l'esperit que omple el «rebrot de Jessè», és a dir, el Messies, el fill de David. A la llum de la fe cristiana, l'Esperit de Jesús.

Aquestes característiques són el que la tradició catequètica anomena «dons» de l'Esperit: saviesa i intel·ligència, consell i fortalesa, ciència i pietat, sant temor de Déu. La comprensió d'aquests dons no ha de fer-se com si es tractés de realitats afegides al do de l'Esperit, sinó com a explicitació simbòlica—són set—de la plenitud d'acció positiva i d'ajuda que comporta l'acció de l'Esperit Sant en ésser donat. No hi ha, en efecte, un Do («rep el signe del Do de l'Esperit Sant») i uns «dons», sinó una sola realitat. L'enumeració tradicional és molt rica per entendre en quin sentit l'Esperit Sant és el Defensor.

L'acció positiva dels dons de l'Esperit

L'Esperit Sant és l'Esperit de Jesús. Tota la seva acció tendeix a apropar-nos

a ell, a viure en ell.

Crist és la saviesa de Déu. L'Esperit Sant ens porta al coneixement de Crist, al sentit de Déu, a la consciència de la centralitat i del caràcter absolut del seguiment de Jesús. Aquesta és la veritable saviesa.

Crist és la «clau» de les Escriptures. Ell mateix, ressuscitat, va obrir l'enteniment dels deixebles perquè tinguessin la intel·ligència autèntica de les Escriptures. L'Esperit Sant recorda les paraules de Jesús, fa créixer els fidels en la intel·ligència de la veritat.

Crist és el Mestre, el testimoni de la Veritat, el camí vers el Pare. L'Esperit Sant «aconsella» l'esperit del fidel perquè pugui discernir allò que és bo, veritable, just, honest, i l'assisteix perquè ell mateix—cada fidel—«aconselli» justament el germà.

Crist és el vencedor del pecat i de la mort; és el més fort! L'Esperit Sant dona fortalesa al cristià perquè pugui viure sempre en comunió amb la victòria pasqual de Jesucrist, triomfant també, amb

ell i per ell, sobre el món.

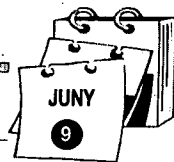
Crist és el que ho sap tot, ho veu tot, ho pot tot. Ell veu el que hi ha en l'home, sense que ningú no li hagi d'explicar. L'Esperit Sant il·lumina el cristià perquè sigui capaç de saber allò que porta a la salvació, l'empeny perquè desitgi progressar constantment en la ciència de Déu.

Crist és el Fill estimat del Pare, el que l'anomena amb tota propietat «Abbà». Ell ens dona el seu Esperit perquè també nosaltres, amb pietat filial, diguem el mateix. És l'Esperit de pregària i d'acció de gràcies, l'Esperit que anima tota la litúrgia de l'Església i en fa la seva «obra mestra».

Crist és el glorificador del Pare, l'obediència per excel·lència a la seva voluntat. Ell dona l'Esperit als deixebles anunciant que l'Esperit el glorificarà, és a dir, manifestarà la seva condició divina. El sentit de la santedat de Déu és el do de l'Esperit pel qual els fills de Déu adoren el Pare, i com a tal el respecten: el sant temor.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Nisibis, Síria, l'any 306
- ☐ Diaca i escriptor, autor de nombrosos himnes i cants religiosos
- ☐ Fundador i director de l'escola de teologia d'Edessa
- ☐ Va morir en aquesta ciutat l'any 373
- ☐ Declarat doctor de l'Església l'any 1920 per Benet XV

Efrem, tot i que va créixer durant l'època en què l'imperi romà va començar a tolerar el cristianisme, i encara que era fill de mare cristiana, no va poder abraçar amb facilitat el cristianisme perquè el pare era sacerdot pagà. El noi va ser fins i tot expulsat de casa i va ser llavors que, amb divuit anys, va rebre el baptisme. És va traslladar a la ciutat important més propera, Edessa, on després d'un temps de treballar en diversos oficis va rebre el diaconat. Sant Efrem va arribar a ser conseller del bisbe d'Edessa i sembla que cap al 365 ja dirigia l'escola de teologia de la ciutat, fundada per ell mateix.

Aquest sant siríac és important, sobretot, per la seva extensa obra literària al servei del cristianisme. Efrem, dotat d'una sensibilitat lírica i espiritual elevada, va compondre diverses obres, com ara homilies, prosa mètrica i, principalment, him-

Sant Efrem

nes. Aquests darrers eren composicions de caràcter volgutament popular, destinades a ser cantades pels fidels, a través de les quals intentava difondre i inculcar la doctrina. Els seus himnes van arribar a tenir una gran difusió—alguns van entrar a formar part de la litúrgia de l'Església siríaca—i amb els anys les traduccions que se'n van fer al grec, l'armeni, el llatí, el copte i l'àrab van escampar el seu renom. El seu estil va ser elogiat ja en vida d'ell, una època en què el cant cristià tot just començava a agafar cos, i amb raó sant Efrem va rebre el sobrenom de la «cítara de l'Esperit Sant».

Actualment les ciutats de Nisibis i Edessa es troben a Turquia i pràcticament no conserven les empremtes d'aquest doctor de l'Església. Cal fer notar que mentre occident celebra la festa el 9 de juny, orient ho fa el 28 de gener.

CALENDARI DE LA SETMANA

**Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions**
(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Pasqua i de durant l'any
(Salteri: setmana pròpia i 10)

JUNY

8. Diumenge

Diumenge de Pentecosta (S). Vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23 (o bé: Gàlates 5,16-25/Joan 15,26-27;16,12-15)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.; Santes, Cal·líope, mr.

Festa Major: a Campelles, Castellfollit de la Roca, Ivars d'Urgell, Llagostera, Montcada i Reixac, Odèn, Puig-reig, Sant Feliu de Pallerols, Vall de Cardós i la Vilella Baixa.

Es reprèn el temps de durant l'any

9. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 1,1-7 / Salm 33 / Mateu 5,1-12. Si es vol: *Sant Efreem, Blanc*. TORTOSA: *Dedicació de la Catedral* (catedral, S), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marí, erm.; Prim i Felicià, mrs.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia, vg. i mr.; beata Anna-Maria Taigi.

10. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 1,18-22 / Salm 118 / Mateu 5,13-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab.; Asteri, b.

11. Dimecres

Sant Bernabé (MO), Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,17-19. TORTOSA: *Santa Maria Rosa Molas* (ciutat, MO/diòcesi, MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó III, p.; Santes, Adelaida, rel.

12. Dijous

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F), *Blanc*. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 (o bé: Hebreus 10,12-23) / Salm 39 / Lluc 22,14-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Saha-gún, prev.; Onofre, anacoreta; Santes, beata Violant, rel.

13. Divendres

Sant Antoni de Pàdua (MO), *Blanc*. Lectures: 2 Corintis 4,7-15 / Salm 115 / Mateu 5,27-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandila, prev.; Aventí, mr.; Santes, Aquil·lina, vg.

Festa Major: a Bellver de Cerdanya.

14. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 2 Corintis 5,14-21 / Salm 102 / Mateu 5,33-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseu, prof.; Santes, Digna, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.*

*Tots quedaren plens de l'Esperit Sant
i començaren a expressar-se*

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües».

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres
la terra és plena de les vostres criatures.

Si els retireu l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
Quan envieu el vostre alè, reneix la creació,
i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet,
que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura segona

1Co 12,3b-7.12-13

*Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit
per formar un sol cos*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians
de Corint:

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres.

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Lectura de l'Evangeli

Jn 20,19-23

*Com el Pare m'ha enviat a mi,
també jo us envio a vosaltres. Rebeu
l'Esperit Sant*

Evangeli segons sant Joan:

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Urgell

diòcesis

LA SEU D'URGELL.— El mes de juliol farà dos anys que Joan Enric Vives, fins aleshores bisbe auxiliar de Barcelona, prenia possessió com a coadjutor d'Urgell amb dret a successió. Mentre es preparava per al moment del relleu,

que es va fer efectiu el 13 de maig, Mons. Vives ha recorregut pobles, ha parlat amb la gent i ha pres bona nota d'una diòcesi vasta en territori però reduïda en nombre de població, i d'un bisbat unit amb el coprincipat d'Andorra. «És una

diòcesi càlida, de gent que estima molt el seu país i que és molt conscient de la pròpia història. Una diòcesi unida i que valora el ministeri del seu bisbe i dels seus sacerdots», afirma Mons. Joan Enric Vives.

«Déu continua repartint l'esperit de santedat entre els joves»

■ Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra

—El bisbat abasta des de la vall de Núria fins a la Vall d'Aran i arriba fins a Balaguer. La distància i les dificultats de comunicació van en detriment de la necessària unió entre els seus diocesans?

—En la història més recent, el bisbat ha sabut trobar mitjans de bona relació, per més que hi hagués distàncies. L'arquebisbe Joan Martí va establir una manera de visitar la diòcesi que consisteix a fer-se present durant l'any a totes les comarques en els temps apropiats, cosa que em sembla que ha estat útil i molt positiva. Valoro molt l'esforç que fan sacerdots i laics quan fem trobades, per viure la comunió i ajudar-se.

—Els capellans de la diòcesi es veuen obligats a recórrer cada diumenge molts quilòmetres entre pobles perquè no els manqui l'Eucaristia i a fer notables esforços perquè, tot i l'escassetat d'efectius, l'Evangeli arribi arreu. És prou valorada aquesta entrega?

—Un bisbe no pot actuar sense els seus preveres. El bisbe i els preveres són els que estan al servei de tot el Poble de Déu i entre ells hi ha uns lligams sacramentals al servei de la diòcesi. Per tant, els lligams d'estimació i de comunió hi són i cal vetllar perquè hi siguin sempre. Els sacerdots de la diòcesi d'Urgell són i han estat també en la història molt dignes de lloança, sobretot per la multiplicació que fan actualment dels seus serveis, de la seva presència, del seu amor al món rural. He trobat, doncs, un presbiteri fidel al bisbe, a l'Església, treballador, unit i pacífic.

—Les diòcesis treballen per una reestructuració parroquial més adequada a les noves necessitats del moment. Com es viu a Urgell?

—El Dr. Martí Alanís ja va fer una primera part de reestructuració parroquial, que va consistir a reagrupar parròquies o, fins i tot, a suprimir-ne en zones despoblades. Ara caldrà pensar com podem millorar l'acció pastoral evangelitzadora a les parròquies més petites i quina relació han de tenir amb el cap de comarca. D'aquí a un temps serà molt més difícil oferir l'Eucaristia dominical i potser haurem d'oferir celebracions en absència de prevere. El diumenge i la pregària han de ser puntals fermes en el futur.

—En aquest sentit, cada cop serà més important l'aportació dels laics?

—Tinc molt d'anhel de poder establir una escola de formació de laics. Va haver-

n'hi una fa uns anys que era itinerant per les diverses comarques de la diòcesi. Ara aquest treball està una mica més apaivagat i potser caldrà restaurar i revisar aquestes possibilitats i fer servir Internet, per exemple. M'agradaria, doncs, apropar la formació permanent als preveres i als laics.

—Hi ha un gran nombre de laics disposats a assumir tasques pastorals?

—Els laics hi són, els hem d'ajudar, però també hem d'acceptar que hi ha un petit cansament en el món del treball pastoral, perquè avui costa molt de veure-hi fruits. Hem de ser agents pastorals perseverants, esperançats, que confiem en el Senyor que porta l'Església i que va obrint camí sense deixar-nos mai.

—L'Església dedica molts esforços a la Pastoral Vocacional i, això no obstant, sembla que no donin gaires resultats. Com enfocar una Pastoral Vocacional que encoratgi de debò els joves a abraçar el ministeri sacerdotal?

—Estic segur que els joves estan oberts a un compromís seriós i estan oberts a la persona de Jesucrist, perquè la set de Déu està inscrita en el cor de tota persona. El que passa és que no acaben de trobar l'impuls i la perseverança. Per tant, hem d'anunciar Jesucrist a la joventut i per fer-ho necessitem joves que siguin apòstols entre els joves. La vocació cristiana, d'altra banda, cal plantejar-la sobretot en els anys d'adolescència i, per això, família, escola, parròquia i catequistes hem de saber presentar la crida del Senyor.

«Cada dia demano que Déu ens envii les vocacions que tant necessitem»

D'alguna manera, l'origen de les grans decisions està en aquestes edats i, per tant, la Pastoral Vocacional ha d'intensificar-hi l'anunci i la crida.

—En qui pensa quan parla d'apòstols joves entre els joves?

—Testimonis creïbles. Estic convençut que entre

els joves hi ha molta generositat. El que passa és que no destaquen, les enquestes no ho reflecteixen. Però hi ha vides molt boniques i molt entregades, amb heroïsmes nous. A Madrid, amb el Papa, ho vam comprovar novament. Déu continua repartint l'esperit de santedat entre els nostres joves, i el que cal és acompanyar-los, ajudar-los a fer els passos, que trobin confiança i acolliment en les comunitats cristianes, i que no els espanti comprometre's per Crist, tot i ser pocs.

—La dificultat per adoptar compromisos de per vida és simptomàtica de la nostra societat postmoderna?

—Vivim en una societat del fragment, dominada per la precarietat—laboral, d'habitatge, de relacions personals—i marcada per la por i la incertesa del demà. Precisament el missatge pasqual del Senyor, «No tingueu por», continua sent molt actual. Nosaltres hem trobat en Crist el Salvador que ens allibera de la por i de la mort,

Mons. Joan Enric Vives.

i de tot el que significa la cultura de la mort: negativitats, egoïsmes, tancaments, pors... I, per tant, si fem confiança en el Senyor de la vida, Ell obrirà un futur davant nostre, com diu el profeta Jeremies. Ell ens mostrarà el camí de la confiança. Estic convençut, com deia santa Teresa de Lisieux, que la confiança i només la confiança ens pot portar a l'amor autèntic.

—A Urgell ja hi ha dotze sacerdots ordenats d'origen colombià. Continuaran venint vocacions de fora?

—Aquesta és una qüestió per reflexionar i per a la qual caldrà adoptar les millors solucions amb el Consell Presbiteral i Pastoral renovats. A l'Església catòlica no hi ha fronteres i tots són benvinguts, més quan hi ha un fort corrent migratori que arriba a Catalunya des de països de forta tradició catòlica. Amb tot, cal promoure les vocacions sorgides del propi bisbat, de les famílies arrelades aquí, restant oberts a la col·laboració vinguda d'altres llocs. Puc dir que m'omple de joia que hi hagi actualment tres joves que es plantegen entrar al Seminari el curs vinent. I he tingut com a prioritari cuidar el preseminari, amb les llavors de vocacions dels adolescents. Cada dia demano que Déu ens envii les vocacions que tant necessitem. Segurament sem-

pre necessitem ajudes de fora però sense defallir en la promoció de les vocacions del bisbat.

—El càrrec de copríncep d'Andorra confereix un tarannà específic al seu ministeri episcopal?

—El fet de ser cap d'Estat i, per tant, d'haver d'ajudar un país a anar endavant sense entrar directament en allò que pertoca als polítics, és evident que condiciona el profetisme que un bisbe ha d'exercir. De tota manera, espero que amb la gràcia de Déu trobaré l'encert per anunciar l'Evangeli amb aquesta dimensió profètica respecte de la cultura de la vida, de la família, de les condicions socials que ajuden al desenvolupament de les persones, del respecte i la promoció dels drets humans.

—Sorpren, però, que un bisbe sigui alhora cap d'Estat.

—Comprenc que pugui sorprendre que en els temps actuals, després de la constitució *Gaudium et spes* i del magisteri eclesial sobre l'autonomia de les realitats temporals, un bisbe exerceixi de cap d'Estat. Accepto que pugui ser opinable aquesta unió entre el bisbe d'Urgell i el copríncep d'Andorra, però la història ens ha dut aquí i aquest és un servei que els andorrans demanen al seu bisbe, perquè els ajudi, els representi, els sigui fonament de la seva sobirania. Des de la perspectiva que tot sacerdot i tot bisbe té d'ajudar les persones globalment, no només en la dimensió espiritual, sinó també en allò que preocupa les persones i els pobles que té confiats com a bisbe en el seu viure social, crec que aquí hi ha un

punt d'encontre de les dues missions. Espero que amb l'ajut de la gràcia de Déu i amb l'exemple dels meus antecessors, molt especialment del copríncep Martí Alanís, aniré trobant el camí d'aquest servei concret, sense que quedi menystinguda la missió del bisbe ni manipulada la figura del copríncep.

—Finalment, ha pres ja alguna decisió de govern per a la diòcesi?

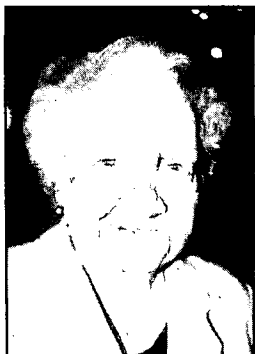
—Estic convençut que estem vivint un moment de gràcia a la diòcesi, «la gràcia dels començaments». El bisbe, com diu el Concili Vaticà II, té confiada la cura pastoral de la diòcesi amb la cooperació del seu presbiteri, i una consulta pot ajudar a estrenyer els lligams d'una comunió més autèntica. Per això, encara que de moment es mantenen els càrrecs de vicaris generals i de vicari judicial que hi havia fins ara, he decidit fer una consulta als preveres i diaques, i a d'altres instàncies diocesanes, perquè em facin arribar, fins al 30 de juny, els seus suggeriments en ordre a decidir quines han de ser les prioritats pastorals diocesanes que consideren més importants, així com, si ho creuen convenient, els noms de persones per als càrrecs de major responsabilitat a la diòcesi.

Carme Munté

Barcelona

En acció de gràcies per sant Pere Poveda

■ La família teresiana s'aplega a la Mercè presidida pel cardenal Ricard M. Carles

PURA JORDA,
MEMBRE
DE LA IT DES
DEL 1928

«En la Institució Teresiana he trobat la felicitat completa»

—Com ha viscut la pujada als altars del seu fundador?

—Amb molta intensitat i molta alegria, però molt interiorment. És una cosa que no es pot explicar amb paraules, són vivències. A més, vaig tenir el privilegi, pels anys a la IT, de poder seguir la canonització molt de prop...

—Què ha significat per a la seva vida la pertinença a la IT?

—La felicitat completa! Jo vaig ser de les primeres alumnes d'Alacant, quan s'hi va fundar casa, i en acabar la carrera vaig demanar ser de la IT. Des de llavors no hi ha hagut un sol dia en què me n'hagi penedit, cada dia més feliç. M'he dedicat completament a l'educació, i he tingut la sort de dirigir a Amèrica escoles de Magisteri, de les quals han sortit noies amb el títol. Moltes d'aquestes noies han estat a Madrid i he pogut retrobar-m'hi.

—Del carisma de Poveda, amb què es queda?

—Amb la seva humilitat contagiosa, encarnada en una actitud molt seva a través de la qual empenyia els altres mentre ell s'amagava.

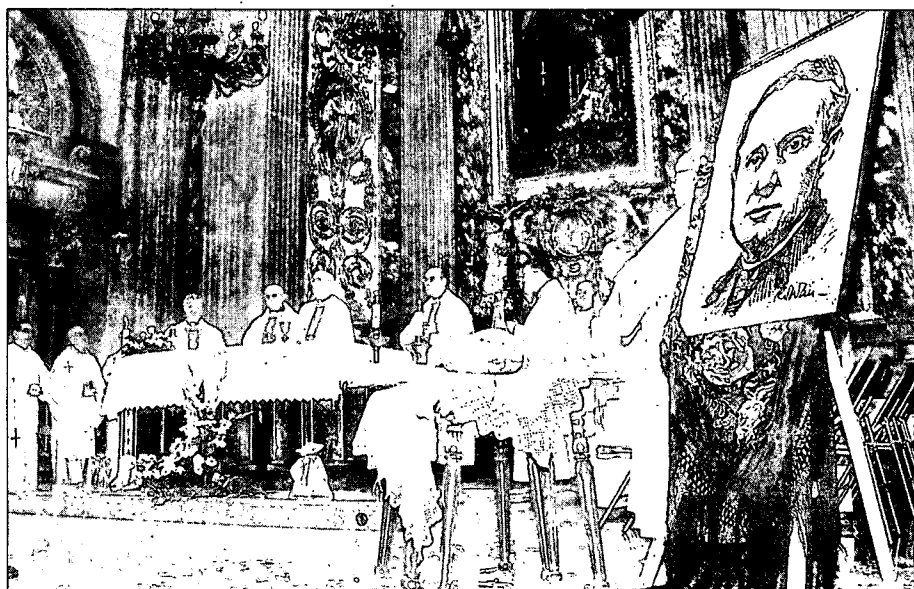
BARCELONA.— Amb el goig i l'alegria profunda de poder celebrar i agrair a Déu la vida de sant Pere Poveda, la família teresiana de Catalunya es va aplegar el 21 de maig passat a la basílica de la Mercè en una solemne missa d'acció de gràcies presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Juntament amb ell

també van concelebrar Mons. Josep M. Guix, bisbe de Vic; Mons. Joan Enric Vives, acabat de ser nomenat bisbe d'Urgell; Mons. Pere Tena, auxiliar de Barcelona; l'abat de Montserrat, Josep M. Soler, i un bon nombre de sacerdots amics i col·laboradors de la institució.

El feu de la princesa de Barcelona, com es coneix popularment la basílica de la Mercè, es va omplir de gom a gom en la missa d'acció de gràcies per la canonització de Pere Poveda, fundador de la Institució Teresiana. Membres, amics i simpatitzants de la família nascuda sota el carisma del nou sant no es van voler perdre l'acte més destacat celebrat a Barcelona després de la pujada als altars del seu pare i fundador.

A pocs metres d'on Poveda va començar la seva acció apostòlica a Barcelona, a Ciutat Vella, i encesos encara per l'emoció viscuda a la cerimònia del 4 de maig, els assistents van viure una missa d'acció de gràcies amada pel carisma i la radicalitat d'un sant que va encarnar en la seva pròpia vida aquella frase que va repetir tant: «Els homes i les dones que són de Déu no passen desapercebuts.» Poveda, malgrat que posseïa una humilitat i senzillesa extremes, tampoc no va passar desapercebut i ara és venerat a tota l'Església universal com a model de sacerdot lliurat a la causa de Jesucrist. Aquest humanista i pedagog andalús va ser un dels primers d'impulsar el laïc, i mostrava sempre una confiança cega en els joves i en les dones. Tots el recorden com un home de fe profunda, audaç i solidari.

El mateix cardenal Ricard M. Carles va parlar en l'homilia amb devoció d'aquest «sacerdot preocupat per la presència catòlica en el món de la cultura». Es va referir a Poveda com a un «gran

La celebració va comptar amb la presència d'un cardenal, tres bisbes i l'abat de Montserrat.

màrtir de Crist», lliurat al món educatiu, que va lluitar per fer en moltes persones, especialment dones, la imatge de Crist. D'aquest desig va néixer la Institució Teresiana, que a Barcelona va arribar el 1918 i que avui s'estén per més de 30 països.

Va arribar a Catalunya fa més de 85 anys, i el que va començar com una senzilla residència d'estudiants al carrer Ample, és ara a Catalunya una família, no excessivament gran, però plena d'entusiasme, que treballa en diferents àmbits per promoure la dignitat de la persona i fer arribar així la Bona Nova de Jesucrist. La IT continua avui donant grans fruits en el camp educatiu, en el

diàleg fe i cultura i en la tasca humanitzadora de moltes professionals, amb el desig sempre posat a donar resposta a tantes situacions difícils.

La canonització de Pere Poveda, el fundador, ha estat rebuda per la Institució Teresiana com una crida a una felicitat més gran. Anna M. Almuni, directora a Catalunya, així ho entén i convida tota la família teresiana a aprofitar aquest moment per a «una conversió interior més gran, que ofereixi respostes significatives davant dels reptes que ens envolten, segurs d'un poder d'intercessió ara molt més proper».

Samuel Gutiérrez

Mor Mn. Ignasi Segarra, impulsor de la causa de beatificació d'Antoni Gaudí

BARCELONA.— El 23 de maig passat, després d'una llarga malaltia, va morir a Barcelona Mn. Ignasi Segarra Bañeres, amic i col·laborador de *Catalunya Cristiana*. Tenia 74 anys. El Dr. Segarra, sacerdot adscrit a l'Opus Dei, havia destacat també en els darrers anys per ser un dels màxims impulsors de la causa de beatificació de l'arquitecte català Antoni Gaudí, el procés diocesà del qual s'ha tancat recentment.

Mn. Ignasi Segarra, a qui tothom recorda pel tarannà afable i ple de tendresa, va néixer a Albesa (Lleida) el 22 de març del 1920. Doctorat en enginyeria industrial per l'Escola Superior d'Enginyers Industrials de Barcelona i en Dret Canònic per la Universitat Pontifícia de Sant Tomàs d'Aquino de Roma, va ser ordenat sacerdot el 1956, als 27 anys d'edat, per Mons. Ricote Alonso. Des de llavors, ha dedicat tota la seva vida, amb una entrega i generositat sense mesura, a l'atenció de les tasques pastorals de la prelatura de l'Opus Dei i a ajudar moltíssimes associacions i institucions de les quals ha estat membre o

Mn. Ignasi Segarra va col·laborar activament amb «Catalunya Cristiana».

amb les quals ha col·laborat. Tot això li ha valgut un gran nombre de bons amics escampats arreu del món, que avui, encara afectats per la nostàlgia, estan segurs que Mn. Segarra té un lloc privilegiat a prop del Pare.

En una de les etapes que recordava amb més alegria, aquest sacerdot bonàs i amb do de llengües, va passar nou anys als EUA, on va desenvolupar la seva tasca sacerdotal amb universitaris de Boston, Chicago i Madison, i va participar en la pastoral obrera diocesana de l'estat de Wisconsin. De nou a l'Estat espanyol va ser professor d'ètica empresarial a l'IESE, de la Universitat de Navarra, alhora que duia una intensa tasca pastoral amb sacerdots i laics d'arreu de Catalunya.

Entre les seves publicacions hi ha alguns llibres, molts fullets i nombrosos articles sobre temes de la seva especialitat: teologia moral, doctrina social i catequesi. També ha conduït durant dotze anys un programa de ràdio i ha estat director de la revista sonora *Aura* per a invidents d'Espanya i Hispanoamèrica. (C.C.)

L'Hospitalitat peregrinarà a Lourdes del 3 al 7 de juliol

TARRAGONA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arquebisbat de Tarragona farà el XXXI Pelegrinatge diocesà amb malalts al santuari de Lourdes del 3 al 7 del proper mes de juliol. Com és tradicional, el pelegrinatge el presidirà l'arquebisbe de Tarragona i el desplaçament es farà amb el Tren de l'Esperança.

En una recent entrevista al nou president de l'Hospitalitat de Lourdes de Tarragona, Antoni Boada apuntava la possibilitat que la peregrinació d'enguany es fes en autocar, «però la urgència del temps fa que considerem aquesta possibilitat de cara a l'any vinent». En qualsevol cas, Antoni Boada ha comentat que «el ritme en què es produeixen les inscripcions fa pensar que la participació al pelegrinatge d'enguany superarà, amb escreix, el nombre dels qui ho van fer en anteriors edicions».

Les peregrinacions a Lourdes del 2003 duen com a lema «Un poble de totes les nacions» i, al voltant d'aquest enunciat, Mons. Lluís Martínez Sistach escriu en el díptic d'inscripció: «La nostra Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes està preparant intensament aquest pelegrinatge. Els malalts, com sempre, en són el centre. Tanmateix, tots ens sentim necessitats del consol i de l'ajut de la Mare de Déu.» Més endavant, l'arquebisbe afirma: «A Lourdes trobarem gent de totes les nacions que fan ben visible la catolicitat de l'Església de Jesucrist. I aquesta gent de totes les nacions té Maria per mare. És un altre obsequi que el Senyor fa als pelegrins que van al santuari de Lourdes.» (J.B.)

Darrera fase de restauració de l'església de Sant Pere de Reus

REUS.— En breu s'iniciaran les obres corresponents a la cinquena fase del pla de restauració de l'església prioral de Sant Pere de Reus, que serà la darrera. Es preveu que els treballs es perllongaran durant uns deu mesos, segons el càlcul de l'arquitecte redactor del projecte, Joan Figuerola, amb un pressupost de 302.000 euros, quantitat que fins i tot podria incrementar-se.

L'actuació consistirà en la restauració de la façana nord, la més malmesa del temple, on es netejarà, consolidarà i reintegrarà tots els elements. Així mateix, es consolidaran i restauraran les motlures i gàrgoles. Serà objecte d'atenció especial la capella dels Dolors, ara utilitzada com a magatzem i que, un cop fetes les obres, comptarà amb una sala per a reunions i en un futur no es descarta que disposi d'un espai museístic on s'exposarien peces artístiques.

Un altre aspecte a considerar al voltant d'aquesta intervenció és que, a més de restaurar-se l'atri de Sant Sebastià, es recuperarà també la imatge d'aquest sant que presidia l'atri, mitjançant una escultura que realitzarà l'artista Ramon Ferran. Tanmateix es recuperaran les portes de fusta que donen a la plaça del Castell, tot i que no seran utilitzades, per raons de seguretat, i es donarà rellevància als tres arcs medievals anteriors a la capella dels Dolors.

Es preveu que d'aquí a poc es firmarà el conveni entre l'arquebisbat i l'Ajuntament, que permetrà tirar endavant les obres. L'administració local serà la que es farà càrrec de les despeses en gairebé la seva totalitat. (J.B.)

Tarragona

Reeixida trobada catalano-balear de Justícia i Pau

■ La jornada va servir per aprofundir en la construcció de la pau

LA SELVA DEL CAMP.— La trobada que anualment celebra Justícia i Pau, en l'àmbit catalanobalear, va tenir lloc el dissabte 17 de maig a la Selva del Camp, concretament a la casa diocesana d'exercicis. La troba-

da va comptar amb l'assistència de setanta representants de Justícia i Pau, sota l'organització del grup de la localitat i la col·laboració de l'Ajuntament de la Selva i la parròquia de Sant Andreu Apòstol.

La jornada va servir per aprofundir en l'exigència de maldar en la construcció de la pau, a través de la comunicació, l'intercanvi d'idees i la reflexió. Al matí va haver-hi la ponència *La construcció de la pau. L'arrel pluridimensional*, a càrrec de Francesc Torralba, professor titular de la Universitat Ramon Llull i membre investigador de l'Institut Borja de Bioètica. L'eix central de la xerrada va girar al voltant de la pau, no tan sols per l'absència de la guerra, sinó per un estat d'harmonia i de respecte actiu envers un mateix, la natura i envers els altres. El ponent va desenvolupar les diferents dimensions on s'emmarca la construcció de la pau, tals com la mateixa pau interior, la reconciliació, el respecte a la justícia social, l'atenció a les identitats vulnerables i la pràctica del diàleg, com a elements essencials, així com la importància de l'educació dels infants en els valors positius, on no estiguin presents ni les revenges ni la violència.

L'arquebisbe Lluís, com la resta de presents, va encendre una espelma per la pau.

Després d'un breu descans i de degustar fruits secs, es va obrir un debat sobre la ponència, amb diàleg i aclariments, torn que els grups van aprofitar per intercanviar impressions i parlar de les seves activitats. Així mateix, es va informar sobre la viabilitat del Consell Catalanobalear de Justícia i Pau, que es propugna.

Ja a la tarda, després de dinar, els participants a la trobada van visitar el monu-

ment que hi ha dedicat a Joan XXIII i a la pau amb motiu de la promulgació de l'encíclica *Pacem in terris*, de la qual fa ben poc s'ha commemorat el 40è aniversari. A continuació, al santuari de Paret Delgada es va fer una pregària per la pau, acte al qual es va afegir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va conversar amb tots els grups assistents. La jornada va acabar amb un concert que va oferir la Coral Primavera per la Pau de Mataró, a la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, interpretant cançons de Víctor Jara, Raimon i Lluís Llach. El president de Justícia i Pau a Tarragona, Santiago Camós, va valorar molt positivament «l'esperit que ha envoltat la trobada. Confiam que el llevat de pau fructifiqui i ens avivi l'esperança que la flamarada pacifista que s'ha encès darrerament no esdevingui tan sols la resposta a una situació puntual».

Joan Boronat

Càritas inaugura nou local a Valls

VALLS.— Des del 21 de maig, Càritas arxiprestal de l'Alt Camp compta amb un nou local, situat a la baixada del Portal Nou de Valls, un cop remodelat, ja que les antigues dependències de la rectoria de Sant Joan s'havien quedat obsoletes, per poder donar un servei adequat a les necessitats que presenta la ciutat. A les noves dependències es disposa d'un espai destinat a botiga/rober, a més d'altres sales i despatxos. La benedicció de les noves instal·lacions va anar a càrrec de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, acte al qual van assistir nombrosos representants del teixit social de la ciutat de Valls i una notable quantitat de

públic. A la tanda de parlaments, el president de Càritas a Valls, Manel Fontanilles; el rector de la parròquia de Sant Joan, Mn. Bofarull, i l'arquebisbe Lluís van coincidir a elogiar el voluntariat de Càritas, que a Valls està format per unes cinquanta persones, que són les que fan possible la tasca humanitària d'ajuda als necessitats.

Els projectes i les actuacions de Càritas són múltiples i van des dels ajuts de formació, passant per les campanyes de recollida d'aliments, fins a les atencions personalitzades de caire psicològic o de suport moral. Destaca la labor que es fa a través de la finca de Montserrat Cuadrada, amb

la formació agrícola destinada a homes en situació precària, o amb ingressos minsos o nuls. També es duen a terme ajuts puntuals per a dones que fan neteja als Germans de la Creu Blanca. Altrament, en determinades situacions es fan ajuts per al pagament de consums com ara els d'aigua, electricitat i altres despeses. Altres programes van adreçats a la desintoxicació per alcoholisme i drogues.

Càritas arxiprestal de Valls rep les aportacions de persones que disposen quantitats de diners a les bústies de les esglésies i la col·laboració de l'Ajuntament de la ciutat, a partir de diferents convenis establerts. (J.B.)

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685 Fax 934 127 523
e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

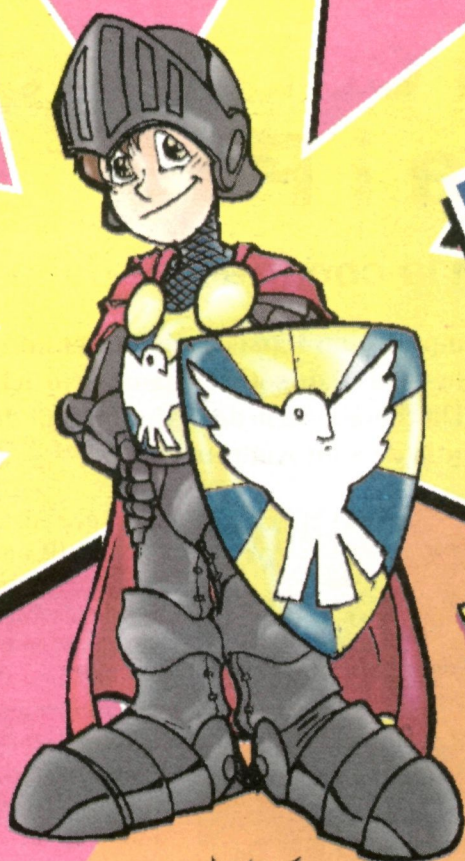
REPARACIÓ MEGAFONIA

Mòbil 659 746 454
Tel./Fax 934 423 405

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convalescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

L'ESPERIT SANT, EL NOSTRE MILLOR ALIAT

L'Esperit Sant illumina la teva consciència perquè sàpigues distingir entre el bé i el mal. Si tens algun dubte del que faràs o t'arriba alguna temptació, demana la seva ajuda i gràcies als seus dons seràs capaç de viure una vida com Jesús ens va ensenyar.

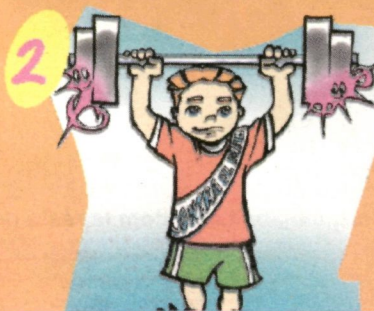
Algunes vegades costa molt obeir la teva consciència, però l'Esperit Sant, per mitjà dels seus dons, t'ajuda a seguir amb alegria el camí que et portarà al Cel.

Aquests són els dons de l'Esperit Sant: **SAVIESA, INTEL·LIGÈNCIA, CONSELL, FORTALESA, CIÈNCIA, PIETAT, TEMOR DE DÉU.** Escriu-los en el dibuix corresponent:

1 INTEL·LIGÈNCIA

Ens ajuda a entendre el que Déu ens ha revelat.

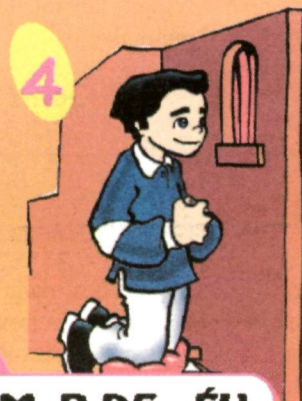
2 FORTALESA

Ens dona la força per posar per obra el que Déu ens suggereix, superant els perills o dificultats que es presenten. Ens ajuda a ser herois de la nostra fe.

3 CONSELL

Ens ajuda a descobrir el que hem de fer a cada moment.

4 TEMOR DE DÉU

Ens fa fugir del pecat.

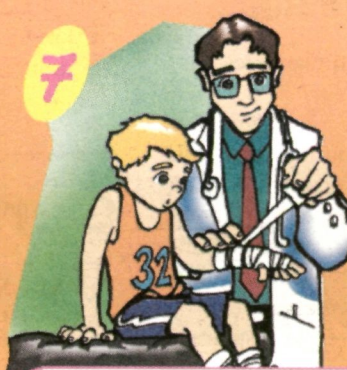
5 PIETAT

Ens ajuda a estimar Déu com a veritable Pare i els homes com a germans.

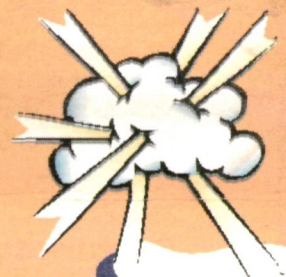
6 CIÈNCIA

Ens ajuda a entendre, experimentar i assaborir les coses de Déu.

7 SAVIESA

Ens ajuda a conèixer per a què serveixen les coses creades.

L'ESPERIT SANT
APAREIX COM A
LLUM EN
OCASIONS:
SINAI,
TRANSFIGURACIÓ
JESÚS, I EN
DE JESÚS

Invoca tots els dies a l'Esperit Sant i demana-li els seus dons

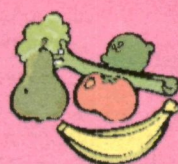

Il·lustracions i contingut de la revista

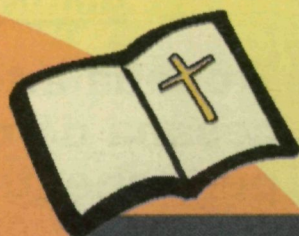
Tel. 93 2042433 E-MAIL: revistanet@netesp.telefonica.net

NET amigós

Dibuixa

PENTECOSTA

QUAN JESÚS ÉS BATEJAT PER JOAN EL BAPTISTA, BAIXA DEL CEL L'ESPERIT SANT EN FORMA DE COLOM (MATEU 3, 13-17).

Dies després que Jesús pujà al Cel, estaven units els apòstols amb la Mare de Déu. Tenien por perquè no sabien com complir el que Jesús els havia encomanat. Déu no faltà a la seva promesa d'enviar-los l'ajuda de l'Esperit Sant per portar a terme la seva missió.

EL FOC SIGNIFICA LA FORÇA TRANSFORMADORA QUE DÓNA L'ESPERIT SANT. FIXA'T COM L'ESPERIT SANT VA TRANSFORMAR ELS APÒSTOLS.

"Llavors se'ls van aparèixer unes llengües de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cadascun d'ells. Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se".

Fets dels Apòstols 2, 3-4.

L'Esperit Sant va il·luminar l'enteniment dels apòstols i va fortificar la seva voluntat, transformant-los d'homes temerosos en valents defensors de la doctrina de Crist. L'Esperit Sant va baixar no només sobre els apòstols sinó també sobre tota l'Església. Sense aquesta ajuda, l'Església no podria recórrer amb fermesa els camins de Déu. Recorda que tu ets part de l'Església i, per tant,

L'ESPERIT SANT VIU DINS LA TEVA ÀNIMA.

EN EL BAPTISME L'AIGUA REPRESENTA L'ACCIÓ DE L'ESPERIT SANT, QUE RENTA LA TEVA ÀNIMA I ET FA FILL DE DÉU.

EN ELS SAGRAMENTS DE LA CONFIRMACIÓ, ORDRE SACERDOTAL I LA UNCIÓ DELS MALALTS S'UTILITZA UN OLI QUE REPRESENTA A L'ESPERIT SANT.

EL TEU COS ÉS TEMPLE VIU DE L'ESPERIT SANT, PER AIXÒ CUIDA:

EL QUE MIRES

EL QUE PENSES

EL QUE DIUS

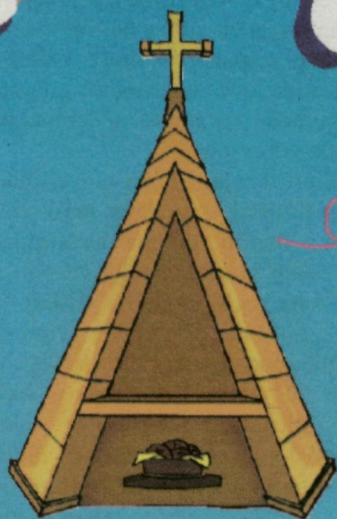
EL QUE ESCOLTES

EL QUE MENGES

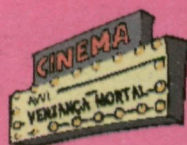
COM VESTEIXES

ON VAS

AIXÍ COM JESÚS VIU DINS DEL SAGRARI

un cercle al voltant dels elements que t'ajuden tenir un cos digne on visqui l'Esperit Sant.

Tortosa

Ordenació diaconal de Joan Guerola

■ El temple de la Mare de Déu del Roser era ple de fidels

TORTOSA.— La parròquia de la Mare de Déu del Roser va viure una tarda de joia en l'ordenació del nou diaca, mossèn Joan Guerola, el diumenge 18 de maig. La celebració, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, va tenir un caire ecle-

sial intens, com pertoca a una ordenació d'un nou ministre de la paraula i del servei a la diòcesi. Amb el nou ordenat són sis els diaques en aquest moment a la diòcesi: dos de permanents i quatre en camí del sacerdoci ministerial.

Les naus del temple parroquial de la Mare de Déu del Roser de Tortosa estaven ben plenes de fidels, en gran nombre joves i infants, per acompanyar Joan Guerola Arrastrària en la seva ordenació diaconal. El seminarista Joan Guerola, amb aquest curs, el darrer, ha estat onze anys al Seminari Diocesà, major i menor. Les seves arrels familiars i parroquials passen per Jesús i Roquetes; però els tres darrers cursos ha estat en servei pastoral, sobretot els caps de setmana, en aquesta parròquia de la Mare de Déu del Roser. El seu servei ha estat sobretot en la catequesi de postcomunio i de confirmació, encara que també en l'atenció als malalts i a la litúrgia. És per això que la celebració de l'ordenació diaconal s'ha esdevingut en aquesta parròquia del barri de Ferreries de la capital de la diòcesi.

La celebració festiva i alegre, amb la participació d'un gran grup juvenil de cantors amb diversos instruments, va ser seguida amb gran devoció i silenci. En l'homilia, el bisbe va expressar la seva alegria pel fet de l'ordenació, perquè és una joia per al qui s'ordena, però també ho és per a tota la diòcesi. El bisbe Xavier va expressar el sentit del diaconat, sobretot com a ministeri de servei. Joan Guerola el rep com a camí per al sacerdoci, perquè no ha d'oblidar mai el sentit del ministeri com a servei. També va insistir el celebrant en el sentit del diaconat com a servei

a la Paraula per al bé del Poble de Déu: en el sentit de la pregària, perquè la predicació i la vida sorgeixin sobretot de l'encontre amb el Senyor; i en el sentit del celibat, com a consagració a Déu de la realitat que tot hom portem ben endins —formar una família—, però que el consagrat l'ofereix per amor al Senyor i per estar al servei de la gran família dels fills de Déu.

La lletania dels sants, que segueix als compromisos de part de l'ordenand, és sempre en les ordenacions moment intens de pregària abans de la imposició de les mans del bisbe i de la pregària de l'ordenació, ritus essencials. Les paraules dites pel bisbe al nou diaca, ja revestit amb l'estola i la dalmàtica, són sempre impressionants: «Rep l'Evangeli de Crist, del qual has estat fet missatger; i creu el que llegeixes. Ensenya el que creus i practica el que ensenyis.»

En finalitzar la celebració es van lliu-

Joan Guerola va fer les promeses en mans del seu bisbe.

rar a mossèn Joan Guerola diversos regals acompanyats de les paraules de simpatia i agraïment de les diverses realitats de la parròquia amb què està relacionat. També ell mateix va tenir unes paraules d'agraïment per l'acció de Déu en la seva vida per mitjà de tantes i tantes persones: família, amics, parròquies, Seminari. Per al nou diaca no són solament institucions, han estat i són persones amb rostre i nom concrets.

Roman Casanova

Benedicció i inauguració de la nova ermita de santa Paulina d'Ascó

ASCÓ.— El 17 de maig, el vicari general de la diòcesi, mossèn Josep M. Tomàs i Prats, va presidir la celebració litúrgica de la benedicció de la nova ermita de Santa Paulina. Erigida per l'Ajuntament del poble d'Ascó en un indret envoltat de muntanyes i amb un paisatge preciós, vol ser un lloc de devoció i aplec dels habitants de la població. A la vora del riu Ebre, al lloc ara conegut com el de «les tres pedres de santa Paulina», hi havia una ermita. Les riuades la posaven en perill cada vegada que el riu creixia fora de mida; i de fet, així va ser. Ara, s'ha volgut reprendre aquesta devoció a santa Paulina erigint una nova ermita al seu nom. El lloc escollit és en la mateixa direcció, riu avall, però aquesta vegada edificada dalt de la muntanya i enmig de cims encara més alts i amb una preciosa panoràmica al seu voltant, en la zona anomenada del Mas de Prades.

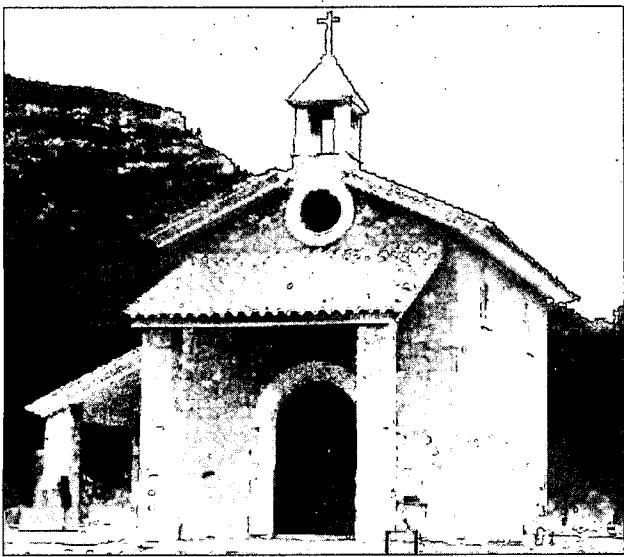
L'Ajuntament d'Ascó va prendre la iniciativa. Va adquirir els terrenys, va fer construir l'ermita i va preparar el seu entorn amb una plaça àmplia i el terreny necessari per fer-hi aplecs i trobades. L'ermita és d'un bell estil, tota de pedra tant per fora com per dins. L'arqui-

tecte ha estat Antoni Masalies Ibáñez, arquitecte municipal.

A l'acte de benedicció van assistir-hi molts asconencs i asconenques, així com també gent dels pobles dels voltants, gairebé mil persones. Així va quedar clar en les racions de la gran paella que es va preparar.

En començar l'acte litúrgic, l'alcalde d'Ascó, Antoni Casanova Castelló, va fer una presentació de la nova ermita i del seu entorn com a lloc de trobada. La celebració litúrgica la va presidir el vicari general de la diòcesi. Tam-

bé hi era present el rector de la parròquia, Mn. Ferran Aspa i Beltran, i els sacerdots de l'arxiprestat. En l'homilia el celebrant va alegrar-se per aquesta nova presència cristiana, tot recordant les arrels cristianes dels nostres pobles. Fets com aquest ho fan ben palès. Els pobles de la Ribera de l'Ebre, si més no molts d'ells, tenen la tradició d'una santa màrtir com a copatrona. Segons la llegenda van anar baixant pel riu les seves imatges i cada una es va quedar en un lloc: santa Madrona a Ribera-roja d'Ebre, santa Concòrdia a Flix, santa Paulina a Ascó, santa Càndia a Tortosa. (R.C.)

GIRONA

Trobada interdiocesana de diaques permanents

GIRONA.— La darrera trobada interdiocesana de diaques permanents de la Tarraconense es va celebrar el 10 de maig al santuari gironí de la Mare de Déu dels Àngels. La reunió tenia un caire fraterno, i a part de la missa presidida pel bisbe Carles Soler i la visita als diorames del monestir de Solius no va tenir més transcendència, si no fos pel fet que es feia en una de dues úniques diòcesis catalanes que no tenen cap diaca permanent. A Girona s'havia plantejat la qüestió amb el bisbe Jaume Camprodon fa més de deu anys, però en aquell moment es va considerar que era prioritari impulsar la corresponsabilitat dels laics. Però amb l'arribada de Mons. Carles Soler, que havia estat responsable de la Comissió per al Diaconat de la Conferència Episcopal Espanyola, fa un parell d'anys que el tema apareix regularment a la diòcesi.

De seguida, Mons. Soler es va mostrar favorable a l'ordenació diaconal, però va declarar que esperava que el Consell Presbiteral plantegés el tema. Lluís Sunyer, vicari general, va manifestar que aquest òrgan de govern diocesà també hi era favorable, però que la iniciativa havia de venir dels arxiprestos. Aquests, al seu torn, van reconèixer que no havien rebut peticions formals al respecte, i que tampoc els preveres no havien manifestat formalment la necessitat del diaconat. Amb tot, la majoria han declarat que se n'ha parlat en les reunions d'arxiprestat i que tenen coneixement de laics que estan seguint cursos de teologia amb aquesta perspectiva.

Un precedent a tenir en compte és la reflexió transmesa al bisbe pel consell arxiprestal de la Costa Brava Centre sobre la reordenació de parròquies que es començarà a aplicar el curs vinent. En l'informe es va recollir la proposta d'ordenar diaques perquè puguin desenvolupar tasques de servei i de suport als preveres. Si en un primer moment a la diòcesi es volia prioritzar el paper dels laics, actualment es considera que és un empobriment eclesial no comptar amb tots els graus del sagrament de l'orde (episcopal, presbiteral i diaconal), però també que cada vegada hi haurà més necessitat de sostenir els sacerdots per la manca de vocacions.

Els arxiprestos tenen clar que el diaca no pot substituir els capellans, però reconeixen que poden aportar una ajuda important. Mn. Josep Maria Castellà, responsable de la zona de Montgrí-La Bisbal, va assegurar que «aviat els diaques seran urgents perquè cada vegada caldran més col·laboradors dels rectors i els diaques, com a ministres ordenats, poden ajudar més». Conscients d'aquesta necessitat, alguns arxiprestos, com Joan Josep Martín, del Maresme, asseguren que ja s'han d'anar preparant des d'ara, encara que no se sàpiga les missions pastorals concretes que se'ls podrà confiar.

El diaconat permanent va tornar a ser instituit pel Concili Vaticà II, i des d'aleshores s'ha estès ràpidament per l'Església catòlica de ritu llatí. A les diòcesis catalanes n'hi 50 a Barcelona, cinc a Tarragona, dos a Lleida, Urgell i Tortosa i nou a Vic. Només les diòcesis de Solsona i Girona no han ordenat ningú com a diaca permanent. (G.F.)

Lleida

Recuperada la processó de Sant Miquel de Maig a Alcoletge

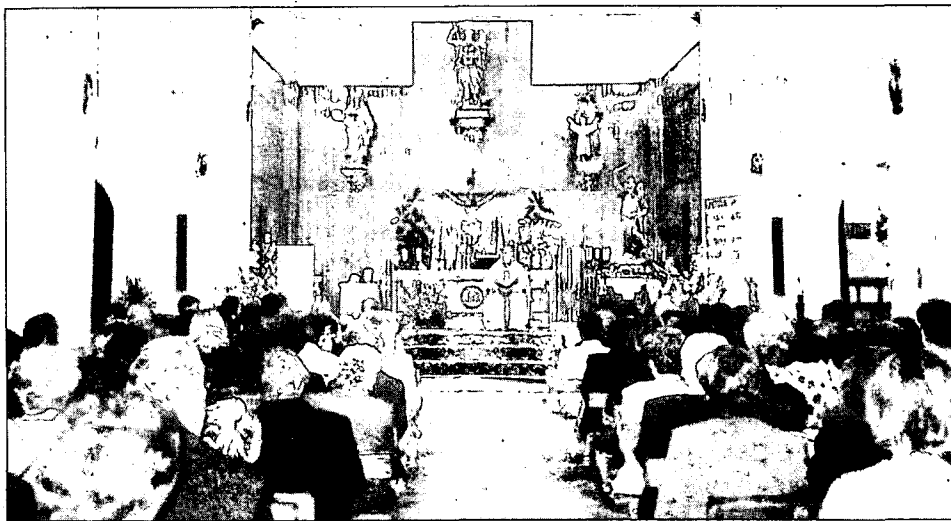
■ Feia 33 anys que no se celebrava

ALCOLETGE.— El 10 de maig Alcoletge, poble de 1.900 habitants de la comarca del Segrià i molt proper a la ciutat de Lleida, va celebrar la seva Festa Major en honor de l'aparició de sant Miquel arcàngel, festa popularment coneguda per Sant Miquel de Maig.

Enguany, però, la festa va tenir una especial significació amb la recuperació de la processó que en honor del patró s'havia deixat de celebrar feia 33 anys. El nou rector del poble, Mn. Vicenç Alfonso, de comú acord amb el Consell Pastoral de la parròquia i l'Ajuntament d'Alcoletge, va creure oportú tornar a honorar sant Miquel amb aquesta senzilla però emotiva manifestació de religiositat popular.

Per tal motiu es va haver de restaurar l'antiga imatge de sant Miquel que es guardava a la rectoria i que s'ha restaurat esplèndidament. L'artista Josep Canó «Pepin» va realitzar els treballs de restauració de la talla, i li va retornar la policromia original. Les anades de forja, per dur el sant en la processó, van ser fetes per Pepito Pinasa.

Els actes religiosos en honor de sant Miquel van tenir com a pròleg solemne la seva vigília, quan les dues magnífiques campanes de l'església parroquial de Sant Miquel van tornar a tocar després de molts

Mn. Vicenç Alfonso, en el moment de fer l'homilia en la festa de Sant Miquel.

anys de romandre mudes. «Són unes campanes magnífiques, amb uns gravats fets al metall molt singulars i d'un so extraordinari», explica el rector.

Mn. Vicenç Alfonso, que és així mateix el president de la Confraria de Campaners de Catalunya, va fer venir al poble el vicepresident de l'esmentada confraria, Jaume Tarragona, perquè es fes càrrec de tocar les campanes en honor del patró, anunciant alhora la festa de la Gent Gran, amb la celebració d'una eucaristia. «Vam haver de netejar el campanar, feina que van fer amb molt d'interès les dones del poble. La gent es va emocionar en sentir de nou,

després de tants anys, les campanes de l'església. Altres, els més joves, era la primera vegada que les sentien tocar», explica el rector.

L'endemà, 10 de maig, la festa en honor de sant Miquel es va iniciar a les 11.30 amb la sortida de la imatge del temple parroquial, per seguir en processó els principals carrers del poble, duta per les pubilles i hereus d'Alcoletge i acompanyada pel rector i la corporació municipal i nombrosos vilatans. El veïns per on va passar la processó van guarnir els seus balcons i finestres, i van col·locar testos amb flors a les voreres.

La festa de l'aparició del sant data de l'any 663

La festa de l'aparició de l'arcàngel sant Miquel se celebra tradicionalment el dia 8 de maig, per això se la coneix amb el popular nom de «Sant Miquel de maig». En aquest dia fan festa molts pobles que el tenen com a patró, com és el cas d'Alcoletge, si bé la celebració es trasllada al cap de setmana següent.

Es rememora així una tradició cristiana que ens parla de l'aparició de l'arcàngel a la muntanya de Gargano, al regne de Nàpols, l'any 492. En aquest mateix indret, el 8 de maig de l'any 663, el llombards van guanyar una batalla contra els grecs napolitans per intercessió de sant Miquel. Des de llavors l'advocació de l'arcàngel i el record de la seva aparició es commemora cada 8 de maig, alhora que es relaciona el sant amb els llocs enlairats amb càire defensiu.

De retorn al temple es va celebrar la missa major, amb ofrena de flors a la imatge del patró. Mn. Vicenç Alfonso va agrair al poble la seva col·laboració en el restabliment de l'antiga processó: «Hem recuperat un signe de la nostra identitat cristiana, la processó de la Festa Major de Sant Miquel, que avui ens ha omplert de goig a tots i a alguns fins i tot ens ha fet brollar les llàgrimes d'emoció. Si perdem les nostres tradicions cristianes, perdem la nostra identitat. Felicitats, poble d'Alcoletge.»

Text i foto: Jordi Curcó

180è aniversari del naixement de la mare Esperança González

LLEIDA.— La capella de la Casa Mare de les Missioneres Esclaves del Immaculat Cor de Maria, presidida per la imatge titular i també per la Verge Blanca de l'Acadèmia, traslladada provisionalment a aquest lloc a causa de les obres de

M. Esperança González Puig (1823-1885).

restauració de l'Acadèmia Mariana, va acollir el 17 de maig una Eucaristia en la commemoració del 180è aniversari del naixement de la seva fundadora. La lleidatana Esperança González i Puig va néixer a Lleida el 19 de maig del 1823. L'any 1862, portada per la seva profunda voca-

ció, va fundar en la que és avui la Casa Mare de Lleida l'institut religiós de les Missioneres Esclaves del Cor de Maria, lliurades de ple a la tasca de l'ensenyament i l'educació de les joves desemparades. Les missioneres són actualment presents a diversos indrets de Catalunya, Espanya i Hispanoamèrica, amb cases a l'Argentina, Paraguai i Costa Rica.

Aquests aspectes de la seva vida i de la seva obra van ser recordats en la celebració de l'Eucaristia, presidida pel vicari general de la diòcesi, Mn. Joan Ramon Ezquerria, i concelebrada pel delegat diocesà de Vida Consagrada, Mn. Josep M. Quintillà; el delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Jaume Pedrós; el director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené, i Mn. Ramir Viola, exarxiver diocesà i historiador de la M. Esperança. Durant la celebració es va pregar perquè s'avanci en el seu procés de canonització. Aquest va iniciar-se a Lleida l'any 1990; el 28 de febrer del 1994 es va obrir oficialment a Roma i el 16 de desembre fou aprovada la seva *positio*.

En finalitzar l'Eucaristia els fidels que omplien la capella van poder compartir una estona amb les catorze religioses que conformen a Lleida les dues comunitats existents de la M. Esperança. Van ser obsequiats amb estampes de la fundadora

i el darrer butlletí, corresponent al mes de maig amb el número 26.

Nou butlletí de la causa de canonització

En aquesta publicació s'aborden alguns aspectes de la vida de la fundadora, extrets de les seves *Notes autobiogràfiques* en l'any que li ha estat dedicat, a més d'incloure una relació dels favors obtin-

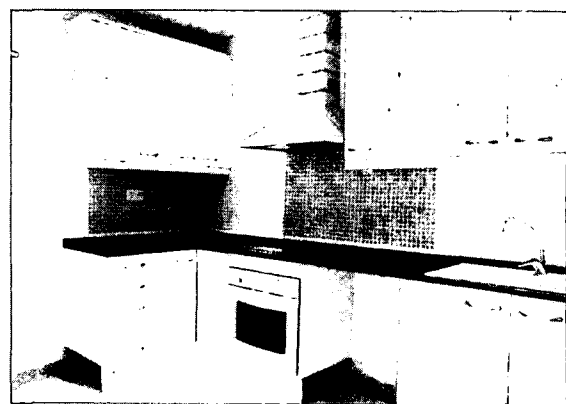
guts per la seva intercessió. Així mateix, es reproduïx una carta al seu germà, el canonge González, aleshores vicari general de la diòcesi de Pamplona, en la qual la M. Esperança li parla del Rosari, oració popular a què ella dispensava una gran devoció. En aquest any que li ha estat dedicat, reproduïm una frase seva: «El poble cristià trobarà en aquesta devoció el remei dels seus mals.» (J.C.)

TP Ingenieros

Rehabilitació de

- ☒ xalets
- ☒ cases
- ☒ façanes

També instal·lacions industrials

Tel. 657 804 816

tp.ingenieros@menta.net
Indústria, 96 / 08025 Barcelona

Lleida

Catorze preveres celebren les noces d'or i de diamant sacerdotals

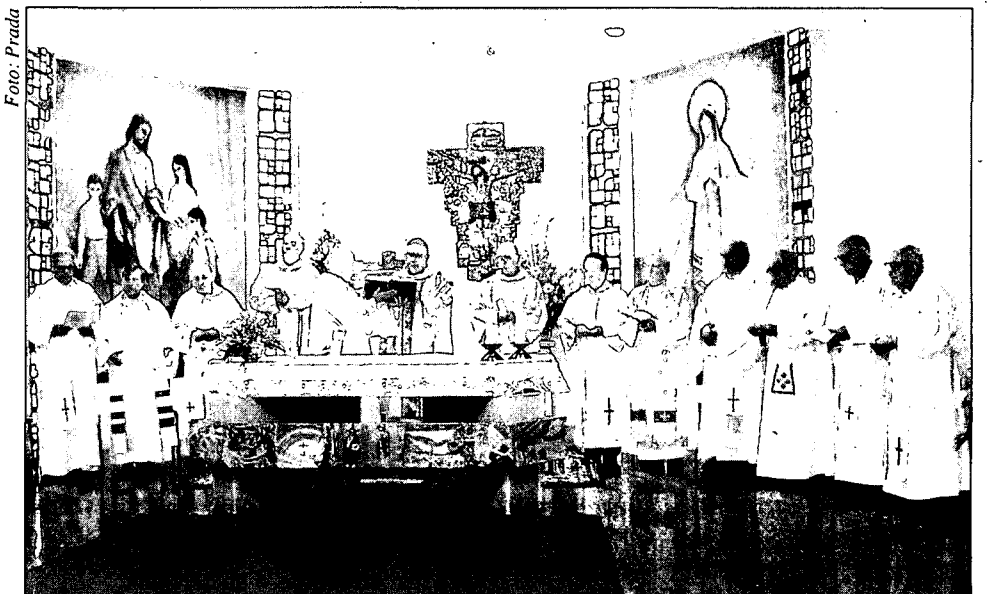
■ El bisbe Ciuraneta va presidir una Eucaristia amb tots ells

LLEIDA.— El presbiterat lleidatà, presidit pel seu bisbe, Francesc Xavier Ciuraneta, es va aplegar el 17 de maig en la ja tradicional Jornada Sacerdotal i Convivència en honor de sant Joan d'Àvila, patró del clergat. La jornada va tenir una significació especial amb la celebració de les noces d'or sacerdotals d'onze sacerdots i religiosos: Mn. José Arner, Mn. Francisco Castellón, Mn. Antoni Fontova, Mn. Mateu Freixes, Mn. Francesc Martí, Mn. Bonaventura Pelegrí, Mn. José Puy, Mn. Facund Salvia, Mn. Joan Vilaró, el carmelita Pere Martorell i el claretà Josep M. Viñas. A més, es van celebrar les noces de diamant d'altres tres: Mn. Josep Farré, Mn. Jesús Galicia i Mn. Jerónimo Ortiz.

El Col·legi Episcopal de Lleida va acollir els actes, que van iniciar-se a les 11 del matí, a la capella del centre, amb una Eucaristia presidida pel bisbe Ciuraneta i concelebrada pels sacerdots homenatjats, així com els altres sacerdots i religiosos que van voler sumar-se a la celebració.

El bisbe Ciuraneta, en la seva homilia, que va dirigir especialment als seus germans en el sacerdoci, es va referir a aquest ministeri sacerdotal com «un do que mai agraïrem prou i que sempre demanarà una correspondència fidel».

Mons. Ciuraneta, a la llum de la paraula de Déu, va convidar els seus preveres a viure el sacerdoci en dependència filial i íntima amb el model que és el mateix Crist: «Procurant imitar-lo i reviuir aquest amor capaç de lliurar-se als altres amb un cor nou, gran i net, amb una renúncia autèntica d'un mateix, amb una tendresa que assumeix fins i tot matisos d'afecte matern. Aquest lliurament d'un mateix a l'Església i a la humanitat, concretada en els fidels que ens han estat encomanats però oberta a tothom sens excepció, és la caritat pasto-

El bisbe Ciuraneta va presidir l'Eucaristia amb els sacerdots homenatjats.

ral que ha de determinar la nostra manera de pensar i actuar, i la nostra manera de comportar-nos fins i tot fora del nostre ministeri. La caritat pastoral constitueix el principi interior i dinàmic de tota la nostra vida.»

El bisbe de Lleida va donar gràcies a Déu pels sacerdots que celebraven les seves noces sacerdotals: «A la distància de seixanta, cinquanta o de més o menys anys de l'ordenació sacerdotal que va marcar per sempre les nostres vides, constitueixen una invitació a evocar la crida del Senyor que vam rebre un dia i l'elecció d'amor de què vam ser objecte.» Va finalitzar l'homilia implorant de Déu el seu ajut «en el nostre camí sacerdotal».

Conferència de Miró i Ardèvol i dinar de germanor

Finalitzada l'Eucaristia, va tenir lloc una conferència a càrrec de Josep Miró i Ardèvol, president d'E-cristians, que va abordar la presència problemàtica dels cristians en la societat actual.

La jornada va acabar amb una dinar de

germanor al qual van assistir prop d'un centenar de sacerdots i religiosos diocesans, que acompanyaren els seus germans en la celebració dels 50 i 60 anys de sacerdoci. Tots els homenatjats es van asseure en la presidència de la taula a prop del seu bisbe i pastor. Tots ells van ser obsequiats amb una vella icona de la Mare de Déu, en record de la jornada.

Així mateix, els preveres assistents van rebre com a obsequi un exemplar del llibre del capellà i poeta Mn. Anton Navarro, *La balada de l'hivern. Poema del Ribagorça*, a cura de Xavier Macià i amb il·lustracions del pintor Víctor P. Pallarés, editat pel Col·legi Episcopal. I un altre exemplar del llibre dedicat a les pintures murals d'estil bizantí del santuari de Loreto d'Ulldemolins (Priorat).

Aquesta jornada de germanor sacerdotal havia tingut com a pròleg una excursió que va portar un bon grup de sacerdots lleidatans a la comarca de l'Alt Berguedà. Van visitar Gósol i el Pedraforca, Castellar de n'Hug i el santuari de Queralt, on van celebrar l'Eucaristia.

Jordi Curcó

Montserrat

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

MONTSERRAT - ESTIU 2003

Direcció musical

I Trobada: del 21 al 26 de juliol. FRANCESC D'ASSÍS PAGÈS

II Trobada: del 28 de juliol al 2 d'agost. RAÛL MARTÍNEZ

III Trobada: del 4 al 9 d'agost. XAVIER PASTRANA

IV Trobada: del 18 al 23 d'agost. XAVIER NOGUÉ

A totes les trobades, instructor adjunt:
ANDREU MARTÍNEZ

PONÈNCIA

Música sacra

De sant Pius X al Vaticà II fins als nostres dies
per

JOAN BABURÉS I NOGUER

TROBADA GENERAL

L'Espluga de Francolí
4-5 d'octubre del 2003

Matrícula: 250 euros

Termini d'inscripció: 15 de juny del 2003

INFORMACIÓ:

Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat (Barcelona) —El Bages—
Tel. 938 777 766 (de 17.00 a 18.00)
Fax 938 777 762

Centre d'Estudis Pastoral **CEP** de les diòcesis catalanes

El professor JOAN TORRA

amb el tema

Estructures i Mitjans (Directoris)

Mn. Torra farà la propera sessió del curs de Reciclatge Teològic-Pastoral de l'apartat «On passem de...». Serà el dimecres 11 de juny a les 11 h del matí als locals del CEP.

Per a més informació, programes o inscripcions podeu adreçar-vos al CEP (c/ Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona, tel. 933 174 858).

Vic

L'exposició «Germinabit» clou amb una lectura de poesia religiosa

VIC.— La clausura de l'exposició *Germinabit* a Vic va combinar la poesia religiosa i la música en un acte que va tenir lloc el 18 de maig a la capella dels Sants Màrtirs de l'església de la Pietat. Hi van assistir més de 130 persones.

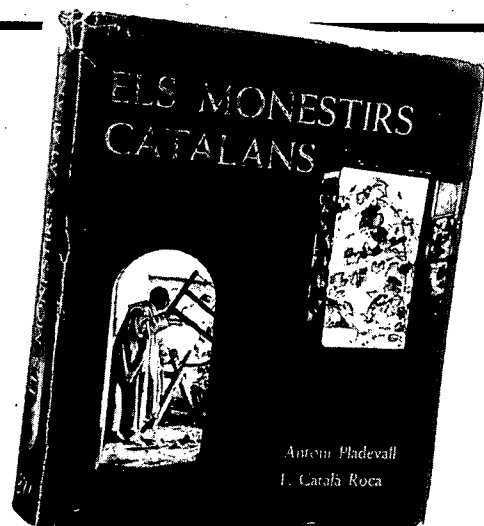
La part musical va anar a càrrec de Ramon Dordal a la guitarra i de Marta Roma al violoncel, que van interpretar peces de Bach, Rosi, Codina, Dotzauer i un emotiu *Cant dels Ocells* com a punt final. Les poesies van ser seleccionades d'entre els poetes catalans del segle xx, entre ells, Jacint Verdaguer, Miquel Martí i Pol, Carles Riba, Salvador Espriu, Cle-

mentina Arderiu, Josep Maria de Sagarra, Joan Maragall, Blai Bonet, David Jou o Josep Junyent.

Durant els dies que ha durat l'exposició, el bisbat de Vic calcula que l'han visitada 5.800 persones. Com a actes paral·lels s'ha pogut visitar l'arxiu episcopal de Vic, s'ha celebrat una conferència d'Hilari Raguer, titulada *Torras i*

Bages i els inicis de la Lliga Espiritual i de la Mare de Déu de Montserrat, així com una taula rodona a càrrec de Modest Raixach i Manuel Llanas, *Aspectes de l'edició religiosa catalana del segle xx. Balanç a dues mans*, i dos concerts: un d'orgue a càrrec de Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra, i un altre en homenatge a Rafael Subirachs i Ricart organitzat per l'Escola de Música de Vic.

Tot i que *Germinabit* va clausurar-se el dia 18 de maig, la part de l'expo-

«Els monestirs catalans», d'Antoni Pladevall i F. Català Roca.

sició que acull l'Albergueria, dedicada als exlibris, continuarà oberta fins al 15 de juny.

Fàtima Alemany

Acaba el cicle de conferències amb motiu del 40è aniversari de la «Pacem in terris»

VIC.— Unes 45 persones han seguit el cicle de conferències *Hi haurà pau quan hi hagi veritat, justícia, amor i llibertat*, que ha organitzat el Secretariat diocesà de Pastoral Social en col·laboració amb l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i Càritas diocesana de Vic amb motiu del 40è aniversari de l'encíclica de Joan XXIII, *Pacem in terris*. Els ponents del cicle han estat el professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, Gaspar Mora; el bisbe de Vic, Josep Maria

Guix; Toni Comín, membre de Cristianisme i Justícia, i Tica Font, vicepresidenta de Justícia i Pau. Cadascun d'ells s'ha centrat en un dels elements que Joan XXIII va assenyalar com a indispensables per aconseguir la pau.

La clausura del cicle es va fer el divendres 23 de maig, al Seminari de Vic, amb una reflexió-pregària per la pau, oberta a tothom, que va comptar amb la presència del promotor de la plataforma Aturem la Guerra, Jaume Botey. (F.A.)

Dr. Pere Tarrés

Recordant...

El cop de pedra

Un manresà que anava a escola amb el noi Pere Tarrés —era l'escola de primer ensenyament coneguda per «l'escola del senyor Pepet», i oficialment col·legi de Sant Sebastià— explica que una vegada des del campanar de l'església van tirar un cop de roc, una colla de nois de l'escola, que hi havien pujat. El roc anà a parar a l'aparador de can Galobart —una adrogueria que abans hi havia a la ciutat del Bages. En Tarrés, que era innocent, va presentar-se com a responsable de la facècia, a fi que no se la carregués un dé més petit que devia ser l'autor del cop de pedra. La cosa va acabar bé ja que l'adroguer el va perdonar.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

Missions

VATICÀ

Formació per als missioners

■ Assemblea plenària de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles

ROMA.—El tema de la formació ha estat al centre de l'atenció de l'assemblea plenària de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, reunida recentment al Vaticà. La congregació vaticana ha treballat sobre «La formació als territoris de missió», fent referència als sacerdots, seminaristes, religiosos, catequistes i laics compromesos en les activitats pastorals.

«La formació és una cosa que ens concerneix a tots —explicava el cardenal Crescenzo Sepe, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles—, concerneix el clergat, a partir de la formació inicial als seminaris, els sacerdots diocesans, però també els religiosos i religioses.» En l'assemblea es va abordar d'una manera especial el problema de la formació dels laics i dels catequistes, que són fonamentals per a l'evangelització. El cardenal també va subratllar que «mentre que abans els països d'antiga tradició cristiana enviaven missioners als països joves, a les Esglésies joves, avui hi ha una transmissió de sacerdots, religiosos, religioses i també laics de les Esglésies joves que vénen a evangelitzar les Esglésies de l'an-

tiga cristiandat». Per això, un altre punt que es va treballar és la preparació i la formació específica del qui arriba als països europeus i americans a evangelitzar.

Joan Pau II va rebre els participants en aquesta assemblea plenària i els va parlar de la formació profunda i sistemàtica, de la intimitat amb Crist i de l'amor a l'Església, com a punts fonamentals d'aquells que, especialment en països de missió, serveixen l'Evangelí: «L'Església necessita persones preparades per servir

El missioner enderroca qualsevol barrera cultural, racial, tribal i ètnica.

l'Evangelí d'una manera gratuïta i generosa», assenyalava, «aquestes persones han d'estar disposades a promoure els valors de la justícia i de la pau, enderrocant qualsevol barrera cultural, racial, tribal i ètnica, capaces de discernir els "signes dels temps" i de descobrir "les llavors del

Verb" sense concessions a reduccionismes ni relativismes».

Joan Pau II va avançar alguna cosa del seu missatge per a la propera Jornada Mundial Missionera i va destacar que «he escrit que una Església més contemplativa es transforma en una Església més santa, una Església més missionera».

D'altra banda, el Pontífex va rebre 150 participants en l'assemblea general del Consell Superior dels directors generals de les Pontificies Obres Missioneres, als quals va dir que «un dels objectius principals de les Obres Missioneres és el de suscitar vocacions *ad gentes* i de per vida, tant en les Esglésies antigues com en les més joves». També va anunciar que el 14 de juny, a la plaça de Sant Pere, hi haurà una trobada multitudinària amb els representants de tot el món de l'Obra de la Santa Infància. El Papa va recordar que aquest any se celebra el 160è aniversari de la Pontificia Obra de la Santa Infància i va afirmar que volia «evocar i subratllar el gran compromís d'activitat i de sensibilització que aquesta obra porta a terme des de la infància per promoure la causa missionera». (C.C.)

VIC

JOSEPA OLIVER ÉS MISSIONERA A L'ARGENTINA

«Val la pena gastar la vida pels altres»

La germana Josepa Oliver, nascuda a Vic fa més de 70 anys, treballa a les missions a l'Argentina des de l'any 1958. Pertany a la congregació de les Missioneres de la Immaculada. Des de petita ha respirat un clima missioner a casa seva. Va sentir la crida d'anar a «terres de missió» i des d'aleshores no ha parat de treballar pels altres en una vida marcada pel lliurament.

—Com va anar això de fer-se missionera?

—Nosaltres teníem una tia religiosa i tres cosines també religioses i un cosí sacerdot. A casa ja ho respiràvem.

—Sempre ha estat a l'Argentina?

—Sí, i sempre a la província de Formosa, al nord, tocant al Paraguai. Una zona molt pobra, calorosa i amb pluges molt irregulars. Podem passar de tres a quatre mesos sense que caigui cap gota, a inundacions que ho envaeixen tot. El termòmetre no baixa dels 38 o 40 graus.

—I quina ha estat i és la seva feina?

—Al poble de Fontana, on he viscut 14 anys, m'encarregava d'un centre de formació per a noies i dones. També recorria la zona. Gràcies a les ajudes d'amics i de familiars disposàvem d'una bicicleta, vam comprar dues màquines de cosir i un petit teler. A uns sis quilòmetres hi ha un poblat d'indis, tenen molt d'interès a aprendre.

—En quins altres llocs ha viscut?

La Gna. Josepa viu al costat dels més necessitats.

—Durant quatre anys a Tucumán. Treballava en una llar de nens abandonats. Uns altres quatre anys a l'hospital d'Iturraspe a la ciutat de Córdoba. Amb ajudes d'amics de Vic i altres vam comprar dues cadires de rodes i una grua per als impossibilitats.

—I ara, quina serà la seva feina?

—Doncs, una altra vegada a l'Argentina. El país està molt necessitat. La nostra regió és pobra en tot i el Govern té molt descuidada aquella gent. Com que hi ha pocs sacerdots, també els

reunim els diumenges per a les celebracions. De tant en tant, podem tenir missa els diumenges, d'altra manera ho fem nosaltres. Val la pena gastar la vida pels altres. Dono moltes gràcies a Déu per la meua vocació missionera. Gràcies també a tots vosaltres que ens ajudeu amb la vostra pregària, simpatia i ajudes materials. Déu us ho pagui!

Delegació de Missions

CARTA DES DE...

COLÒMBIA

La nostra vida és molt senzilla. Sóc una missionera anònima. La nostra vida no té coses extraordinàries. «És de cada dia.» Treballem amb els negres de la Costa Pacífica. Sóc en una Escola de Formació de Laics i amb famílies amb problemes. Ajudem els adults a la preparació dels sagraments. Nosaltres hem de ser missioners anònims! Som aquí en un racó desconegut.

Germana Rosa Saumell (d'Igualada), m.s.c.j.

Congrés Nacional de Missions: testimonis del Déu viu

Ja arriben a les diòcesis els materials informatius del Congrés Nacional de Missions que se celebrarà a Burgos del 18 al 21 de setembre d'enguany. El quart tema és *Testimonis del Déu viu*. La Missió donada als seus per Jesús no és propagar idees ni conceptes estranys i difícils, sinó, senzillament, que Déu ens estima, com Ell és, Déu és amor. El mandat missioner té el seu origen en la Santíssima Trinitat: la missió del Fill i la missió de l'Esperit Sant.

Aquesta convicció està explícitament exposada en el decret *Ad gentes*: «L'Església pelegrina és missionera per la seva naturalesa, ja que té el seu origen en la missió del Fill i de l'Esperit Sant, d'acord amb l'objectiu de Déu Pare.» I podem dir que «aquest objectiu procedeix de l'amor de Déu Pare, que engendra el Fill, i a través del Fill proce-

deix de l'Esperit Sant» (AG, 2).

Déu és l'inici i l'iniciador de la missió de l'Església. Tant va estimar el món que va enviar el seu Fill... i l'Esperit Sant s'ha quedat amb nosaltres. L'Església no és més que continuadora de l'obra trinitària. «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21), diu: «Aneu, ensenyau a tots els pobles...» i al mateix temps, «l'Església prega i treballa a fi que la plenitud de tot el món es transformi en Poble de Déu, Cos del Senyor i temple del Sant Esperit, i en Jesucrist, Cap de tots, sigui donat al Creador i Pare de l'univers tot honor i tota glòria» (LG, 17).

La missió serà completa «quan tots els homes siguin participants de la comunió que existeix entre el Pare i el Fill, comunió operada per l'Esperit Sant» (RM, 23).

Delegació de Missions

Sobre el veritable sentit d'un estiu solidari...

■ Al llarg de l'any moltes ONG organitzen projectes a països del Tercer Món

BARCELONA.— «Promoció» i «Desenvolupament» són les dues paraules que formen el nom de Proide, una ONG vinculada als Germans de La Salle i que fa 21 anys que organitza projectes a Costa d'Ivori, Togo, Guatemala i Madagascar. Es tracta, en general, de projectes de tipus

educatiu i formatiu, com el reciclatge de mestres, la promoció de la dona o la millora de la capacitat agrícola dels camperols. Enguany són 25 voluntaris els que prepararan les seves motxilles de cara a una experiència solidària molt diferent de les típiques vacances estiuenques i turístiques.

S'atansa l'estiu: les agències de viatge s'esvaloten, la gent es desespera perquè ja no troba ofertes per a aquell viatge somiat, l'agost esdevé el punt de mira de molts i el turisme passa a ser el principal objectiu dels viatgers estiuenques. Això no obstant, aquesta no és l'única manera de passar els mesos d'estiu. I així ho demostren els projectes d'algunes ONG com la Fundació Proide.

A Catalunya, la Fundació Proide té la seva principal seu a Barcelona, a més de cinc delegacions al Bages, Girona, Lleida, Tarragona i Cambrils. Compta amb l'ajut de col·laboradors, voluntaris i simpatitzants que contribueixen al finançament de projectes.

I jo enguany me'n vaig a Togo, Àfrica, país del qual fa uns mesos no en sabia més que la ubicació aproximada. Formaré part (formo part ja, de fet) d'un projecte de cooperació nascut de la mà de Proide. El fet de plantejar-me el mes de juliol d'aquesta manera em posa en una situació diferent de la d'altres anys: aquest cop és una opció que neix més de la maduresa, de la reflexió, de les ganes de fer alguna cosa pels altres. Tot i que davant d'aquesta idea, «fer alguna cosa pels altres», un amic aliè al viatge em comentava l'altre dia: «En realitat el fet d'anar a Togo amb un projecte de cooperació neix més aviat de l'egoisme: el que busques és viure una experiència personal; ets tu la que viuràs una cosa especial i la que te n'enriquiràs i ho saps per endavant.»

La paraula «egoisme» em va semblar massa forta aplicada a les motivacions del meu viatge, però no vaig deixar de sospesar les seves paraules i d'indagar dins meu. Estic convençuda d'anar-me'n i he desitjat moltes vegades formar part d'un projecte com és la construcció d'un corral especial per evitar que els animals morin i la instal·lació d'electricitat a partir de plaques solars en una cooperativa agrícola (afegint-

Hi ha infinits models de projectes en el panorama de les ONG. Entre tots ells, Proide ofereix la possibilitat dels estius solidaris al Tercer Món.

hi el contacte amb la realitat africana: l'experiència intercultural). Però, de retorn a casa després de conversar amb el Carlos, em semblava que havia de trobar més raons per anar-me'n a Togo que la mera «solidaritat barata», entesa com a tal la que neix de la incoherència de ser solidari en un període i circumstància concrets i no aplicar després aquesta solidaritat a la vida real. Perquè, certament, l'experiència que jo pugui tenir a Àfrica serà totalment diferent de la meua vida quotidiana a Barcelona. I ser solidari en una bombolla no és el mateix que ser-ho en el dia a dia.

Voluntariat internacional

Molta gent planteja el dubte de si un projecte d'un mes serveix realment d'alguna cosa en un continent tan subdesenvolupat com és Àfrica. Davant d'aquest qüestionament, el germà Joan Carles Vázquez, coordinador de projectes de Proide, m'ha

explicat que en aquesta ONG s'anomena «voluntari o voluntària internacional aquell home o dona que se sap prendre seriosament, conscientment, la seva condició de ciutadà/ciutadana universal i, des de la seva identitat personal, sap també que el contrast amb la realitat l'impacta i l'interroga i per tant vol començar a resoldre les contradiccions que hi veu». Justament per això el fet de tenir una experiència d'unes hores, uns dies, un mes al costat d'un altre és «més que suficient per despertar-nos del somni de la geocultura de la desesperança i de la ideologia del que anomenen inevitable o conformista. És tracta que una transfusió d'aquesta mena et fa canviar la manera de pensar o com a mínim et desperta aquesta capacitat: la de pensar».

Entendre tot això no és gaire complicat, però sentir-ho així, tal qual, sí que pot arribar a ser-ho. Joan Carles Vázquez, coordinador de projectes de Proide des de fa onze anys, creu que la solidaritat consis-

teix a trobar sentit dins teu per posar-te mans a l'obra. «La recerca de sentit és molt important actualment, immersos com vivim en una societat postmoderna o fashion.»

Potser per comprendre i sentir més a fons aquestes motivacions reals i transparents, Proide aconsella els seus voluntaris que segueixin el curs d'iniciació a la cooperació internacional que l'IncaVol certifica. Plantejat en tres sessions de dissabte de maig, el curs pretén ajudar en la formació dels voluntaris oferint una primera aproximació a la realitat complexa del Tercer Món, a l'anàlisi de la seva problemàtica i als diferents mecanismes d'actuació que hi ha a la nostra disposició. En realitat, es tracta de descobrir (un cop arribats al punt de saber que això és el que volem fer) com treballar bé pels altres.

Joan Carles Vázquez explica que, a través del curs de cooperació, «s'inicia el camí del coneixement i el diàleg dels participants dels diferents projectes». Però, sobretot, es comencen a «modelar respostes davant de les quals la decisió estiuenca situa els participants» (és a dir, les teories econòmiques, ecològiques i pedagògiques). Finalment, i bàsic de cara a la importància de l'experiència, es tracta d'escollir els que ja hi han estat en anys anteriors, per presagiar l'acollida, el compromís, la novetat... és a dir, tot el que comportarà un estiu solidari.

En realitat, qualsevol dels projectes coordinats des de Proide té com a objectiu viure una experiència de comunitat amb els pobles del Sud. Les opcions de l'Església són les de la pobresa, la justícia i la solidaritat, i en aquests conceptes se sosté la Fundació Proide a l'hora d'elaborar els seus projectes.

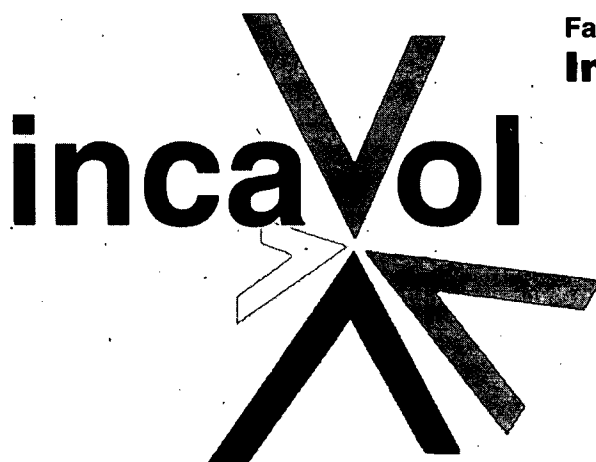
Diu el germà Joan Carles que un projecte són les mateixes persones que el duen a terme, rodejats de companys i companyes que volen treballar plegats per un altre món millor. Anar-me'n a conèixer la situació de Togo i aportar-hi el meu granet de sorra té un sentit: posar-me a la pell de l'altre, ampliar la meua ment, fer-me més humana...

María Cilleros

**FUNDACIÓ PROIDE
BARCELONA**
C/ MARQUÈS DE SANTA ANNA, 7
08023 BARCELONA
TEL. 93 237 71 80
a/e: proide@grn.es
Web: www.fundacioproide.org
y www.proide.org

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció
ciutadana

societat

LLEIDA.—L'any 1972 es crea a Lleida l'Escola de l'Esplai, com a entitat educativa diocesana per desenvolupar la seva activitat de formació d'educadors en el marc del temps lliure. En aquest curs 2002-2003 l'Escola celebra 30 anys

de vida i de servei, i es manté fidel avui com ahir a la seva finalitat: la formació i especialització d'educadors tant en el camp professional, com en el del voluntariat.

El trentè aniversari de l'Escola ha coincidit

amb el canvi de direcció. El pedagog Toni Capell, vinculat a l'Escola des de fa una pila d'anys, ha estat escollit nou director en substitució de Montse Planella, actual gerent de la Fundació Verge Blanca.

Toni Capell és el nou director de l'Escola de l'Esplai de Lleida

«A Catalunya som capdavanters en el camp de l'esplai»

—Toni, què és i què pretén l'Escola de l'Esplai?

—És una entitat que s'ha constituït en secció dins la Fundació Verge Blanca per poder donar resposta a les necessitats de formació, de veure en el món una altra manera d'emprar, gaudir i viure aquest temps lliure que cada dia ens dona en més abundància la nostra societat occidental. Volem aportar una visió social i humanista basada en els valors cristians.

—Com ho feu, tot això?

—Ho fem en un ambient educatiu, en col·laboració amb altres entitats incloses dins la Fundació Verge Blanca, en una oferta a la població juvenil i adulta que vol treballar en l'aprofitament del lleure com una eina de desenvolupament personal i social.

—Com es manté l'Escola?

—Ara està canviant, encara que no gaire, a causa de la nova forma de gestió basada en l'organització de la Fundació Verge Blanca. Essencialment es manté per les quotes dels alumnes per als cursos i activitats, per les subvencions de les diferents administracions i per les aportacions voluntàries que puguin fer els mecenes.

—És prou coneguda l'Escola en el si de l'Església diocesana?

—Sí que és coneguda, ja que forma part d'una delegació, la qual cosa vol dir que, també a Lleida té un prestigi reconegut i, alhora, responsabilitat. El bisbat li enco-

mana, dins la Fundació Verge Blanca, la feina de la formació dels monitors i d'aquells que se sentin atrets pel treball del voluntariat, tant en la dinàmica cristiana de la inserció social com en el treball amb els infants i joves, sense descuidar els adults.

—Coneguts, sí, però potser poc valorats?

El bisbe Ciuraneta compartint una trobada amb responsables de l'Escola i de la Fundació Verge Blanca.

—Doncs una mica de tot. El reconeixement per part del bisbe i el seu suport i ajuda, malgrat ser gaire gran, no sempre és ben valorat en alguns ambients parroquials, la qual cosa fa pensar que encara no

hem sabut fer arribar el nostre missatge com cal.

—És important per a l'Església tenir una escola com la vostra?

—Sense cap mena de dubte! A Catalunya, on som capdavanters en aquesta feina, tots els bisbats estan vinculats o tenen relació amb alguna de les escoles de l'esplai cris-

nes i monitors dels centres d'esplais associats.

—Quants alumnes passen i quin es el seu perfil?

—Durant un curs escolar passen al voltant de mil alumnes, que es concreten en unes 1.300 matrícules reals. El perfil general varia segons els cursos, en general gent jove que vol fer la formació de monitor o director de colònies i d'activitats de lleure, estudiants de la UdL, i joves de pobles animats pels seus propis consells comarcals o ajuntaments. També tenim un grup molt majoritàriament femení que fa cursos que ajuden a trobar feina, sobretot com a monitor de menjadors.

—Què ha representat per a l'Escola els crèdits de la UdL?

—Una gran oportunitat d'atansar-nos al món universitari i difondre una visió del lleure diferent i engrescadora per als joves, alhora que permet donar a conèixer els valors cristians a aquests joves i potser refermar-los en algun d'ells, o si més no recordar-los-ho.

—Té l'Escola un bon equip de professionals?

—Tenint en compte el caràcter del voluntariat i el baix preu que es paga, l'equip de professionals que fan classe a l'Escola és altament qualificat i en general amb moltíssima motivació. La major part són llicenciats, mestres o especialistes en la matèria que donen. Entre ells, hi ha des de professors universitaris fins a gent que viu de les activitats en el lleure. I, és clar, també algú que encara no té una feina estable i a través de l'Escola, de vegades, fa un primer pas per entrar al món professional.

—Quina valoració feu dels 30 anys?

—Molt positiva. Ha passat de tot, però sempre fins ara, ens n'hem sortit. Hem arribat a un bon nivell de docència que cal mantenir i millorar. Fa trenta anys érem fruit d'una gent que des del treball volia formació. Ara la majoria, des de la formació, volem treballar. El repte, per tant, és molt gran.

Hem de donar resposta als voluntaris, que ja són a dintre involucrats en el lleure, i als nous que descobreixen a través nostre una nova possibilitat de viure, de veure el món i la vida. Val molt la pena provar-ho, i és en aquest sentit que l'Escola no pot defraudar ningú. Per aconseguir aquest objectiu cal treballar i molt.

Jordi Curcó

10 anys de sopars de la fam a la parròquia del Sant Àngel Custodi

BARCELONA.—Un any més, i ja en són deu, el Grup 0,7 de la parròquia del Sant Àngel Custodi d'Hostafrancs organitza per aquestes dates el sopar de la fam. Com en ocasions anteriors, amics i simpatitzants del grup i de la parròquia, i tothom qui ho desitgi, es trobaran al voltant d'una taula per compartir sentiments, experiències i el desig de portar a terme un nou projecte solidari al tercer món, enguany a San Pedro Sula (Hondures). Serà el proper 13 de juny, a les 21.00 h, a les instal·lacions del col·legi Sant Vicenç de Paül (c/ Hostafrancs, 13-15, Barcelona, 08014). Els tiquets d'assistència o de fila zero ja són disponibles a la parròquia, en acabar les misses, o al despatx parroquial (c/ Vilardell, 48), de dilluns dijous, de 18.00 a 20.00.

El projecte solidari al qual aniran destinats els beneficis del sopar —el preu del qual costa inicialment 6 euros— es diu Amigos para Siempre, que treballa a Hondures contra la marginació infantil, nens i nenes de carrer, orfes i amb nul·les esperances de sortir del pou en què viuen. Amigos para Siempre és un centre educatiu i social per a aquests nens i nens, una llum d'esperança enmig de la foscor. El projecte és preventiu i es duu a terme als barris i colònies on la situació de pobresa i desintegració social és més alta. Està pensat per a nens i nenes entre 6 i 13 anys, tot i que és força flexible. L'objectiu del centre és arribar a ser un lloc de referència socioeducativa, recreativa, sanitària, que aculli tots els infants i adolescents en situació de risc. (C.C.)

tianes. El fet de tenir un centre de formació en el lleure implica poder formar les persones que seran els monitors, directors o responsables d'activitats en el lleure i en el voluntariat, a més de poder estendre entre la joventut, principalment l'esperit evangèlic, i mantenir viva la flama d'una altra forma de viure la vida.

—Quines activitats realitza l'Escola de l'Esplai aquest curs?

—Com sempre, s'ofereix un ventall molt ampli d'activitats: cursos de director de colònies i de monitor, com a més destacat, i en diverses modalitats, cursos monogràfics i de perfeccionament que fan de complement als anteriors, i cursos d'especialització, entre els quals n'hi ha que poden ser convalidats per la UdL com a crèdits de lliure elecció.

També s'organitzen altres tipus d'activitats, sempre de formació, com poden ser l'assessorament als centres d'esplai que ho demanen o l'organització de jornades d'estudi i formació a la carta quan una entitat molt concreta ho demana (moltes vegades en col·laboració amb l'Incavol, en els cursos d'iniciació al voluntariat per als consells comarcals i d'altres).

També funcionem com a Centre de Recursos per l'Educació en el Lleure per a les activitats de formació dels nostres alum-

La santa espina de Jesús que es venera a Vilavenut

VILAVENUT.— En un poblet rural de la comarca del Pla de l'Estany, hi ha una santa espina autèntica de la corona d'espines que li van posar a Jesús. Es tracta de Vilavenut, d'uns cent habitants, envoltat d'una natura idíl·lica que pertany al municipi de Fontcobertà, a vuit quilòmetres de Banyoles.

L'església on es venera la santa espina de Jesús té per patró sant Sadurní. És d'origen romànic, però amb moltes modificacions d'estils posteriors; com el campanar, que és d'estil neoclàssic. Al costat de l'església han construït una bonica plaça dedicada a Mn. Salvador Pagès i Tubert, que va ser rector i gran impulsor de la restauració de l'església. A l'interior del temple hi ha, al centre, la imatge de sant Sadurní, i a sota, un armari de relíquies, on hi ha la santa espina.

Dels orígens de l'espina de Jesús, sabem el que ens diu la veu popular com a tradició, que ha passat de pares a fills, sense cap escrit històric. En una antiga ermita, situada a prop dels voltants de l'església de Vilavenut i que actualment està abandonada, anomenada Sant Bartomeu de Torres, hi vivien uns monjos, alguns dels quals van fer un pelegrinatge a Jerusalem al segle XII i van tornar amb aquesta preuada relíquia, que és la santa espina.

En tancar el convent, els monjos van lliurar la santa espina a l'església del poble.

Durant la guerra del 36, aquesta relíquia va ser amagada i ben protegida per l'alcalde del poble. Des del 10 de novembre del 1950, el bisbat, sota el guiatge del bisbe Carmanyà, va estudiar l'autenticitat d'aquesta espina i, un cop comprovada, el 2 de maig del 1951 se'n va declarar la legitimitat. La festa major en honor a la santa espina se celebra amb molta devoció i participació. Els pabordes honorífics són, des de l'any 1959, el matrimoni format per Joan Pujol Abulí i Carme Geli Vila, de Vilavenut. La data de la festa sempre s'escau set setmanes posteriors a la Setmana Santa; enguany és el segon cap de setmana de juny (divendres, dissabte i diumenge pasqual de Pentecosta).

Cal destacar que durant la santa missa solemne del dissabte, el mossèn imparteix una benedicció especial, anomenada «benedicció dels ulls». Consisteix en el fet que tots els fidels (amb una espelma encesa a la

La «benedicció dels ulls» amb el reliquiari de la santa espina.

mà), en anar a venerar la santa espina, reben individualment una benedicció especial, regida per una pregària ja establerta, que imparteix el mossèn. Amb aquest costum, s'intenta motivar la gent a tenir més cura dels seus ulls. S'explica que fins i tot hi ha hagut gauricions de persones cegues o amb vista parcial.

Això no obstant, el que més vol expressar aquesta benedicció és que serveix per fer-nos reflexionar que també cal millorar els ulls del nostre cor. Cal entrar, per tant, més a fons en la contemplació dels misteris de la fe de Jesús i dirigir la nostra mirada

Església de Sant Sadurní de Vilavenut.

cap al cel, per tal de veure el cel obert on hem de copsar la trobada personal amb Déu. Si fixem els nostres ulls contemplativament en Jesús, la Mare de Déu i el seu espòs Josep —la gran Sagrada Família— podem millorar i progressar les nostres vides en molts aspectes.

Cal destacar també la segona estrofa dels Goigs a una de les venerades espines de la corona de Nostre Senyor Jesucrist, venerada en la parròquia de Vilavenut, que diu: «Qui de llum el sol corona / y enflora la nit d'estels, / fou minvat ab la corona / d'unes espines crudels. / Pluja de sanch purpurina / de son front n'ha regalat.» Per a més informació: tel. 972 572 461.

Montse Sabé Colom

A L'HORA DE LA DECLARACIÓ DE RENDA TAMBÉ AJUDES L'ESGLÉSIA

O Representant

O Atribució tributaria a l'Església catòlica

O Declaració complementària

O Dada i signatura de la declaració

Exemplar per a l'Administració

Marca la casella corresponent a l'imprès de l'IRPF

Ajuda l'Església

GERMANOR

CAMPANYA DE L'ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA

Tel. atención al cliente 902 19 76 36

FAC **CASTELLANO**

ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)

Sant Andreu de la Barca

Fàbrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste. St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca: Tel. 93 43 33 00 Fax 93 43 33 01, Capera de Llobregat: Tel. 93 43 33 00, Olesa de Montserrat: Tel. 93 43 33 00, EXPOSICIONES: Paseo St. 31-33, 08001 Barcelona, Sagale y San Geroni, Espiguera de Llobregat: Tel. 93 43 33 00, Barcelona: Tel. 93 43 33 00, Sabadell: Tel. 93 43 33 00, Email: cmcastellano@hotmail.com

cultura

Presentada l'edició castellana de «Tríptico romano»

■ El llibre de poemes de Joan Pau II s'estructura en tres parts

MADRID.— El 19 de maig passat, el cardenal Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola, va presentar a la Biblioteca Nacional, a Madrid, l'edició castellana de *Tríptico romano*, el llibre de poemes escrit per Joan Pau II a finals de l'any 2002. L'obra ha estat editada a l'Estat espanyol per la UCAM.

En la presidència de l'acte, a part del cardenal Rouco Varela, que és a més el prologuista del poemari de Joan Pau II, hi va haver el director de la Biblioteca Nacional, Luis Racionero; el president de la Universitat Catòlica San Antonio de Murcia (UCAM), José Luis Mendoza, i el rector i vicerector d'aquesta, Antonio Montero i Higinio Martín, respectivament.

El president de la UCAM, entitat editora del llibre, va agrair a la Llibreria Vaticana els drets d'edició del llibre del Papa. José Luis Mendoza també va explicar que l'edició no té cap ànim de lucre, ja que els guanys aniran destinats íntegrament a l'òbol de Sant Pere, fons que el Sant Pare rep de tothom i que destina a pobres i malalts dels cinc continents.

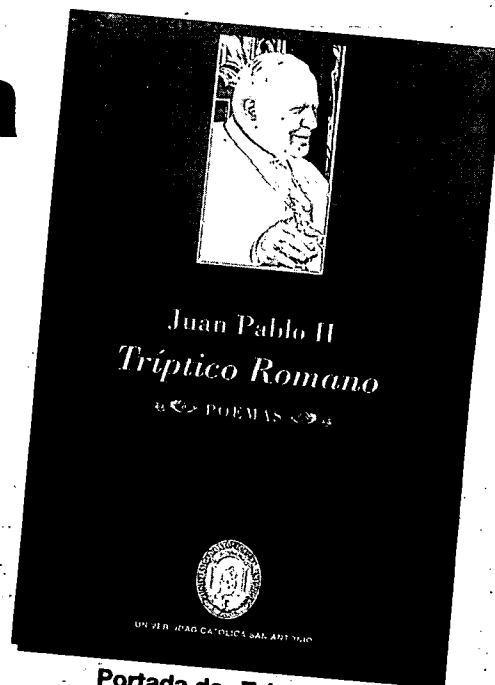
En la presentació del poemari, el car-

denal Rouco va agrair a la UCAM la promptitud i generositat a l'hora d'editar *Tríptico romano*, i va comentar tres característiques principals del llibre. En primer lloc, es tracta, segons el prelat, «del reflex d'una vida feta contemplació», expressada, seguint la tradició mística, en llenguatge poètic. En segon lloc, l'obra es pot qualificar com «el reflex d'una biografia excepcional, que determina l'estil literari de la seva poesia, ja que aquest és evidentment el d'un místic i el d'un mestre, però sobretot el d'un testimoni de la fe, que explica en els seus poemes el fluir d'un pelegrinatge de la seva vida, la unitat entre el que viu, el que pensa i el que diu com a Pastor Suprem de l'Església» i «enriquit amb la saba viva de la seva experiència personal el seu ministeri pastoral».

Invitació a viure la fe

En tercer lloc, es tracta d'un llegat exemplar, «escrit en l'ocàs d'una vida entregada a l'Església, ocàs que pot ser molt llarg», una invitació a viure la fe com ell l'ha viscuda, ja que «com més poèticament sigui viscuda la fe, més clar apareix el camí d'un recorregut exemplar». El cardenal Antonio M. Rouco Varela va fer referència, per il·lustrar el valor d'aquest poemari, a l'obra teològica del filòsof Von Balthasar. Aquest, en el seu llibre sobre l'estètica teològica, explica que, respecte de la relació entre l'ésser humà i la fe, «aquest encontre lluminós no és amb una veritat abstracta, ni amb una bondat basada en l'ètica racionalista, sinó amb una bellesa que és bona i vertadera».

Es tracta d'un llibre d'enorme repercussió mundial. La primera edició polonesa, de 300.000 exemplars, ja estava prevenuda abans que els llibres arribessin a la llibreria. I és que no és habitual que un Papa publiqui un llibre de poemes. L'edició espanyola, amb una prime-

Portada de «Tríptico romano».

ra edició de trenta mil exemplars, ha estat traduïda pel poeta i traductor polonès Bogdan Piotrowski i inclou la reproducció d'alguns dels poemes que Joan Pau II ha escrit de pròpia mà.

Tríptico romano consta de tres parts: *Arroyo*, una meditació-contemplació mística de la natura; *En el umbral de la capilla Sixtina*, la part més reveladora, en què Karol Wojtyła advoca perquè Déu mostri «en la transparència de les consciències» el qui serà el seu successor com a Papa, i *Monte en la región de Moria*, on recorda la pàtria d'Abraham. (C.C.)

La història recent dels jesuïtes feta musical

BARCELONA.— Durant el mes de maig passat el Casal Loiola de Barcelona va vibrar amb la representació del musical *Arrupe.com?* L'espectacle ideat pels joves jesuïtes Enric Puiggròs i Oriol Martín ha intentat aprofundir en la història recent de la Companyia de Jesús a través d'un personatge que l'ha marcada profundament, Pedro Arrupe, general de la Companyia del 1965 al 1983. El musical, però, no se centra en el relat de la vida d'Arrupe, sinó que per damunt d'això encarna el seu missatge i carisma en religiosos i laics que avui intenten continuar fent viva l'espiritualitat de sant Ignasi de Loiola, cosa que va fer de manera exemplar el pare Arrupe.

A més d'aquest il·lustre general de la Companyia, la figura del qual està ben present en les converses i records dels personatges, la gran protagonista de l'obra

Un moment de la representació.

és la música. A través d'unes cançons que conviden a la reflexió i a la denúncia, acompanyades d'una vistosa tot i que senzilla coreografia, l'espectacle ha sabut recollir de manera atractiva els neguits, dubtes i aspiracions que avui es presenten a la Companyia de Jesús. «Diferents camins vers un mateix horitzó, empresos amb confiança», expressa la cançó amb què es resumeix tot el musical. I això mateix és el que intenten viure en la seva vida de cada dia els intèrprets de l'obra, amb una força que no resideix tant en la professionalitat dels actors i les músiques, que també, com en la credibilitat que atorguen al paper interpretat.

La representació s'ha pogut veure al Casal Loiola durant tot el mes de maig, en cinc sessions, i els beneficis s'han destinat a un projecte concret de solidaritat a Amèrica Llatina. (C.C.)

Llibre electrònic sobre escatologia cristiana

BARCELONA.— Quin és el destí últim de l'ésser humà? Tot s'acaba amb la mort? Quina relació hi ha entre immortalitat i resurrecció? Com afirmar que Crist ressuscitat és el fonament de la nostra esperança? Què hem d'entendre per cel, purgatori i infern? A totes aquestes preguntes dona resposta *El nou horitzó*, obra escrita per Joaquim Messeguer que recull el contingut d'un curs d'escatologia cristiana pronunciat a Montserrat el febrer del 2002. Es tracta d'un llibre en format electrònic que l'autor ha publicat a l'editorial on-line Noveles.com. Per accedir-hi: www.noveles.com/catalogo/catalogo.html (C.C.)

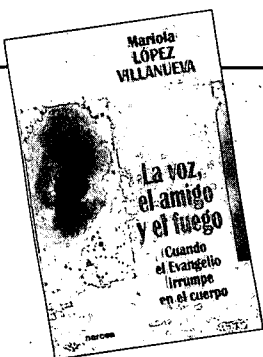
V Saló de la Gent Gran de Catalunya

BARCELONA.— De l'11 al 15 de juny, la cinquena edició de Firagran, el Saló de la Gent Gran de Catalunya, obre les seves portes al Moll de la Barceloneta (Port Vell de Barcelona). Firagran és la fira especialitzada en gent gran més important d'Europa. En la seva darrera edició va rebre 220.000 visitants i aquest any s'hi esperen 230.000 persones. El seu objectiu és divulgar, de forma activa i participativa, els productes, serveis, tecnologies, activitats i entitats que ajuden a millorar la qualitat de vida de la gent gran. Firagran combina l'oferta i promoció de productes amb activitats, totes elles gratuïtes.

Firagran és el punt de trobada de totes les entitats que es preocupen de la gent gran i reuneix tota l'oferta existent al mercat per aquest sector de la

població, incloent les darreres novetats en productes i serveis. Hi participen més de 150 expositors, que cobreixen els camps de la salut (òptiques, audicions, podologia), l'alimentació, l'estètica, els serveis socials, els serveis assistencials, les noves tecnologies, la cultura, la formació, l'oci i els serveis a col·lectivitats, entre molts altres.

Els visitants de Firagran podran gaudir de més de 400 activitats lúdiques i creatives, que inclouen Internet i tallers de cuina o de manualitats. Durant quatre mesos, 240 casals d'arreu de Catalunya han estat preparant demostracions de ioga, teatre, ball, manualitats, gimnàstica i moltes altres disciplines. Per a més informació: tel. 629 892 868, a/e: premsa@firagran.com (C.C.)

160 pàg. 9,10 €

LA VOZ, EL AMIGO Y EL FUEGO

Cuando el Evangelio irrumpe en el cuerpo
Mariola López Villanueva

Reflexions profundes i senzilles sobre l'Evangelí viscut en els esdeveniments de la vida diària.

narcea, s.a. de ediciones
Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

El Museu de Montserrat rep una important donació pictòrica

MONTSERRAT.— El P. Ramon Ribera-Mariné, prior de Montserrat, va rebre el 13 de maig passat a mans de la filla de l'artista Pere Daura, Martha Daura, dues obres importants dels pintors Joaquim Torres-García i Pere Daura. Aquestes pintures passen a enriquir el fons que té el Museu de Montserrat d'aquests dos autors.

Les obres que ha donat Martha Daura, i que pertanyien a la col·lecció particular del seu pare, són: *París* (1928), de Torres-García, d'estil constructivista i quasi abstracte, i un retrat que Pere Daura va fer de la seva esposa, titulat *Lluïsa, de mallorquina* (1932). El Museu de Montserrat comptava fins ara amb cinc obres de Joaquim Torres-García (1875-1949), realitzades entre el 1903 i el 1929. Pel que fa al fons de Pere Daura (1896-1976), a Montserrat hi ha exposats quadres seus de diverses èpoques—com el llenç guanyador, el 1931, del concurs «Montserrat vist pels artistes catalans»—, que van ser donats al Museu de Montserrat per la família de l'artista el 1996.

Pere Daura era un pintor gairebé desconegut en el panorama de la pintura catalana moderna, però des del 1996 han estat organitzades diverses exposicions

«París», de Torres-García.

«Lluïsa, de mallorquina», de Pere Daura.

seves a Montserrat, Barcelona, Menorca, Mallorca, Perpinyà i a diversos museus dels Estats Units, lloc de residència de la filla del pintor, Martha Daura, i que han ajudat a situar aquest important pintor en el lloc que es mereixia en el context de la pintura catalana moderna.

Daura va tenir un dels seus millors moments quan residia a París i formava part del grup artístic Cercle et Carré, en el qual va coincidir amb el pintor Torres-García i també amb Kandinsky, Héliou o Seuphor, entre d'altres. Contràriament al que es podia pensar, va ser Pere Daura qui va introduir

Torres-García en els cercles de les avantguardes de París. Les dues famílies van viure en el mateix bloc d'apartaments a la capital parisenca i sovint els fills de Torres-García van servir de models per a Daura. Aquesta familiaritat explica que en la col·lecció particular de Daura hi haguessin diverses obres de Torres-García d'aquella època. L'any 1928 va tenir especial importància en la vida de tots dos, ja que van participar a l'exposició Les Cinq Refusés, que va tenir una gran incidència en l'avantguarda artística del moment. (C.C.)

III Premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics

BARCELONA.— Lluís de Solà ha estat el guanyador del III Premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics, organitzat pel Grup d'Entitats Catalanes de la Família i l'Agrupació Cinema-Net, amb l'obra *Les imatges de la Martina*. El premi li va ser lliurat per l'actriu Mercedes Sampietro, que al seu torn va rebre l'Ona d'Or dels VII Premis Cinematogràfics Família, atorgat a la pel·lícula *Lugares comunes* i que no li va poder ser lliurat el març passat perquè era a Mèxic. Abans de l'acte, l'actriu barcelonina va visitar els estudis de Ràdio Estel com a convidada del programa número 268 del programa *Amb llum pròpia*, dirigit i presentat per Joan Armengol.

Trenta-tres treballs van concursar al III Premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics. A més del guanyador, van ser concedits tres accèssits pels guions de *La otra escuela*, de Abelardo Ortola; *Blau turquesa*, de Marina Rubio, i *La última lágrima por Carlos*, de Luis Noguera. (C.C.)

La bona notícia...

Tant de bo desapareguin les presons

El carisma fundacional dels religiosos mercedaris va ser en temps passats la redempció dels captius; avui és estar a prop dels presos. El P. Joaquim Millán, mercedari, lliurat a la pastoral penitenciària, revela uns fets que ens haurien de fer reflexionar: «Abans es deia que els pobres més pobres eren els captius. Avui no és que els empresonats no mengin o no els emparin les lleis. El càstig més dur és estar engabiats entre reixes i murs. D'altra banda, a les garjoles hi ha inseguretat, violència i s'hi consumeix droga. La presó debilita la voluntat, foragita tota iniciativa i dona lloc a l'abandonament. És una fàbrica d'odis, d'avorriments a un mateix, de fàstic amb els companys, d'aversion contra les institucions, de ràbia contra la societat.»

El P. Millán es pregunta: «Per què no es posen en marxa mitjans alternatius a la privació de llibertat? Per què no hi ha altres procediments per als delinqüents més primaris? Per què s'ajornen els processaments i s'eternitzen algunes causes? Per què la justícia no és igual per a tots: surten els rics i es queden els pobres?»

I exposa les característiques de la tasca pastoral dels mercedaris a les presons: «Procurar estar obert, disposat a aixecar l'ànim, moure un expedient, acudir a un jutge, trucar per telèfon, reconciliar els familiars...; aportar activitats supletòries per combatre l'oci; buscar voluntaris que dediquin un temps per estar amb els interns, etc. Sobretot dedicar molt temps a escoltar. El mercedari també ofereix als reclusos la Bona Nova alliberadora de l'Evangeli i resa per ells.» I acaba amb aquestes paraules: «Davant de tanta limitació i injustícies, el mercedari somnia amb la utopia del dia en què la presó desapareixerà...»

Jo afegeixo: per què el cinema i la televisió s'alimenten de serials morboses sobre crims reals o presumptes dels empresonats? Per què la ràdio i la premsa informen dia rere dia d'assassinats, atracaments i violència de delinqüents i omet sistemàticament la tasca heroica i sacrificada dels mercedaris dins de les institucions penitenciàries? És així com desapareixeran un dia les masmorres? Avui, la «bona notícia» queda només com una nostàlgica utopia... Gràcies, P. Joaquim. Que la Mare de Déu de la Mercè beneeixi els mercedaris!

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Qui s'ho proposa...

De disseny avantgardista, hi havia una taula ovalada de fusta importada i butaques de pell als costats. També hi havia un gran gerro xinès de grans dimensions, un quadre de punta a punta amb motius de caça de tots colors i una catifa que cobria parcialment el terra de parquet. El director escoltava atentament les meves peticions assegut a la butaca. Amb veu greu em va contestar: «Joan, ets un xef de cuina molt car pel que fa als honoraris, però amb les teves referències optaré per adaptar-me a les teves exigències.» En aquell moment vaig pensar que en aquesta vida qui s'ho proposa, tard o d'hora, ho aconsegueix.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

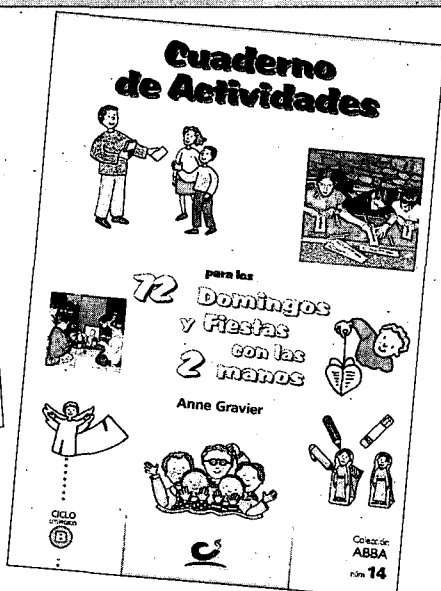
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Anne Gravier (text i il·lustracions), *72 domingos y fiestas con las 2 manos. Actividades para descubrir el Evangelio*. Editorial CCS, Col·lecció Abba, Madrid 2002, 128 pàg.

Anne Gravier (text i il·lustracions), *Cuaderno de actividades para los 72 domingos y fiestas con las dos manos*. Editorial CCS, Col·lecció Abba, Madrid 2002, 96 pàg.

Activitats per descobrir l'Evangelí

En el llibre *72 domingos y fiestas con las 2 manos. Actividades para descubrir el Evangelio* hi ha reunides unes idees per animar els diumenges i les principals festes de l'any litúrgic B. Cadascuna de les animacions intenta fer més proper l'evangelí de la litúrgia i, d'aquesta manera, pretén que els nens i les nenes preparin una mica més bé la celebració i visquin després més conscientment el moment concret de la Paraula.

El lector pot trobar-hi totes les explicacions necessàries per narrar l'evangelí, acompanyar la pregària amb gestos, fer treballs senzills, organitzar petites processons i moltes altres coses més. Totes aquestes pautes tindran sentit després de la lectura intensa atenta de l'evangelí del dia amb els vailets, a partir d'unes mínimes explicacions i dialogant-hi. A part hi ha un quadern d'activitats, preparat per poder ser retallat i pintat, en el qual s'apleguen tots els models anteriorment proposats. (C.C.)

INGREDIENTS:

caramel líquid
préssec en almívar
panses de corint
2 sobres de gelatina
aigua
nata muntada
cafè soluble

PREPARACIÓ:

Unteu un motlle amb caramel líquid. Afegiu-hi meitats de préssec en almívar i unes quantes panses de corint. Poseu dos sobres de gelatina amb gust de llimona en tres quarts de litre d'aigua acabada de bullir, però amb el foc apagat, i dissoleu-ho bé. Deixeu que quedi una mica tebi i cobriu els préssecs. Traieu el postre del motlle després de tenir-lo quatre hores a la nevera. Cobriu-ho amb nata muntada barrejada amb cafè soluble.

Dos genis de la pintura

Paolo Guarnieri (text) i Bimba Landmann (il·lustracions), *Un nen anomenat Giotto*. Editorial Tuscania, Col·lecció L'Àmfora Daurada, Barcelona 2003, 26 pàg. Guido Visconti (text) i Bimba Landmann (il·lustracions), *Leonardo, aquell geni*. Editorial Tuscania, Col·lecció L'Àmfora Daurada, Barcelona 2003, 34 pàg.

La col·lecció L'Àmfora Daurada de l'Editorial Tuscania té com a objectiu fonamental que els nens coneguin els grans personatges de la història i aprenguin a valorar-ne l'obra. En els llibres que es ressenyen tot seguit s'explica la vida de dos genis de la pintura universal: Giotto i Leonardo da Vinci. Cal destacar les extraordinàries il·lustracions de Bimba Landmann.

A *Un nen anomenat Giotto* se'ns explica la vida de l'artífex dels frescos sobre sant Francesc que va pintar a l'església d'Assís. Giotto (1266-1336), un pastor que

dibuixava les seves ovelles a la sorra i a les pedres, va esdevenir un dels pintors més admirats del món. Va ser alumne del prestigiós artista italià Cimabue i va iniciar la revolució renaixentista en la pintura.

A través dels ulls de Giacomo, un nen de deu anys que està al servei de Leonardo da Vinci (1452-1519), es du a terme un recorregut interessant per la vida de l'autor de *La Gioconda*. A *Leonardo, aquell geni* es mostra la seva tasca no només com a pintor, sinó també com a arquitecte, escultor i investigador científic. (C.C.)

Donar sentit a la vida

«És viva una estrella? És viva una roca? És viu un bri d'herba?» Així comença aquest llibre, clar, concís i divertit, que pertany a la col·lecció Piruetas de Filosofía d'Ediciones SM. Aquesta col·lecció de llibres pretén apropar als nens les grans preguntes de l'existència. En aquest cas concret, s'aborda la vida humana i totes les preguntes que planteja: les transformacions, la llibertat de l'ànima, la mort, etc. Reflexionar sobre la mort significa, abans que res, reflexionar sobre el sentit que volem donar a la nostra vida. És una guia molt útil per a pares i professors que amb molta freqüència es troben davant de la difícil tasca d'ajudar els més petits a cercar una resposta a aquests interrogants. Per a lectors a partir de 8 anys. (C.C.)

Brigitte Labbé i Michel Puech (text) i Jacques Azam (il·lustracions), *La vida y la muerte*. Ediciones SM, Col·lecció Piruetas de Filosofía, Madrid 2002, 40 pàg.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820.
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

El llibre de la setmana

Vèncer el descoratjament

Sovint ens afligeix veure que hi ha persones que no se senten mai capaces de mirar la vida amb optimisme.

És cert que no hi ha gaires motius, ara com ara, per llançar les campanes al vol constantment, però tampoc no ens podem mantenir indiferents al costat de persones el descoratjament de les quals pot arribar a ser una malaltia crònica. Què cal fer en aquests casos? Com distingir el que pot ser un pessimisme descoratjador momentani, del que és una actitud crònica, aparentment insuperable?

Perquè no és fàcil viure sempre amb persones malhumoroses, de cara llarga, incapaces d'un somriure, i que ho veuen tot, per endavant, com una realitat hostil... Elles pateixen, però també patim els que estem al seu costat.

M. Socorro Entrena ha escrit unes pàgines plenes de sentit comú, però que estan inspirades per alguna cosa més que per bona voluntat. A *Animar a desanimados* hi ha una bona dosi de psicologia experimental, i segurament, moltes hores de reflexió, d'estudi i de pràctica del que indica el seu títol, «animar una persona desanimada».

Creç que aquest text pot servir per als qui estan al capdavant d'un col·lectiu,

sigui el que sigui, perquè aplicant en primer lloc les seves anàlisis, i després els seus mètodes, és gairebé segur que s'aconseguirà un resultat positiu.

I que no es tracta d'una tasca fàcil ens ho diu la pròpia experiència, perquè no es poden donar fórmules fetes per aconseguir treure del pou una persona que hi està enfonsada. És una tasca lenta, de templeig, d'observació, de paciència. La metodologia d'Entrena és una garantia que es pot aconseguir més del que es podria sospitar.

Llegint aquest text amb cura, s'adverteix molt aviat que sorgeixen complements en un mateix, que s'uneixen als que dicta *Animar a desanimados*. I és una tasca àrdua que cal emprendre amb fidelitat i amb fe en el fet que es pot aconseguir el que, aparentment, és inabastable.

El múltiple perfil del descoratjament és gairebé infinit. Els deu casos que s'ano-

M. Socorro ENTRENA,
Animar a desanimados.
San Pablo, Madrid 2001, 166 pàg.

ten en el text, els situa en canals molt concrets, i que pivoten en una sèrie de necessitats exigides per una conducta normal, i una tendència notable a la fugida.

I si s'analitza el procés del descoratjament amb detenció, hom es pot col·locar en situacions en les quals s'aprèn a animar els altres, la qual cosa cal fer amb habilitat, creant estímuls i aconseguint uns objectius reconfortants.

Acaba el text breu amb una sèrie de temes que poden servir de pauta per a un curset d'«encoratjadors». És recomanable, com hem indicat anteriorment, per a aquells que ocupen llocs directius, o amb responsabilitat en algun col·lectiu.

I pot ser útil també per a un ús particular, perquè, qui no s'ha trobat mai amb

persones que necessiten alguna cosa més que una paraula d'ànim i de comprensió? Davant de la impossibilitat d'aconseguir aviat el que hom intenta, aquestes pàgines poden ajudar a aplicar una metodologia intel·ligent i de sentit comú.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Can Quintana,
nou centre cultural

El mes de maig es va inaugurar a Torroella de Montgrí un nou equipament cultural conegut com a Can Quintana: Centre Cultural de la Mediterrània. L'objectiu principal d'aquest centre és esdevenir un fòrum permanent de coneixement, de reflexió, de diàleg i de recerca a l'entorn de la diversitat i la unitat dels pobles de la Mediterrània, prenent com a fils conductors el paisatge, la cultura i la música. La sardana és un dels eixos que donen contingut a aquest centre cultural que és ahora museu i fons documental.

En el projecte museogràfic, la sardana apareix com un dels balls i músiques més representatius de la festa de Catalunya. Pot dir-se ben bé que sense sardanes no hi ha festa. L'exposició permanent aprofundeix en l'origen empordanès de la sardana i es mostra de manera especial que des de l'Empordà aquesta dansa va esdevenir la dansa nacional de Catalunya.

A través d'un mòdul de premsa es va resseguir, a partir de retalls dels diaris que s'inicien al segle XIX, com les sardanes que en un primer moment són considerades músiques podríem dir «curioses», passen a ser presents a totes les places de Catalunya.

Precisament per fer un viatge en el món de la sardana l'exposició compta amb un ordinador multimèdia en el qual es pot veure l'evolució d'aquesta dansa fins a l'actualitat que es complementa amb un audiovisual: *Trencats i seguits*, que a través d'imatges ballades per l'Agrupació Sardanista Continuada de Torroella de Montgrí ens permet veure l'evolució de la sardana.

Clou l'apartat de la sardana un mòdul on queda representada la cobla amb els instruments actuals que poden escoltar-se de manera individual o en el seu conjunt a fi que els usuaris prenguin consciència de l'efecte sonor de la cobla actual.

El projecte museogràfic que té abast mediterrani insisteix que si bé la cobla és l'exemple d'agrupació musical a Catalunya, de cobles n'hi ha arreu de la Mediterrània i a partir d'aquí es reprèn aquest caràcter mediterrani del centre.

Can Quintana ocupa tota una illa del nucli antic de Torroella de Montgrí, amb una superfície de més de 3.000 metres quadrats, 950 dels quals corresponen a un gran jardí que es dedicarà a la flora mediterrània. Can Quintana, c/ d'Ullà, 31, tel. 972 755 180, fax: 972 755 182, a/e: canquintana@torroella.org (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

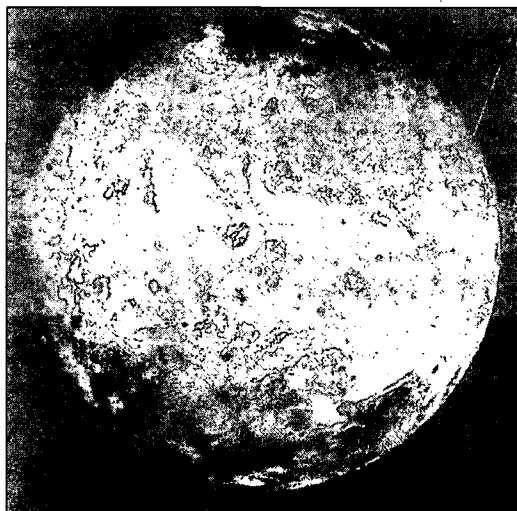
Envie aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La nau «Galileo» està acabant la seva missió

Aquesta nau va ser enviada a l'espai amb la missió d'estudiar la superfície del planeta Júpiter i els seus satèl·lits, el 18 d'octubre del 1989, tres segles i mig després de la mort de Galileu, que va ser qui va veure per primera vegada amb el seu telescopi els quatre satèl·lits jovians més grans. Va trigar sis anys a posar-se a l'òrbita del planeta perquè s'hi féu arribar no pel camí més curt, sinó fent-li fer una volta a fi que també ens poguéssim enviar dades d'altres detalls del sistema solar. I, per cert, un de ben curiós fou que va fer la fotografia de l'asteroide Ida i hi aparegué que, tot i ser tan petit, té un satèl·lit.

Després la nau ha estat prop de vuit anys en òrbita de Júpiter fent observacions i transmetent-les a la Terra. La seva missió veurà la fi el pròxim 21 de setembre, que és el dia que la NASA la farà precipitar sobre el planeta tot transmetent les últimes observacions que farà en la caiguda. Quan es va construir aquest giny que prengué el nom de *Galileo* es projectà que durant dos anys examinés l'entorn de Júpiter. Però ha anat donant tan bons resultats que la missió s'ha allargat tres vegades, fins als quasi vuit anys que hem dit.

Un dels satèl·lits de Júpiter, Ío.

I és que el balanç del que ha portat a cap és científicament molt positiu. Les fotos dels quatre satèl·lits que ara anomenem galileans (Ío, Europa, Ganimedes i Cal·listo) en donaven tots els detalls amb una claredat total. A l'estiu del 1994, poc abans de posar-se en òrbita joviana, ens transmeté les fotos de l'impacte espectacular del cometa Shoemaker-Levy en caure sobre Júpiter. El 1995, quan ja era en òrbita, envià al planeta una sonda que s'endinsà en la seva atmosfera i durant 61 minuts que va aguantar acceleracions vertiginoses i temperatures extremes va anar comunicant dades molt valuoses sobre les característiques de constitució i moviment d'aquell embolcall gasós. Dels satèl·lits, a més de les fotos, ens ha donat detalls tan interessants com el fet que a Ío hi ha una intensa activitat volcànica i que Europa té un oceà, possiblement d'aigua salada, sota les seves capes de gel. Però ara ja no podrà seguir enviant-nos notícies. Ja no li queda combustible i, és clar, la NASA el farà morir noblement: en caure sobre Júpiter aquest setembre encara s'aprofitarà la poca energia que li resti transmetent les «sensacions» que experimenti en la caiguda.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

45 L'origen de la vida segons A. I. Oparin (I)

A Barcelona, del 25 al 28 de juny del 1973, al Palau de Congressos de Montjuïc, tingué lloc la IV Conferència Internacional sobre l'Origen de la Vida. Les tres anteriors s'havien fet als Estats Units, a l'URSS i a França. Aquesta quarta trobada era la primera que reunia els membres de la ISSOL (International Society for the Study of Life). I hi van assistir gairebé totes les autoritats mundials sobre la matèria, entre les quals el bioquímic soviètic Alexandr Ivanovitx Oparin (1894-1980). El president coordinador dels treballs era el català Joan Oró. S'hi van tractar diversos temes que fonamentalment eren els que aquell científic rus havia plantejat mig segle abans, el 1924, sobre el problema de com s'originà la vida. La conclusió va ser que, si bé s'havia aconseguit molt, encara restaven molts punts foscos importants i no es podia dir pas l'última paraula des de la ciència certa sobre la qüestió.

Per què la teoria d'Oparin va ser fonamentalment la base de les discussions? La resposta és senzilla: aquest bioquímic havia exposat la primera teoria realment científica sobre com resoldre el problema de la vida en les seves diverses fases. Cap dels estudiosos anteriors no havia raonat amb rigor, com ell ho féu, les etapes que s'havien d'haver seguit fins a arribar al primer vivent. Va ser cinc anys més tard, el 1929, que es publicà un altre treball, també ben científic: un article de l'anglès John Burdon Sanderson Haldane, al *Rationalist Annual*, que, amb independència d'Oparin feia unes consideracions que en gran part coincidien amb les del científic soviètic. Per això de vegades se'n diu «Teoria d'Oparin-Haldane», d'aquesta primera exposició del possible origen de la vida. Però Oparin ho féu amb més

extensió. I el 1936 en va fer tot un llibre que, amb el títol *The Origin of Life on the Earth*, era traduït a l'anglès el 1938. I encara se'n va fer una altra edició, revisada i augmentada per l'autor, el 1957. És la que hem d'exposar breument:

L'origen que no pot ser

Oparin vol exposar amb tot el rigor científic el que ell pensa. Perquè es vegi ben bé que trenca amb totes les idees poc científiques anteriors dedicarà els tres primers capítols del llibre a exposar-les i mostrar-ne la inconsistència. Al capítol primer exposa tota la història de la creença en la generació espontània, que finalment va quedar desbancada pels experiments de Pasteur. Al segon dona les raons, per no admetre la «continuitat de la vida», diu, vinguda dels astres a la Terra. I al tercer explica com els intents de produir vida al laboratori no han fet res més que imitacions purament externes de la vida, com una estàtua pot ser imitació d'una vida humana. Diu textualment, parlant de les «cèl·lules osmòtiques» de S. Leduc: «La semblança entre les cèl·lules de Leduc i els éssers animats no és pas més gran que la que hi ha entre un individu viu i la seva imatge en marbre... Altres autors, al començ d'aquest segle (parla del segle XX, és clar), han continuat aquests estudis amb la pretensió d'haver produït éssers vius valent-se de mitjans artificials. Com és natural, totes aquestes pretensions es fonamentaven sobre errors més o menys crassos i no tenen cap valor pel que fa a l'origen de la vida.»

Davant la inconsistència dels arguments posats per aquests autors i la dificultat de produir éssers vius al laboratori, Oparin

acaba el capítol tercer dient que no per això hem de recórrer a la hipòtesi de l'eternitat de la vida i que ens hagués arribat dels astres, perquè, si bé Preyer «parla sarcàsticament de les misterioses condicions de l'aparició de la vida en èpoques remotes que ningú no pot comprendre» i S. Kostytsev «objecta que la complexitat dels organismes més senzills fa inviable que s'hagin originat unint-se a l'atzar els seus components», no cal postular misterioses condicions en època remota ni és tan inviable la unió dels components, si pressuposem que primer es va formar una gran quantitat de compostos orgànics (cosa que mostrarà als capítols següents) i que el procés cap al primer vivent es va fer amb una gran lentitud.

Formació dels primers compostos orgànics

Al capítol quart, titulat «Formes primàries dels compostos de carboni i nitrogen», Oparin explica com podien formar-se a la superfície de la Terra substàncies orgàniques sense recórrer a forces desconegudes o estranyes. El carboni és l'element més essencial per a la vida. I és abundant al cosmos. A les estrelles n'hi ha i també en contenen els meteorits. «En tots els cossos siderals... es troba carboni en forma elemental i en forma de compostos amb nitrogen, i unit també a l'hidrogen.» Però no creu possible que a la terra primitiva hi hagués la gran quantitat d'anhídrid carbònic com altres havien suposat. El que hi ha ara és, diu, d'origen secundari, degut en gran part a l'activitat vital dels organismes. Així, doncs, «el carboni, almenys en part, apareix sobre la superfície de la Terra en la forma reduïda i, en particular, en hidrocarburs». I ho explica al llarg del capítol. Pressuposa que la Terra aleshores estava a uns 30.000° K de temperatura i no permetia que es fessin gaires combinacions químiques del carboni.

Del nitrogen arriba a la conclusió, després de moltes consideracions, que «com el carboni, va aparèixer a la Terra en estat

reduït, o sigui en forma d'amoníac».

Un cop demostrat que aquests dos elements eren prou abundants al nostre planeta dedica tot un capítol a l'«origen de les substàncies orgàniques proteíniques primàries». A partir de les condicions inicials de la superfície de la Terra sense que hi hagués res d'enigmàtic ni misteriós podem pensar en les reaccions químiques que s'hi produïrien «ja que la química orgànica i biològica moderna ens proporcionen un munt de fets que ens permeten arribar a conclusions perfectament fundades», i creu que fins a cert punt es podrien reproduir als nostres laboratoris. «Quan la temperatura de la Terra minvava fins a permetre la formació de gotetes d'aigua, torrents d'aigua en ebullició es llançarien cap a la superfície terrestre i, surant sobre d'ella, donarien lloc a l'oceà primitiu que bullia. L'oxigen i el nitrogen, derivats dels hidrocarburs ja presents a l'atmosfera, serien transportats per aquestes pluges torrencials i els oceans contindrien, en el mateix moment de la seva formació, els compostos orgànics més senzills.» I de mica en mica es podia arribar a compostos més complicats, perquè també es poden formar fora de les cèl·lules viues amb la sola diferència de la velocitat amb què es facin, però «el temps no pogué ser un obstacle important a l'origen de les substàncies orgàniques, perquè el procés de l'evolució podia durar un temps realment incalculable, que hauria permès la màxima lentitud en les reaccions químiques».

D'aquesta manera Oparin entén que es podien anar formant polímers d'aquelles primeres substàncies orgàniques al llarg d'uns quants milions d'anys sense que es perdessin devorats per cap ésser viu que encara no existia. Això va fer que en els oceans i, potser encara més, en estanys relativament petits es formés un «brou primitiu» (l'expressió és d'Haldane) carregat de compostos orgànics, proteïnes sobretot en gran quantitat, a punt d'agrupar-se en uns grumolls protegits per una membrana, els «coacervats». I d'això, en parlarà més extensament en un altre capítol.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Matrix Reloaded ****

Directors i guionistes: Andy i Larry Wachowski.
Intèrprets: Keanu Reeves, Carrie Anne-Moss, Laurence Fishburne.
Ciència-ficció. EUA, color, 2003. 138 minuts. Adults.

Una amenaça més que definitiva plana sobre la darrera ciutat humana, Zion. Les màquines avancen en el domini dels éssers humans rebels a Matrix. Per empitjorar la situació, sembla que alguns dirigents de Zion no donen suport a les teories i accions de Morfeu, ni a la seva creença en les profecies de l'Oracle. Però el temps apressa i la tripulació de la Nabucodonosor aconsegueix el suport del consell per entrar a Matrix i mirar de desxifrar les claus d'aquest món informàtic.

Si en molts casos es diu que «les segones parts no van ser mai bones», aquí la dita no s'acompleix del tot, però s'hi aproxima; perquè es podria expressar com que «les segones parts no van ser mai tan bones com la primera». *Matrix* (1999) va canviar el panorama de les pel·lícules d'acció, futuristes i de ciència-ficció, així com de molts altres gèneres, en els quals les escenes de lluita o els rerefons pseudofilosòfics o el disseny visual tenien un cert paper protagonista. Aquests tres aspectes, juntament amb l'èxit de públic i crítica, van convertir ràpidament la pel·lícula dels Wachowski en un clàssic del gènere i en un referent del cinema contemporani.

Seguint aquesta estela, *Matrix Reloaded* desenvolupa aquestes tres línies amb resultat

desigual. Pel que fa la coreografia i efectes especials, l'obra és «mestra», així com el disseny de vestuari (diferents vestits d'un mateix model amb diferents teixits, segons l'escena i la il·luminació...) i escenaris. El treball de John Gaetta, director d'efectes visuals (Oscar 1999 per *Matrix*) és d'orfebreria; més de 2.500 fotogrames han estat tractats digitalment. La tecnologia sense continguts, però, deixa qualsevol pel·lícula coixa o, en molts casos, totalment

Trinity i Neo.

mutilada. El que la primera entrega de l'univers Matrix va aconseguir —unir forma i contingut en un guió coherent i suggeridor alhora—, la segona sembla haver-ho aconseguit només a mitges, malgrat que l'estructura en tres pel·lícules s'havia concebut com a tal des del principi.

El film presenta una descompensació —buscada o no— entre acció pura i dura i rerefons argumental. El guió en fa un gran massa en les

seqüències de lluita i piruetes —amb l'efecte *bullet time*—, i n'allarga algunes de manera excessiva. Si es tractés d'una pel·lícula de samurais *made in Hong Kong*, tindria un passí, però se n'esperava una mica més. No obstant això, l'acció ha deixat una mica d'espai a les metàfores filosòfico-religioses, a través dels noms dels personatges, del que representen determinats espais i de determinats diàlegs (escassos i lleugerament recarregats de contingut).

Potser hauria tingut més sentit distribuir aquesta càrrega explicativa en més escenes, i donar més protagonisme a la imatge. Com que no ha estat el cas, el millor és preparar-se per a aquests moments d'alt contingut i mirar de digerir-ne el significat. Paral·lelament a aquests diàlegs filosòfics, el guió aporta algunes rèpliques una mica tòpiques que empobreixen la seva capacitat suggeridora. El mateix passa, en un altre sentit, en la relació entre Neo i Trinity, immersa en la trama central de la pel·lícula, però que perd el romanticisme subtil i èpic en una escena clarament exhibicionista.

Tot i això, la pel·lícula no avorreix. Segurament, si es veiés sense conèixer la predecessora, l'opinió seria més bona. El llast de la seva germana gran fa que perdi força. Un consell: aneu-hi amb les expectatives molt baixes per finalitzar amb una valoració més equilibrada i també espereu-vos als set minuts de títols de crèdit per veure el tràiler de *Matrix Revolutions*, que s'estrenarà al novembre.

Humor: 0; acció: 3; violència: 2; sexe: 1; llenguatge: culte-col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD**El pianista ******

Director: Roman Polanski.

Guionista: Roman Polanski i Ronald Harwood.

Intèrprets: Adrien Brody, Thomas Kretschmann, Emilia Fox.
Drama. França, Polònia, Regne Unit i Alemanya, color, 2002. 148 minuts. / Adults.

Basada en el llibre autobiogràfic *Muerte en la ciudad*, de Wladyslaw Szpilman, *El pianista* és l'autobiografia estremidora

d'aquest compositor polonès, que ens narra la història verídica d'un pianista jueu polonès en l'època de l'ocupació nazi de Polònia, durant la Segona Guerra Mundial, i la vida amb la seva família al gueto de Varsòvia. Primer, l'ocupació de la ciutat. Després, els tractaments vexatoris a les famílies jueves, fins a la reclusió en un gueto darrere d'un mur. Només el pianista se salva de ser deportat a un camp de concentració i aconsegueix sobreviure a l'holocaust amagant-se entre les runes de Varsòvia. Allà haurà de sobreposar-se a la pèrdua dels seus éssers estimats i mirarà de cercar ajuda.

El veterà director Roman Polanski va néixer a França i va passar la seva infantesa a Polònia, on va perdre la seva mare al camp de concentració d'Auschwitz. Amb aquesta obra —basada en fets reals— recrea la seva visió particular sobre aquest capítol angaiant de la història. El pianista va rebre la Palma d'Or del festival de Cannes 2002 i molts crítics la

consideren com el millor relat cinematogràfic sobre el setge nazi a Polònia.

Tot i que la Segona Guerra

Brody va guanyar l'Oscar al millor actor.

Mundial ja ha estat portada a la pantalla en nombroses ocasions, aquesta pel·lícula ens relata una història singular i verídica d'un pianista i la seva família,

primer lluitant contra la injustícia i després sobrevivint al més absurd dels mons. La primera part del film és per tots coneguda. La segona, més lenta de ritme, ens descriu la lluita del pianista per la supervivència. En el camí es trobarà bones persones de tots dos bàndols, que ajuden a recuperar l'esperança en l'ésser humà.

Tota la filmació d'interiors de la producció es va fer molt a prop de Berlín. Es tracta de la primera producció que Polanski fa a Alemanya. Aquest director ha fet servir per primer cop arguments de la seva pròpia biografia per fer aquesta pel·lícula, una coproducció entre Alemanya, França, Polònia i el Regne Unit. Szpilman es va fer famós com a pianista i compositor, i va morir l'any 2000, als 88 anys.

Humor: 0; acció: 1; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió**Las chicas Gilmore**

Dimarts - 22.35 - La 2 - (Joves/adults)

Benvinguts a Stars Hollow (Connecticut), una ciutat encisadora, petita, lleugerament allunyada del centre i coneguda per les verdes pastures, cases de fusta i característiques força singulars. Allà es desenvolupa *Las chicas Gilmore*, una sèrie plena de tendresa i humor, l'argument de la qual se centra en Lorelai Gilmore, d'uns 30 anys, que, després de cometre diversos errors en la seva vida, ara mira de fer-ho el millor possible perquè la seva filla Rory, de 16 anys, no segueixi les seves passes. Per amistat extraordinària i per la seva semblança, més d'una vegada han estat confoses per germanes.

Lorelai tenia l'edat de Rory quan es va quedar embarassada i va decidir criar la seva filla sola. Aquesta determinació va causar una separació entre ella i els seus adinerats pares. Però això canviarà quan Rory sigui acceptada a la prestigiosa escola de secundària Chilton a Hartford. Lorelai desitja que l'oportunitat que la vida de la seva filla canviï es compleixi. En el camí, però, es trobarà amb el problema dels diners, però decideix demanar-los als seus pares abans que la seva filla perdi aquesta gran oportunitat. I ells ho acceptaran, però posen una condició: que formin part de la vida de la seva filla i de la seva neta.

Una sèrie que reflecteix valors com la importància de l'amor familiar, l'esforç per afrontar els revessos de la vida, la valentia, la sinceritat, el diàleg per resoldre conflictes, etc. Una bona sèrie que agradarà especialment als joves.

Los Serrano

Dimarts - 22.00 - Tele5 - (Adults)

Els Serrano són una família nombrosa actual i urbana. Diego (Antonio Resines), un vidu de 41 anys, i Lucía (Belén Rueda), una divorciada de 38 anys, es casen després de trobar-se casualment en una carretera i veure com reneix el seu amor de joventut. Ell aporta al matrimoni tres fills, mentre que ella inicia una nova etapa amb ell i s'instal·la a la llar familiar juntament amb les dues filles d'una relació anterior que va fracassar.

A més dels seus tres fills, Diego té un germà, Santiago, un home rondinaire que visita assíduament el domicili dels Serrano, i que comparteix la propietat d'un negoci d'hostatgeria amb Diego. Després del casament, el procés d'adaptació i la convivència no serà precisament un camí de roses, perquè l'entorn socioeconòmic entre els fills de la parella són ben diferents.

Una sèrie que té tots els ingredients per no passar als annals de la història. Malgrat que s'ha intentat fer un producte familiar, per la qual cosa s'han incorporat personatges de totes les edats, la sèrie cau en els tòpics de sempre. La idea és bona, però sembla que ja s'ha vist abans.

Els protagonistes de la sèrie.

TAC

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general i d'Església, cada mitja hora.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-10.00 *Hora blaugrana* (esports)
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones* (esports)
 14.30-15.00 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La Plaça de l'Església* (magazin)
 20.00-21.30 *Sin concesiones* (esports)
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-02.00 *La gran diferència* (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dimecres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Mar de claror* (catequesi)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dijous

07.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Divendres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La plaça de l'Església*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *La gran diferència*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *Club de golf* (esports)
 11.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 12.00-13.00 *Hora blaugrana*
 13.00-14.00 *Línia oberta*
 14.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *En compàs de cine* (cinema)
 19.00-20.00 *Els temps de la música* (música clàssica)
 20.00-00.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
 00.00-01.00 *Radiofórmula*
 01.00-06.30 *La gran diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *La gran diferència*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-13.30 *Sirocco* (ONG)
 13.30-14.00 *El Cafè Internacional*
 14.00-17.00 *La gran diferència*
 17.00-18.00 *Mar de claror*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-06.30 *La gran diferència*

AMB LLUM PRÒPIA**Entrevistes.**

El programa pretén descobrir les facetes més desconegudes per al públic de la vida dels convidats.

Presentat i dirigit per Joan Armengol.

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.20 *Informatiu matí + el Temps*
 09.20-10.00 *Música Principat*
 14.00-14.20 *Informatiu migdia + el Temps*
 18.00-20.00 *Música Principat*
 20.00-20.20 *Informatiu vespre*
 21.00-21.30 *Música Principat*
 12.00, 16.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.30-7.00 *Música Principat*
 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanació turística*

Dilluns

20.30 *In Corpore Sano* (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 *El que més ens agrada*, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 *Els Tresors de la Història*, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 *La Taula de l'Evangeli*, per Maria Marín.

Divendres

20.30 *Entre avui i demà*, per Cristina Orduña.

Dissabte

13.00 *Església d'Urgell*
 13.30 *In Corpore Sano*, per Maria Marín (aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
 96.8 FM Garraf*
 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 8

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 2)
 «Índia: otro mundo es posible.»
 Gairebé la meitat dels 1.000 milions d'habitants que poblen l'Índia viuen sota el llindar de la pobresa. Els missioners han penetrat al cor de la misèria dels *slums* on la supervivència és un miracle quotidià.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» narrades en primera persona.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de l'orfeó La Lira, de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Carles Grèbol.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 9

17.40 *Pueblo de Dios*
 «La Mancha: Quijotes de la calle.»

TV 3

Diumenge 8

09.00 *Signes dels Temps*
 «URL: formació professional i humana.»
 La Universitat Ramon Llull (URL), creada l'any 1990, és una institució d'ensenyament superior de caràcter privat i d'inspiració cristiana. Actualment, 17.000 alumnes estudien carreres universitàries, doctorats, màsters i postgraus en els 10 centres de formació que estan federats. Conversa amb Esther Giménez-Salinas, rectora de la Universitat Ramon Llull (URL).
 Altres temes:
 —Presentació del «Pacte per la Vida i la Dignitat», promogut per un grup d'entitats cristianes i cíviques de Catalunya.
 —Entrevista a Beatriz Domínguez, directora de l'Escola OSCUS de Barcelona.
 —Comentari de cinema, amb Jordi Cabanes.
 —Secció sobre la vida dels sants i santes, amb Jaume Aymar.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.
 Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 6

20.30 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
 Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

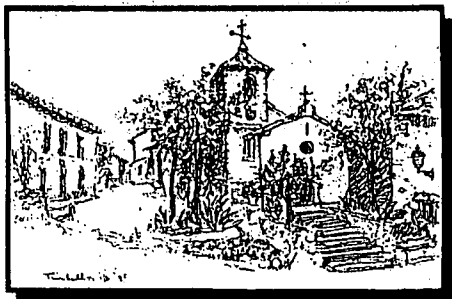
• **LLEIDA.**— Des del dia de Pasqua la web del bisbat de Lleida té una nova presentació i varietat de continguts. La podeu consultar a l'adreça www.bisbatlleida.org

• **ECUMENISME.**— El centre ecumènic de les Missioneres de la Unitat ha canviat l'adreça d'Internet. S'ha creat un portal on centres, associacions i organismes ecumènics de l'Estat espanyol es presenten i difonen les seves activitats i treballs. La nova adreça és www.centroecumenico.org

• **VIATGE PAPAL.**— La Conferència Episcopal de Croàcia ha llençat un lloc a Internet, www.pope.hr, a l'entorn del viatge pastoral número 100 del Papa. La pàgina, en croat i en anglès, ofereix notícies sobre l'activitat de l'Església a Croàcia, el programa i l'itinerari del viatge del Papa, indicacions d'utilitat per als pelegrins i una galeria fotogràfica.

Altres bisbats

• **ROCÍO.**— El 7 de juny, a les 17.00, la Germandat de Ntra. Sra. del Rocío de Barcelona serà rebuda a la porta de l'ermita del Rocío pel bisbe de Huelva, Ignacio Noguer, i el cardenal Ricard M. Carles, juntament amb la Germandat Matriz; a les 21.00, el cardenal Carles oficiarà una missa a l'ermita, a la qual assistiran la Germandat de Ntra. Sra. del Rocío de Barcelona i associacions de Cornellà i de Sabadell. Aquesta missa serà cantada pel cor de la Germandat de Ntra. Sra. del Rocío de Barcelona; el 8, a les 10.00, missa pontifical oficiada per Mons. Noguer i el cardenal Carles. Després, la Germandat Matriz oferirà un esmorzar; entre les 14.30 i les 15.00, la Germandat de Ntra. Sra. del Rocío de Barcelona oferirà un dinar a la casa de la germandat. Més tard, el cardenal Carles descobrirà una rajola commemorativa del Rocío 2003, que representa la patrona de Barcelona, la Mare de Déu de la Mercè.

• **TURBALLOS.**— El 28 i 29 de juny organitza una experiència de silenci i contemplació. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **CAMP DE TREBALL.**— Del 3 al 15 de juliol, camp de treball per a joves a partir de 18 anys. Per trencar la monotonia i dedicar un temps als altres, les Missioneres del Pilar proposen una experiència en una residència d'ancians a Osca. Més informació: tel. 973 270 270 (Gna. Aurora Arias) i 974 308 580 (Angelines).

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Aquest any celebra la 18a edició, del 10 al 13 de juliol a Osca. Aquesta trobada de música i art contemporani al servei de l'evangelització es reparteix en diferents moments: pregàries, seminaris, tallers, concerts, exposicions, etc. Més informació: tel. 938 712 525 i 699 492 445.

• **TROBADES MISSIONERES SILOS.**— Del 15 al 31 de juliol, Escola d'Animadors. Més informació: tel. 915 944 112 i a/e: csfsilos@csf.es

• **DOMINICS.**— Del 20 al 27 de juliol, se celebrarà a Salamanca la trobada «Agora», per a joves que cerquen una formació teològica bàsica i actualitzada sobre els continguts de la fe, des dels interrogants de la cultura actual. Informació i inscripcions: Carlos Colmenarejo, tel. 985 691 010 i 679 136 674, a/e: carloscolme@dominicos.org

Barcelona

• **P. RENÉ VOILLAUME.**— El 4 de juny, a les 20.00, a la basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona, els membres de la Família espiritual de Carles de Foucauld celebraran una eucaristia en memòria del P. René Voillaume, mort el 13 de maig als 97 anys.

• **ACADEMIA DE JURISPRUDÈNCIA I LEGISLACIÓ DE CATALUNYA.**— El 5 de juny, a les 19.30, es rebrà com a acadèmic de número al cardenal Ricard M. Carles, que llegirà el discurs d'ingrés *Epíkeia aristotèlica-escolàstica, aequitas romana i misericòrdia cristiana catalitzadores del dret*. Confestació de l'acadèmic d'honor Joan Vallet de Goytisolo. Tancarà l'acte el president de l'Acadèmia, Robert Follia i Camps. Serà a la sala d'actes del Col·legi d'Advocats de Barcelona (c/ Mallorca, 283).

• **HAVANERES.**— El 7 de juny, a les 21.30, a la plaça Joaquim Pena de Barcelona, els Tapers de Palafrugell interpretaran un recital d'havaneres, entre les quals es podran escoltar diverses obres de la compositora M. Teresa Llorens.

• **ESPECTACLE MUSICAL.**— Els dies 7 i 14 de juny, a les 22.00, i 8, 9 i 15, a les 18.00, *Oliver!*, espectacle musical per a tota la família. Sala Cabañes de Mataró. Informació i reserva de localitats: tel. 937 901 213.

• **CONCERT D'ORGUE PER LA**

PAU.— El 8 de juny, a les 18.30, a l'església Maria Auxiliadora dels pares salesians (c/ Sepúlveda, 68 - Barcelona), a càrrec del jove alumne de Grau Superior del Liceu, Eudald Dantí i Roura, amb interpretacions de Bach, Messiaen i Mendelssohn.

ANY DE LA MERCÈ

• **EUCARISTIA.**— El 3 de juny, a les 19.30, eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, i el bisbe titular de Jericó i auxiliar del patriarcat llatí de Jerusalem, Mons. Kamal Hama Batist a la basílica de la Mercè.

• **ECUMENISME.**— El 4 de juny, a les 19.00, trobada ecumènica de pregària per la pau i solidaritat amb Terra Santa a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, amb la participació de comunitats de diferents confessions religioses.

• **ASSOCIACIÓ AMICS DEL'ORGUE DE SITGES.**— El 8 de juny, a les 20.30, a l'església parroquial de Sant Bartomeu i Santa Tecla, concert d'orgue a càrrec de Maria Nacy (organista de la parròquia i professora d'orgue del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona). Hi interpretarà obres de D. Buxtehude, S. Aguilera de Heredia, P. Bruna, F. Correa de Arauxo i J. S. Bach. Entrada: aportació econòmica voluntària.

• **GOIGS.**— El 10 de juny, a les 19.00, cloenda del cicle de conferències sobre goigs a l'església de Betlem (c/ del Carme, 2 - Barcelona). Es recordarà la vida i les obres de Jacint Verdaguer; concert de goigs i altres cants de Verdaguer a càrrec de la Schola Cantorum de Barcelona (dirigida per Joan M. Aragonés); a les 20.00, concelebració eucarística.

• **HOMENATGE AL P. BATLLORI.**— El 10 de juny, a les 20.00, homenatge al P. Miquel Batllori. Hi intervindran: Josep M. Benítez, degà de la Facultat d'Història de la Pontifícia Universitat Gregoriana (*El meu Pare Batllori*); Carles Llinàs, vicedegà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (*Miquel Batllori i Ramon Llull*) i Andreu Grau, professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (*El P. Batllori*).

historiador de l'humanisme i humanista). Aula magna del Seminari conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— L'11 de juny, d'11.00 a 13.00, el professor Mn. Joan Torra impartirà la darrera sessió del curs «On passem de...» sobre *Estructures i mitjans (directorís)*. Per a més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, a/e: cep@altec.com.es

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 12 de juny una visita al Museu Picasso, guiada pel professor Francesc Orenes. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **SOPAR DE LA FAM.**— El 13 de juny, a les 21.00, la parròquia del Sant Àngel Custodi d'Hostafrancs organitza el 10è Sopar de la Fam, a favor d'«Amics per Sempre», un centre social i educatiu per a nens i nenes del carrer d'Hondures. Lloc: col·legi Sant Vicenç de Paül, c/ Hostafrancs, 13 - 15 - Barcelona.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Convida tots els educadors, coneguts i simpatitzants a l'Eucaristia, presidida pel cardenal Ricard M. Carles, amb motiu de la cloenda del 25è aniversari. Serà el 14 de juny, a les 10.30, a la capella del Seminari conciliar (c/ Diputació, 231 - Barcelona); a les 11.30, Francesc Torralba parlarà sobre *Convindre per educar-nos*. Tot seguit, refrigeri. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567, a/e: mcristiapr@jazzfree.com

• **ESPAI VOCACIONAL.**— El Seminari conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231) organitza el 14 de juny, d'11.00 a 13.30, un espai per ajudar a tot el qui ho desitgi a trobar quina és la voluntat de Déu en la seva vida.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXEMENIS.**— El 14 de juny, a les 11.00, Teresa Forcades (teòloga, metgesa, monja benedictina de Montserrat) parlarà sobre *Valors femenins, emergents en l'Església i la societat*. Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El 14 de juny, a les 12.00, el professor Rodrigo Segarra oferirà una xerrada sobre

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

«Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teletelne.es

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Fa uns quinze dies el P. Ignacio Arregui marxava esperançat de Múrcia, després d'haver intervingut com a ponent en el II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social, organitzat per la UCAM. Hi va descobrir una Església viva i amb ganes d'afrontar sense por el desafiament que avui llencen els mitjans de comunicació. Com el que va afrontar ja fa més de 70 anys Ràdio Vaticana, de la qual Arregui és l'actual director d'informatius. Avui, com llavors, aquesta ràdio capdavantera en l'àmbit internacional, continua sent necessària, com a veu privilegiada de l'Església en tots els racons del món.

P. Ignacio Arregui, s.j., director d'informatius de Ràdio Vaticana

«Ràdio Vaticana vol ser la veu de l'Església en el món»

—Quin és el secret de Ràdio Vaticana, fundada el 1931 i amb més de 70 anys de servei a molt alt nivell?

—És una ràdio molt especial. És, en certa manera, la veu central de l'Església en ràdio. Amb Ràdio Vaticana, la Santa Seu, ja l'any 31, va veure clar que havia de tenir veu pròpia en el món i l'única manera de tenir-la en aquell moment era la ràdio. En un principi va ser una empresa purament tècnica i tenia com a finalitat gairebé exclusiva difondre la paraula del Papa, amb poquíssims redactors i molts tècnics. El que importava era transmetre celebracions, discursos, etc.

—Més tard, aquesta primera concepció va anar canviant?

—Una passa de gegant es va produir quan durant la guerra mundial la ràdio va tenir una impressionant tasca social. La Ràdio Vaticana, present arreu del món, va ajudar milions d'éssers humans a trobar-se i a localitzar-se. Després va arribar el Concili i els darrers pontífexs, i la Ràdio Vaticana, en una tercera fase, ha esdevingut un centre no només de transmissió, sinó també de producció. Actualment és una emissora que emet en 40 idiomes, amb tot tipus de

programes, i fa servir el satèl·lit i Internet, adaptada als temps.

—La informació és encara la seva principal raó de ser?

—Sí, això no ha canviat. L'Església ha de tenir la seva veu, la seva paraula, la seva opinió en el fòrum internacional. És una manera de mostrar com veu la Santa Seu els esdeveniments en el món. Per això emetem fonamentalment actualitat internacional, i lògicament donem preferència a la informació sobre la Santa Seu i l'Església universal, on podem i hem de ser els primers i més exactes.

—En aquest segle XXI, amb tanta competència mediàtica, quins reptes es presenten a Ràdio Vaticana?

—No és fàcil la resposta, la situació és incerta i ningú no sap quina serà en els propers anys la relació de forces entre la ràdio i Internet. No obstant això, jo confio que la ràdio tirarà endavant. No dubto que Ràdio Vaticana sempre serà necessària. L'Església necessita parlar amb veu pròpia sense dependre de ningú més. Ha d'arribar directament al públic allà on es trobi arreu del món. Això es podrà fer a través de les ones, o per via indirecta, per satèl·lit passant a les emissores catòliques d'arreu del món,

o per via Internet.

—Què ofereix de propi Ràdio Vaticana als oients?

—A través d'una esplèndida xarxa de corresponsals arreu del món, oferim una informació actual, diària, en directe i d'abast mundial, cosa que la majoria de les emissores catòliques no poden fer. Fer informació a la ràdio és molt car. Si Ràdio Vaticana els ofereix noticiaris d'àmbit internacional, i els deixa després que desenvolupin l'actualitat local, es poden complementar perfectament.

—I tot això, al servei de l'home d'avui...

—El nostre objectiu sempre ha estat el servei a l'home sigui on sigui, sobretot allà on tingui més necessitat, perquè una de les grans aspiracions de l'home modern és la de sentir-se ben informat. Aquest és el servei que nosaltres volem oferir a la societat. Després vindrà una altra tasca, la de robar-li una mica de temps per fer-hi cultura, catequesi o anunci explícit de l'Evangeli... Aquesta és una tasca delicada, gens fàcil, que segurament es pot fer més bé en l'àmbit local. Nosaltres fem el primer contacte.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Salvem la nostra cartoixa

A les cartoixes —com ara a la nostra, la de Montalegre— no s'hi parla gaire. De les cartoixes —com ara de la nostra, la de Montalegre— se'n parla poc. Què ha passat, doncs, que, de cop i volta, la cartoixa de Santa Maria de Montalegre ha saltat a la premsa i ha estat tema de polèmica, de declaracions i fins i tot de recollida de signatures?

Ha passat, ni més ni menys, que la nostra cartoixa s'ha vist amenaçada en allò justament que forma part constitutiva de la seva ànima: la solitud i el silenci.

El projecte, ben lloable en si mateix, d'unir amb una carretera el Maresme amb el Vallès a través de la Conreria, no ha tingut prou en compte que ja el 1434 els monjos cartoixans van bastir, en aquest vessant de la serralada de Marina, un cenobi amb església gòtica... amb sala capitular... amb dos claustres impressionants al voltant dels quals s'arreglaren trenta cel·les eremítiques... Al llarg del temps, els fills de sant Bru hi han compartit les diverses vicissituds de la nostra història: de l'era de plenitud del monestir, els segles XVII i XVIII, al seu abandonament forçat, el 1835, en el moment de la desamortització. Després, el 1901, la Grande Chartreuse recompra Montalegre i obre així la seva etapa moderna que arriba als nostres dies. Avui és l'única cartoixa de Catalunya amb vida monàstica. Serà foragitada pel brogit dels motors i la lluminària dels fars d'una pista massa propera?

Som molts els amics de la cartoixa de Montalegre que estimem de cor la seva presència entre nosaltres i el toc d'oració de les seves campanes. Es tracta d'un valor cultural realment important. Juntament amb el monestir de Sant Jeroni de la Murtra, contemporani seu, enriqueix la serralada de Marina i en fa un espai de distensió enmig d'una comarca densa i febril. I es tracta, ni cal dir-ho, d'un valor espiritual, religiós, contemplatiu. Parlant dels bells paratges que ajuden a «relaxar i a descansar l'ànim», escrivia sant Bru: «Només qui ho ha experimentat sap allò que aporta d'utilitat i de joia divina la solitud i el silenci del desert a aquells que ho estimen.» Estem segurs que les autoritats responsables sabran trobar un traçat per a la nova carretera que salvi la nostra cartoixa i tot el bé de Déu d'aquesta serralada.

Parlant d'històries de la cartoixa, el pare Josep M. Canals em deia una cosa que molts no saben i que escau recordar en aquest any del Rosari: aquesta antiga pregària mariana no la va fundar sant Domènec, com diu la llegenda i molts havíem cantat de petits. Ve del cartoixà Enric Egher de Kalkar (1408), de la cartoixa de Colònia, que en va idear les desenes d'avemaries, i del també cartoixà Domènec de Prússia (1461), que hi va afegir els misteris que contemplem entre parenostre i parenostre. Així el pare Canals reivindicava, amb justícia, una singular patent de l'orde cartoixà i alhora volia suggerir-me, tal vegada, que també seria bo d'oferir el rés del Sant Rosari per la salvació de la nostra cartoixa.

Parlant d'històries de la cartoixa, el pare Josep M. Canals em deia una cosa que molts no saben i que escau recordar en aquest any del Rosari: aquesta antiga pregària mariana no la va fundar sant Domènec, com diu la llegenda i molts havíem cantat de petits. Ve del cartoixà Enric Egher de Kalkar (1408), de la cartoixa de Colònia, que en va idear les desenes d'avemaries, i del també cartoixà Domènec de Prússia (1461), que hi va afegir els misteris que contemplem entre parenostre i parenostre. Així el pare Canals reivindicava, amb justícia, una singular patent de l'orde cartoixà i alhora volia suggerir-me, tal vegada, que també seria bo d'oferir el rés del Sant Rosari per la salvació de la nostra cartoixa.

Rauxa

Una Església universal

L'Església catòlica avui té la característica de ser, de llarg, entre totes les confessions cristianes, la que té més fidels. Però encara més destacable que això és la diversitat de cultures que els darrers segles el catolicisme ha anat aollint. Des de l'Amèrica Llatina fins a l'extrem Orient, passant per l'Àfrica central, una munió de pobles ben diferents els uns dels altres, comparteixen una sola fe. És aquí on l'Església ha evidenciat que el seu missatge és universal, que no és exclusiu d'una cultura en concret sinó que és vàlid per a totes elles. I fins a tal punt és així que avui la gran massa del catolicisme no es concentra pas a Europa, sinó en aquests països del sud.

Aquestes Esglésies d'Amèrica, Àfrica i Àsia —anomenades noves, tot i que algunes ja fa tres o quatre segles que rutllen— encara tenen una altra peculiaritat molt important; són les més vives de totes i les que més creixen en nombre de fidels any rere any. Per tant, cal tenir en compte el catolicisme d'aquests continents a l'hora de parlar de la futura evolució de l'Església. No ens podem centrar només en el catolicisme de casa nostra i encara menys pensar que la situació de la fe aquí és extrapolable a la resta del món.

Eduard Brufau

A photograph of two chefs in a professional kitchen. In the foreground, a young man with a slight smile, wearing a white chef's hat and a white short-sleeved chef's jacket, stands with his hands on a stainless steel counter. In the background, another chef, a Black man with a beard, also in a white chef's hat and jacket, looks towards the camera. The kitchen has stainless steel surfaces, a sink, and various kitchen items like plates and vegetables on the counter.

TU ETS MESTRE

PERQUÈ ELS QUE VÉENEN DE FORA CONEGUIN I PARLIN EL CATALÀ, TU ETS EL MILLOR MESTRE. PARLA'LS EN CATALÀ.

Més de 65.000 persones que vénen de fora aprenen el català, cada any, amb els diversos programes d'ensenyament lingüístic. Ajuda'ls a practicar. Si els parles en català, els ajudaràs a integrar-se a la nostra cultura i, a més, contribuiràs al seu desenvolupament personal i professional.

el futur creix
a Catalunya →

Generalitat
de Catalunya

www.gençat.net